Agatha Christie

Agatha Christie

CADAVRUL DIN BIBLIOTECĂ

Prietenei mele Nan

Prefaţă

Există anumite clişee pentru anumite tipuri de ficţiune:baronetul curajos” pentru melodramă, „cadavrul din bibliotecă” pentru romanele poliţiste. Câţiva ani am tot analizat posibilitatea unei adecvate,variaţiuni pe aceeaşi bine-cunoscută temă”. Mi-am stabilit anumite condiţii. Biblioteca în cauză trebuie să fie foarte tradiţională şi convenţională. Pe de altă parte, cadavrul trebuie să fie unul extrem de improbabil şi de senzaţional. Acestea erau condiţiile, dar vreme de câţiva ani au rămas doar condiţii, constând în câteva rânduri scrise într-un caiet de exerciţii. Apoi, într-o vară, când am locuit câteva zile la un hotel foarte la modă de pe ţărmul mării, am observat în sufragerie, la o masă, o familie: un bărbat mai vârstnic, un invalid în cărucior şi, împreună cu el, o altă familie cu o generaţie mai tânără. Din fericire, au plecat în ziua următoare, aşa că imaginaţia mea a putut să o ia razna, netulburată de nici o realitate. Când sunt întrebată: „Oamenii din cărţile dumneavoastră sunt reali?”, răspunsul e că, pentru mine, este imposibil să scriu despre cineva pe care-l cunosc ori căruia i-am vorbit sau despre care doar am auzit! Dintr-un motiv oarecare, ei nu-mi trezesc inspiraţia. Dar pot să iau o persoană oarecare şi să o înzestrez cu calităţi şi cu atribute imaginate de mine. Aşa că un bătrân handicapat a devenit pivotul povestirii. Colonelul

şi doamna Bantry, aceşti doi amici ai lui Miss Marple, aveau exact genul acesta de bibliotecă. În maniera unei reţete culinare se vor adăuga următoarele ingrediente: un tenisman profesionist, o tânără dansatoare, un artist, o călăuză, o animatoare, etc. Şi se serveşte ŕ la Miss Marple!

Capitolul 1

Doamna Bantry visa. Sângele-voinicului prezentat de ea tocmai câştigase locul întâi la expoziţia floralã. Preotul, îmbrăcat cu sutană şi stihar, oferea premiile în biserică. Soţia lui se învârtea prin preajmă, îmbrăcată în costum de baie, dar aşa cum este binecuvântatul obicei din vise, acest fapt nu stârnise dezaprobarea parohiei în modul în care ar fi făcut-o cu siguranţă în viaţa reală. Doamnei Bantry îi plăcea foarte mult visul. De obicei, îi plăceau visele matinale, care se terminau prin sosirea ceaiului de dimineaţă. Undeva, în subconştientul ei, era atentă la obişnuitele zgomote de dis-de-dimineaţă din gospodărie. Hârşâitul inelelor de la draperia de la scări, pe măsură ce fata în casă le trăgea, zgomotele provocate de peria de praf şi făraşul celei de-a doua fete în casă. Undeva, în depărtare, se auzea zgomotul zăvorului de la poartă pe când era tras. Începea o nouă zi. Între timp, trebuia sa se bucure cât mai mult de expoziţia floralã – deoarece faptul că visa devenea tot mai evident… De jos se auzea zgomotul obloanelor mari de lemn de la sufragerie în timp ce erau deschise. Le auzea, şi totuşi nu le auzea. Pentru încă o jumătate de oră zgomotele obişnuite ale gospodăriei aveau să continue, discret, în surdină, fără să o deranjeze, deoarece îi erau atât de familiare. Aveau să culmineze cu un sunet rapid şi măsurat de paşi pe coridor, cu foşnetul unei rochii, cu clinchetul domol al veselei pentru ceai aşezate pe măsuţa din hol, apoi cu o bătaie uşoară la uşă şi cu intrarea lui Mary pentru a trage draperiile. Doamna Bantry se încruntă în somn. Ceva perturbator răzbătea prin starea ei de visare, ceva nelalocul lui. Paşi de-a lungul coridorului, paşi care erau prea grăbiţi şi care veneau prea devreme. În mod

inconştient, urechile ei aşteptară zgomotul veselei, dar nici urmă de aşa ceva.

Ciocănitul se auzi la uşă. În mod automat, din profunzimea somnului doamna Bantry spuse:

— Intră.

Uşa se deschise – acum avea să urmeze sunetul draperiei trase. Dar nu se auzi nici un astfel de zgomot. Din lumina verzuie, difuză, se auzi vocea lui Mary – fără suflare, isterică:

— Oh, doamnă, oh, doamnă, e un cadavru în bibliotecă. Şi cu o izbucnire isterică de sughiţuri de plâns ieşi din cameră.

II

Doamna Bantry se ridică din pat. Fie visul ei luase o întorsătură foarte ciudată, fie… fie că Mary chiar o zbughise din cameră după ce spusese ceva (incredibil de fantastic) cum că ar fi fost un cadavru în bibliotecă. „Imposibil, îşi zise doamna Bantry, trebuie să fi visat.” Dar, pe măsură ce îşi spunea aceasta, simţea din ce în ce mai mult că nu visase, că Mary a ei cea atât de cumpătată, rostise într-adevăr acele cuvinte fantastice. Doamna Bantry reflectă un minut şi apoi aplică imperativ un cot conjugal soţului ei adormit.

— Arthur, Arthur, trezeşte-te!

Colonelul Bantry mormăi, protestă şi apoi se răsuci pe partea lui de pat.

— Trezeşte-te, Arthur! Ai auzit ce-a zis?

— Aproape, răspunse instinctiv colonelul Bantry. Desigur, sunt de acord cu tine, Dolly.

Şi brusc, adormi la loc. Doamna Bantry îl scutură.

— Trebuie să mă asculţi. Mary a intrat şi a zis că este un cadavru în bibliotecă.

— Îhî, ce?

— Un mort în bibliotecă.

— Cine zice?

— Mary.

Colonelul Bantry îşi adună minţile şi trecu la rezolvarea situaţiei. Spuse:

— Prostii, fato! Ai visat.

— Nu, n-am visat. Şi eu am crezut la fel, la început. Dar n-am visat. Chiar a venit în cameră şi a zis asta.

— Mary a venit în cameră şi a zis că e un mort în bibliotecă?

— Da.

— Dar nu se poate! Spuse colonelul Bantry.

— Nu, nu, presupun că nu, răspunse cu îndoială doamna Bantry. Adunându-şi forţele, continuă: Dar atunci ce a zis Mary că a fost?

— Probabil că n-a zis.

— Ba a zis.

— Probabil că ţi-ai închipuit.

— Nu mi-am închipuit.

Colonelul Bantry era pe deplin treaz acum, şi pregătit să facă faţă situaţiei, după cum era cazul. Spuse cu blândeţe:

— Probabil că ai visat, Dolly, se mai întâmplă. E de vină povestea aia cu detectivi pe care o citeşti – Misterul chibritului rupt. Lordul Edgbaston găseşte o frumoasă blondă moartă pe covorul din faţa şemineului din bibliotecă. În cărţi, morţii sunt întotdeauna găsiţi în bibliotecă. N-am întâlnit niciunul în realitate.

— Probabil c-o să vezi acum, spuse doamna Bantry. Oricum, Arthur, cred că e cazul să te scoli şi să vezi despre ce e vorba.

— Zău, Dolly, chiar cred că ai visat. Visele par uneori foarte reale, când te trezeşti brusc. Chiar eşti convins că sunt adevărate.

— Eu visam cu totul altceva – despre expoziţia de flori şi despre nevasta preotului în costum de baie… ceva de genul acesta.

Cu o izbucnire bruscă de energie, doamna Bantry sări din pat şi trase draperiile. Lumina blândă de toamnă inundă camera.

— N-am visat, spuse ea cu fermitate. Scoală-te imediat, Arthur, şi du-te jos să vezi despre ce e vorba!

— Vrei să mă duc jos şi să întreb dacă este un mort în bibliotecă? O să arăt ca un prostănac.

— Nu trebuie să întrebi nimic, rosti doamna Bantry. Dacă este un mort – şi desigur e posibil ca Mary să o fi luat razna şi să vadă lucruri care nu-s – ei bine, cineva ne va spune în curând. Nu trebuie să scoţi nici un cuvânt.

Bombănind, colonelul Bantry se înfofoli în halat şi ieşi din cameră. Porni de-a lungul coridorului şi coborî scările. La baza treptelor servitorii se strânseseră grămadă; unii dintre ei suspinau. Majordomul păşi în faţă, să facă impresie.

— Mă bucur că aţi venit, domnule. Am dat dispoziţie să nu se întreprindă nimic până ce nu veniţi dumneavoastră. Credeţi că e bine să sun la poliţie, domnule?

— Să-i suni, de ce?

Majordomul aruncă o privire plină de reproş unei tinere care plângea isteric pe umărul bucătarului.

— Am înţeles, domnule, că Mary v-a informat deja. Mi-a zis că aşa a făcut.

Mary spuse gâfâind:

— Eram atât de speriată, că nu mai ştiu ce-am spus. M-a luat aşa, dintr-odată, mi s-au înmuiat picioarele şi stomacul mi s-a întors pe dos. Să găseşti aşa ceva, aoleu, aoleu!

Se sprijini din nou de doamna Eccles, care zise:

— Lasă, lasă, draga mea.

— Fireşte că Mary este tulburată, domnule, fiind cea care a făcut această descoperire înspăimântătoare, explică majordomul. A mers în bibliotecă aşa cum face de obicei, să tragă draperiile, şi… aproape că s-a împiedicat de cadavru.

— Vrei să spui, întrebă colonelul Bantry, că avem un cadavru în bibliotecă? În biblioteca mea?

Majordomul tuşi.

— Probabil, domnule, doriţi să vedeţi cu ochii dumneavoastră?

III

— Alo, alo, alo. Secţia de poliţie. Da, cine e la telefon? Sergentul de poliţie Palk cu o mână îşi încheia tunica, iar în cealaltă ţinea receptorul.

— Da, da, Gossington Hall. Da? Aha, bună dimineaţa, domnule. Tonul sergentului suferi o oarecare schimbare. Deveni mai puţin oficial, recunoscându-l pe generosul patron al sportivilor poliţiei şi pe principalul magistrat din district. Da, domnule? Cu ce vă pot fi de folos?… Îmi pare rău, domnule, dar nu prea v-am auzit… Un cadavru, aţi zis?… Da?… Da, dacă doriţi, domnule… E-n regulă, domnule – ziceţi că e o tânără femeie pe care nu o cunoaşteţi?… Desigur, domnule. Lăsaţi pe mine.

Sergentul de poliţie puse receptorul în furcă, lăsă să-i scape un fluierat prelung şi începu să formeze numărul şefului său.

Doamna Palk privi din bucătărie, de unde venea un miros îmbietor de şuncă prăjită.

— Ce e?

— Cel mai ciudat lucru la care te-ai putea gândi, îi răspunse bărbatul. Cadavrul unei tinere femei a fost descoperit la Hall. În biblioteca domnului colonel.

— Ucisă?

— Strangulată, aşa zice el.

— Cine e?

— Colonelul zice că nu a mai văzut-o niciodată.

— Şi atunci ce căuta în biblioteca lui?

Sergentul Palk o reduse la tăcere aruncându-i o privire plină de reproş şi, pe un ton oficial, vorbi la telefon.

— Domnul inspector Slack? Sergentul Palk. Tocmai am primit un raport cum că s-a găsit cadavrul unei femei în această dimineaţă la ora şapte şi un sfert…

IV

Telefonul lui Miss Marple sună în timp ce aceasta se îmbrăca. Sunetul o făcu să tresară, căci era o oră neobişnuită pentru a primi apeluri. Viaţa ei de fată bătrână

era atât de bine organizată, încât telefoanele neaşteptate erau o sursă bogată de supoziţii.

— O, Doamne, spuse Miss Marple, uitându-se perplexă la aparatul care suna. Mă întreb cine ar putea fi?

Nouă, nouă şi jumătate erau orele obişnuite la care se sunau vecinii. Se făceau atunci planuri pentru ziua respectivă, se lansau invitaţii şi altele. Singurul care suna cu puţin înainte de ora nouă era măcelarul, în cazul în care era vreo problemă cu carnea. Din când în când puteau să mai apară în cursul zilei şi alte telefoane, dar se considera a fi lipsă de maniere să suni după nouă şi jumătate seara. E adevărat că nepotul lui Miss Marple era scriitor şi deci un dezordonat, recunoscut pentru faptul că suna pe la ore ciudate, o dată chiar cu zece minute înainte de miezul nopţii. Dar oricare ar fi fost excentricităţile lui Raymond West, trezitul dimineaţa devreme nu făcea parte dintre ele. Era puţin probabil ca el sau vreo altă cunoştinţă a lui Miss Marple să sune înainte de ora opt dimineaţa. De fapt, era ora opt fără un sfert.

Prea devreme chiar şi pentru o telegramă, deoarece oficiul poştal nu deschidea înainte de opt.

„Trebuie să fie o greşeală”, decise Miss Marple.

Hotărându-se că acesta era cazul, opri zgomotosul aparat ridicând receptorul.

— Da? Zise ea.

— Tu eşti, Jane?

Miss Marple era foarte surprinsă.

— Da, eu sunt, Jane. Te-ai sculat foarte devreme, Dolly.

Pe fir, vocea doamnei Bantry răzbătu agitată şi cu respiraţia întretăiată.

— S-a întâmplat un lucru cât se poate de îngrozitor.

— Oh, draga mea.

— Tocmai am găsit un cadavru în bibliotecă.

O clipă Miss Marple crezu că prietena ei o luase razna.

— Aţi găsit un ce?

— Ştiu, nu-ţi vine să crezi, nu-i aşa? Şi eu credeam că asta se întâmplă doar în cărţi. O oră m-am tot contrazis cu Arthur azi-dimineaţă, înainte ca el să coboare şi să vadă ce-i acolo.

Miss Marple încercă să se adune. Întrebă pe nerăsuflate:

— Dar al cui este cadavrul?

— E o blondă.

— O ce?

— O blondă. O blondă frumoasă… ca-n cărţi. Nimeni n-a mai văzut-o până acum. Zace acolo, în bibliotecă, moartă. Iată de ce trebuie să vii imediat.

— Vrei să vin la tine?

— Da, trimit acum maşina să te ia.

Miss Marple spuse cu îndoială:

— Bine, dragă, dacă aş putea să-ţi fiu de ajutor…

— N-am nevoie să mă ajuţi. Dar te pricepi atât de bine la cadavre.

— Zău că nu. Micul meu succes a fost mai mult teoretic.

— Dar chiar te pricepi la crime. A fost omorâtă, sugrumată. Dacă cineva tot găseşte un cadavru în propria casă, măcar să profite de ocazia asta, dacă înţelegi ce vreau să zic. De asta vreau să vii să afli cine a făcut-o şi să descoperi misterul şi toate cele. E de-a dreptul palpitant, nu-i aşa?

— Bine, desigur draga mea, dacă pot să-ţi fiu de ajutor.

— Minunat! Arthur nu-i prea încântat. Pare să considere că nu ar trebui să fiu entuziasmată de toate acestea. Desigur, îmi dau seama că e o situaţie tristă şi toate cele, dar nu o cunosc pe fată şi când o s-o vezi, o să înţelegi ce vreau să zic prin faptul că nu arată real deloc.

V

Cu respiraţia întretăiată, Miss Marple se dădu jos din maşină, prin uşa deschisă de şofer.

Colonelul Bantry cobora treptele şi păru un pic surprins.

— Miss Marple?… Ce plăcere să vă văd!

— M-a sunat soţia dumneavoastră, explică Miss Marple.

— Absolut, absolut. Trebuie să aibă pe cineva cu ea. Altfel nu va mai rezista. Încearcă să păstreze aparenţele, dar ştii cum e…

În acest moment apăru doamna Bantry şi exclamă:

— Întoarce-te, te rog, în sufragerie şi termină-ţi micul dejun, Arthur. O să ţi se răcească şunca.

— Am crezut că soseşte inspectorul, zise colonelul Bantry.

— O să vină cât de curând, spuse doamna Bantry. De asta trebuie să mergi să mănânci mai întâi.

— Asta trebuie să faci şi tu. Mai bine ai veni să mănânci ceva, Dolly…

— Venim într-o clipă, Arthur, zise doamna Bantry. Hai du-te, Arthur.

Ca o găină recalcitrantă, Colonelul Bantry fu uşuit în sufragerie.

— În sfârşit! Spuse doamna Bantry cu o intonaţie de triumf. Hai!

O conduse rapid pe coridor, spre partea de est a casei. În faţa uşii bibliotecii era de pază sergentul Palk. O întâmpină pe doamna Bantry cu un aer autoritar.

— Mi-e teamă că nu e permis nimănui să intre, doamnă. Ordinele inspectorului.

— Prostii, domnule Palk, spuse doamna Bantry. O cunoşti pe Miss Marple foarte bine.

Sergentul Palk admise că o cunoştea pe Miss Marple.

— E important să vadă cadavrul, continuă doamna Bantry. Nu fi prost, Palk! La urma urmelor, e biblioteca mea, nu-i aşa?

Sergentul Palk cedă. Obiceiul lui de a ceda în faţa nobilimii dura de o viaţă. Inspectorul, cugetă el, nu trebuie să ştie chiar tot.

— Nimic nu trebuie atins sau mişcat din loc, le avertiză el.

— Sigur că nu, răspunse impacientată doamna Bantry. Ştim asta. Poţi veni cu noi să asişti, dacă vrei.

Sergentul Palk profită de permisiune. Oricum, aceasta fusese şi intenţia lui.

Doamna Bantry îşi conduse triumfătoare prietena prin bibliotecă, spre şemineul mare, de modă veche. Apoi, rosti cu un perfect simţ al dramaticului:

— Acolo!

Miss Marple înţelese ce voise să spună prietena ei, că fata moartă nu părea reală. Biblioteca era o cameră reprezentativă pentru proprietari. Era mare şi ponosită, şi cu un aer dezordonat. Avea nişte fotolii mari şi desfundate, iar pe masa mare erau împrăştiate pipe şi cărţi şi acte ale proprietăţii. Pe pereţi, erau unul sau două portrete de familie mai de calitate, câteva pasteluri victoriene urâte şi vreo două tablouri înfăţişând scene de vânătoare care se voiau amuzante. Într-un colţ, se vedea o vază mare cu margarete de toamnă. Camera era slab luminată, discretă şi fără pretenţii. Se vedeau urmele unei folosinţe îndelungate, familiale şi ale unei anumite legături cu tradiţia.

Pe o veche blană de urs, aflată în mijlocul camerei, ceva melodramatic, brutal şi neobişnuit îţi capta atenţia.

Silueta flamboaintă a unei fete. O fată cu păr nefiresc de blond, pieptănat astfel încât să-i lase faţa liberă, aranjat în şuviţe şi cârlionţi. Trupul subţire era îmbrăcat într-o rochie de seara fără spate, complet albă, din satin. Era puternic machiată, pudra ieşind în evidenţă grotesc pe pielea umflată, albăstruie; genele intens rimelate atârnau grele pe obrajii contorsionaţi, iar roşul buzelor părea o tăietura. Unghiile erau făcute cu o ojă de un roşu sângeriu, la fel şi unghiile picioarelor încălţate cu sandale argintii, ieftine. Era o apariţie colorată, ieftină, împopoţonată – în total dezacord cu confortul de modă veche din biblioteca colonelului Bantry.

Doamna Bantry zise încetişor:

— Vezi ce am vrut să zic? Pur şi simplu nu pare adevărat!

Femeia mai în vârstă dădu aprobator din cap. Se uită îndelung şi gânditor la corpul acela ghemuit.

Apoi spuse cu o voce blândă:

— E foarte tânără.

— Da, da, aşa cred şi eu. Doamna Bantry părea destul de surprinsă, asemenea cuiva care tocmai făcuse o descoperire.

Miss Marple se aplecă. Nu o atinse pe fată. Se uită la degetele acesteia care strângeau cu disperare partea din faţă a rochiei, ca şi cum se luptase pentru o ultimă gură de aer.

Se auzi zgomotul unei maşini care făcu să scrâşnească pietrişul de pe alee. Sergentul Palk şopti impacientat:

— Ăsta-i inspectorul…

Confirmându-i convingerea că nobilii nu te lasă la greu, doamna Bantry se duse imediat la uşă. Miss Marple o urmă îndeaproape. Doamna Bantry spuse:

— Totul va fi în regulă, Palk.

Sergentul Palk simţi o mare uşurare.

VI

În fugă, înghiţind ultimele bucăţele de pâine prăjită cu dulceaţă şi o gură de cafea, colonelul Bantry coborî în hol şi fu uşurat să-l vadă pe colonelul Melchett, şeful poliţiei, care, împreună cu inspectorul Slack, cobora din maşină. Melchett era un prieten de-al colonelului. Slack nu-i prea plăcea… Un om energic care îşi contrazicea numele,1

Îşi însoţea atitudinea plin de energie cu un dispreţ aproape total faţă de sentimentele oricui pe care nu-l considera important.

— Bună dimineaţa, Bantry, spuse şeful poliţiei. Am crezut că trebuie să vin şi eu. Pare a fi o chestiune ieşită din comun.

— Este… este… Colonelul Bantry se străduia să-şi găsească cuvintele. E incredibil – fantastic!

— N-ai idee cine e femeia?

— Nici cea mai vagă idee. N-am văzut-o în viaţa mea.

— Majordomul ştie ceva? Întrebă inspectorul Slack.

— Lorrimer e la fel de surprins ca şi mine.

— Aha, zise inspectorul Slack. Mă mir.

Colonelul Bantry spuse:

— Dacă doreşti ceva, Melchett, micul dejun este pregătit în sufragerie.

— Nu, nu… Mai bine să ne vedem de treabă. Haydock o să sosească din clipă în clipă. Aha, uite-l!

O altă maşină opri şi legistul poliţiei, doctorul Haydock, cu umerii laţi, coborî. Dintr-o altă maşină de poliţie ieşiră doi poliţişti în haine civile. Unul din ei avea un aparat de fotografiat.

— Totu-i gata, nu? Întrebă şeful poliţiei. Bine. Să-i dăm drumul. În bibliotecă, mi-a spus Slack.

Colonelul Bantry mormăi.

— E incredibil! Ştii, azi-dimineaţă când nevastă mea insista spunând că servitoarea a zis că e un cadavru în bibliotecă, chiar n-am crezut-o.

— Nu, nu, înţeleg, desigur. Sper că soţia dumitale nu este foarte afectată de toate acestea?

— A fost fantastică, chiar fantastică. O are cu ea pe Miss Marple… Din sat.

— Miss Marple? Şeful poliţiei se încordă. De ce a chemat-o?

— Păi, o femeie se simte mai bine în prezenţa altei femei, nu crezi?

Chicotind uşor, colonelul Melchett spuse:

— Cred că nevasta dumitale are de gând să o facă un pic pe detectivul particular. Miss Marple este un soi de detectiv particular. O dată s-a dovedit mai bună decât noi, nu-i aşa Slack?

— Atunci a fost altceva, răspunse Slack.

— Altceva, cum?

— Ăla a fost un caz local, domnule. Bătrâna ştie practic tot ce se întâmplă în sat, ăsta-i adevărul. Dar aici, este pe dinafară.

Melchett replică sec:

— Se pare că nici tu nu ştii prea multe despre asta, Slack.

— Ah, aşteptaţi, domnule. N-o să dureze prea mult şi îi dăm de capăt.

VII

În sufragerie, doamna Bantry şi Miss Marple erau la micul dejun.

După ce îşi servi musafira, doamna Bantry întrebă dintr-o suflare:

— Ce zici, Jane?

Miss Marple se uită la ea, uşor uimită.

Doamna Bantry continuă, plină de speranţă:

— Nu îţi aduce aminte de ceva?

Miss Marple era recunoscută pentru capacitatea ei de a face legătura între lucruri neînsemnate din sat şi probleme mai serioase, pentru a le soluţiona pe cele din urmă.

— Nu, răspunse Miss Marple gânditoare. N-aş putea spune asta – cel puţin nu în acest moment. Mi-a venit în minte fiica cea mică a doamnei Chetty – Edie – dar cred că numai din cauza felului în care sărmana fată îşi rodea unghiile şi a dinţilor ei, un pic ieşiţi în afară. Nimic altceva. Şi desigur, continuă Miss Marple, urmărind paralela în continuare, lui Edie îi plăceau ceea ce eu numesc rafinamente ieftine.

— Te referi la rochie? Spuse doamna Bantry.

— Da, satinul acela foarte pompos, de proastă calitate.

Doamna Bantry spuse:

— Ştiu ce vrei să spui. Unul dintre magazinele acelea sărăcăcioase în care orice produs costă o guinee. Continuă plină de speranţă: Să vedem, ce s-a întâmplat cu Edie a lui Chetty?

— A plecat în altă parte… Şi se pare că-i merge foarte bine, cred.

Doamna Bantry păru un pic dezamăgită. Paralela cu satul nu părea să funcţioneze prea bine.

— Ce nu pot să-mi dau seama, zise doamna Bantry, este ce căuta în biroul lui Arthur. Palk mi-a spus că geamul a fost

forţat. Se poate să fi venit împreună cu vreun spărgător şi s-au certat, dar asta pare aşa o prostie, nu?

— Nu prea era îmbrăcată pentru o spargere, spuse gânditoare Miss Marple.

— Nu, era îmbrăcată pentru dans, sau o petrecere. Dar n-a fost nimic de genul acesta aici, ori pe undeva prin apropiere.

— Nu, rosti îngândurată Miss Marple.

Doamna Bantry se repezi:

— Ai tu ceva în cap, Jane.

— Păi, mă întrebam…

— Da?

— Basil Blake.

Doamna Bantry exclamă impulsiv:

— O, nu! Şi adăugă ca o explicaţie: O ştiu pe maică-sa.

Cele două femei se priviră.

Miss Marple suspină şi scutură din cap.

— Înţeleg ce trebuie să simţi.

— Selina Blake e cea mai plăcută femeie pe care ţi-o poţi imagina. Bordurile ei de erbacee sunt de-a dreptul minunate – mă fac să mă înverzesc de invidie. Şi este foarte generoasă cu florile tăiate.

Trecând peste aceste tentative de apreciere a doamnei Blake, Miss Marple spuse:

— Cu toate acestea, s-au auzit o mulţime de vorbe.

— O, ştiu, ştiu. Arthur devine livid când e menţionat Basil Blake. A fost foarte mojic cu Arthur şi, de atunci, să nu mai audă de el. Are obiceiul acela prostesc, pe care îl au băieţii din zilele noastre de a vorbi peiorativ – batjocorind oamenii care ţin la şcoala lor sau la imperiu, sau la alte lucruri de genul acesta. Şi, desigur, hainele pe care le poartă! Lumea spune, continuă doamna Bantry, că nu contează ce porţi când eşti la ţară. În viaţa mea n-am auzit o asemenea gogomănie. Tocmai că la ţară toată lumea observă. Făcu o pauză şi adăugă melancolic: „Era un băieţel foarte nostim în băiţă.”

— S-a publicat o poză minunată, a criminalului de la Cheviot, de când era bebeluş, în ziar, duminica trecută, spuse Miss Marple.

— Oh, dar Jane, doar nu crezi că el…

— Nu, nu, dragă. Nu am vrut să spun nimic. Asta chiar că ar însemna să trag nişte concluzii pripite. Încercam doar să justific prezenţa tinerei femei aici. St Mary Mead nu este un loc în care să se întâmple aşa ceva. Şi mie mi se pare că singura explicaţie posibilă ar fi Basil Blake. Dă petreceri. Lumea vine de la Londra şi de la studiouri – îţi aduci aminte de anul trecut, în iulie? Strigăte, cântece, cele mai oribile zgomote, toată lumea era beată… Şi mizeria şi sticlele sparte de a doua zi dimineaţa, era pur şi simplu de necrezut, aşa mi-a spus bătrâna doamnă Berry… Şi o tânără adormită în baie care practic n-avea nimic pe ea!

Doamna Bantry rosti cu indulgenţă:

— Cred că erau oameni din lumea filmului.

— Foarte probabil. Şi apoi, cred că ai auzit, câteva săptămâni mai târziu a adus cu el o tânără, o blondă platinată.

— Doar nu crezi că e aceasta?

— Păi, mă întrebam… N-am văzut-o niciodată de aproape, numai coborând sau urcând în maşină… Şi o dată în grădina cabanei când se bronza îmbrăcată în nişte pantaloni scurţi şi un sutien. Drept să spun, eu nu i-am văzut faţa niciodată. Şi toate fetele alea, cu machiajul, cu părul şi cu unghiile lor se aseamănă aşa de bine.

— Da. Totuşi, ar putea fi. E o idee, Jane.

Capitolul 2

Era o idee care era discutată în acel moment de colonelul Melchett şi de colonelul Bantry. Şeful poliţiei, după ce văzuse cadavrul şi subordonaţii începându-şi sarcinile de rutină, se retrase cu stăpânul casei în biroul în cealaltă aripă a clădirii.

Colonelul Melchett era un om în aparenţă irascibil, cu obiceiul de a se trage de scurta-i mustaţă roşie. Aşa făcea şi

acum, în vreme ce arunca o privire uimită spre celălalt bărbat, în cele din urmă, răbufni:

— Ascultă, Bantry, trebuie să-ţi zic. Chiar n-ai nici o idee cine ar putea fi fata asta?

Răspunsul celuilalt fu exploziv, dar şeful poliţiei îl întrerupse.

— Da, da, bătrâne, dar trebuie să vezi lucrurile astfel. Poate fi al naibii de jenant. Bărbat însurat – ţii la nevasta ta şi toate cele. Dar rămâne între noi, dacă ai avut vreo legătură de orice fel cu fata asta, mai bine ai spune-o acum. E foarte firesc să vrei să ascunzi faptul… Şi eu aş face la fel. Dar nu o să meargă. E o crimă. Faptele ies la iveală până la urmă. Dă-o dracului, nu vreau să zic ca tu ai sugrumat-o pe fată, nu, ştiu că nu. Dar la urma urmelor, a venit aici, în această casă. Să zicem că a forţat intrarea şi a aşteptat să te vadă şi probabil că altcineva a urmărit-o şi i-a făcut felul. Posibil, nu-i aşa? Înţelegi ce vreau să spun?

— La naiba, Melchett, ţi-am spus că nu am văzut-o în viaţa mea! Nu sunt genul ăla de bărbat.

— Atunci e în regulă. Deşi nu te-aş condamna. Bărbat modern. Dar dacă tu zici aşa… Întrebarea este ce căuta ea aici? Nu e de pe aici, asta-i clar.

— Întreaga situaţie e ca un coşmar, zise mânios stăpânul casei.

— Problema e, bătrâne, ce căuta ea în biblioteca ta?

— De unde să ştiu? N-am chemat-o eu.

— Nu, nu. Dar cu toate astea, ea a venit aici. Se pare că ar fi vrut să te vadă. N-ai primit ceva scrisori mai ciudate sau altceva?

— Nu, n-am primit.

Colonelul Melchett întrebă cu delicateţe:

— Dar ce-ai făcut noaptea trecută?

— Am mers la întâlnirea conservatorilor. La nouă, la Much Benham.

— Şi când te-ai întors?

— Am plecat de la Much Benham imediat după zece, am avut o mică problemă pe drum. A trebuit să schimb o roată. Am ajuns pe la ora douăsprezece.

— Nu te-ai dus în bibliotecă?

— Nu.

— Păcat!

— Eram obosit. M-am dus direct în pat.

— Te-a aşteptat cineva?

— Nu. Întotdeauna iau cheia de la poartă cu mine. Lorrimer merge la culcare pe la ora unsprezece, dacă nu-i dau alte dispoziţii.

— Cine încuie biblioteca?

— Lorrimer. De obicei pe la ora şapte, la vremea asta a anului.

— Mai intră cumva acolo după aceea?

— Nu, dacă eu nu sunt în bibliotecă. A lăsat tava cu whisky şi paharele în hol.

— Înţeleg. Dar nevastă-ta?

— Nu ştiu. Era în pat când m-am întors şi dormea profund. Se poate să fi stat în bibliotecă sau în sufragerie, ieri seara. Am uitat să o întreb.

— Păi, o să ştim în curând toate detaliile. Desigur, e posibil ca vreunul dintre servitori să fie implicat, ce zici?

Colonelul Bantry scutură din cap.

— Nu prea cred. Toţi sunt nişte oameni la locul lor. Sunt cu noi de ani de zile.

Melchett fu de acord.

— Da, pare puţin probabil să fie implicaţi în asta. Mai mult, se pare că fata ar fi venit din oraş, poate împreună cu vreun tânăr. Cu toate acestea, de ce au vrut să spargă casa…

Bantry îl întrerupse:

— Londra. Asta-i cel mai probabil. Noi n-avem petreceri pe aici, cel puţin…

— Bine, ce e?

— Să fiu al naibii! Explodă colonelul Bantry. Basil Blake!

— Cine?

— Tânărul care are legături cu industria filmului. O brută otrăvită. Nevastă-mea îi ţine partea, pentru că a fost la şcoală cu mama lui, dar el face parte din acei tineri decadenţi. Trebuie să i se tragă câteva şuturi! A luat vila aia de pe Lansham Road, o ştii, urâţenia aia de clădire modernă. Dă petreceri acolo, chiote, adunătură zgomotoasă, şi aduce fete la sfârşit de săptămână.

— Fete?

— Da, a fost una săptămâna trecută, una dintre blondele acestea platinate…

Colonelului îi căzu falca.

— Blondă platinată, zici? Reluă gânditor Melchett.

— Da. Păi, Melchett, doar nu crezi că…

Şeful poliţiei spuse aspru:

— E posibil. Aceasta ar explica prezenţa unei astfel de fete în St Mary Mead. Cred că o să merg să stau de vorbă cu tânărul… Braid… Blake… Cum ai zis că-l cheamă?

— Blake. Basil Blake.

— O fi acasă, ce crezi?

— Să vedem. Ce e azi… sâmbătă? De obicei vine aici sâmbăta dimineaţa.

Melchett zise sumbru:

— O să vedem dacă îl putem găsi.

II

Vila lui Basil Blake, având toate facilităţile moderne închise într-o construcţie hidoasă, pe jumătate lemn, imitând stilul Tudor2, era cunoscută autorităţilor poştei şi constructorului William Booker drept „Chatsworth”, lui Basil şi prietenilor lui drept „piesa de epocă”, iar locuitorilor din St Mary Mead, în general, drept „casa cea noua a domnului Booker”.

Era la mai mult de un sfert de milă în afara satului propriu-zis, fiind amplasată pe o proprietate ce fusese cumpărată de întreprinzătorul domn Booker, dincolo de Blue Boar, cu faţa spre ceea ce fusese un colţ de ţară

neatins. Gossington Hall se afla cam la o milă mai departe, pe aceeaşi stradă.

Se stârnise un interes aparte în sat când se răspândise vestea potrivit căreia „casa cea nouă a domnului Booker” fusese cumpărată de o stea de cinema. Oamenii stătuseră la pândă să surprindă prima apariţie în sat a legendarului personaj şi, cel puţin în ceea ce priveşte apariţia, Basil Blake nu le înşelase aşteptările. Oricum, puţin câte puţin, faptele reale se răspândiseră. Basil Blake nu era vedetă de cinema, nici măcar actor. Tânărul Blake era cam a cincisprezecea persoană de pe lista celor care fixează decorurile la studiourile Lemvile, sediul central al British New Era Films. Domnişoarele satului îşi pierduseră interesul, iar casta conducătoare a fetelor bătrâne se făcea că nu mai bagă în seamă modul de viaţă al lui Basil Blake. Numai proprietarul localului Blue Boar continua să fie entuziasmat de Basil şi de prietenii săi. Veniturile crescuseră la Blue Boar de la venirea tânărului în acest loc.

Maşina poliţiei opri lângă poarta rustică distorsionată a „domnului Booker”; iar colonelul Melchett, după ce aruncă o privire dezgustată spre lemnăria excesiv ornată de la Chatsworth, păşi spre uşă şi sună hotărât.

Se deschise mult mai prompt decât se aştepta. Un tânăr cu părul negru, drept, destul de lung, purtând nişte pantaloni portocalii din doc şi o cămaşă albastru regal, se răsti:

— Bine, ce vrei?

— Sunteţi domnul Basil Blake?

— Sigur că sunt.

— Mi-ar face plăcere să schimb câteva cuvinte cu dumneavoastră dacă se poate, domnule Blake.

— Cine sunteţi?

— Sunt colonelul Melchett, şeful poliţiei acestui district.

Insolent, Blake spuse:

— Nu mai spune, ce nostim!

Şi colonelul Melchett, urmându-l înăuntru, înţelese de ce avusese Bantry reacţia aceea. Simţi că-l furnică vârful ghetei.

Abţinându-se, spuse, încercând să fie amabil:

— Vă sculaţi devreme, domnule Blake?

— Nici vorbă! Încă nu m-am culcat.

— Zău.

— Dar nu cred că v-aţi deplasat până aici ca să vă interesaţi de obiceiurile mele de culcare, pentru că ar fi o risipă a banilor publici şi a timpului. Despre ce doriţi să discutaţi cu mine?

Colonelul Melchett îşi drese vocea.

— Înţeleg, domnule Blake, că-n weekendul trecut aţi avut o vizitatoare… o tânără blondă.

Basil Blake se holbă la el, îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs.

— Mâţele alea bătrâne din sat au venit la dumneavoastră? În legătură cu morala mea? A naibii, de când e morala treaba poliţiei? Desigur că ştiţi asta!

— Aşa cum spuneţi, zise Melchett sec, morala dumneavoastră nu este preocuparea mea. Am venit la dumneavoastră deoarece a fost găsit cadavrul unei femei tinere blonde, cu o înfăţişare cam excentrică.

Blake se holbă la el.

— Unde?

— În biblioteca de la Gossington Hall.

— La Gossington? La bătrânul Bantry? Asta-i tare! Bătrânul Bantry! Păcătosul bătrân!

Colonelul Melchett se congestionă la faţă. Spuse scurt, tăind valul de trivialităţi al tânărului din faţa sa.

— Vă rog să vă controlaţi limbajul, domnule. Am venit să vă întreb dacă puteţi să aduceţi o oarecare lumină în acest caz.

— Aţi venit direct la mine să întrebaţi dacă nu-mi lipseşte o blondă? De asta? De ce ar… Hei, hei, dar ce-i asta?

O maşină trase pe dreapta cu un scrâşnet de frâne. Din ea ieşi precipitată o tânără îmbrăcată cu nişte pijamale largi cu dungi alb şi negru. Avea buze stacojii, sprâncene înnegrite şi un păr blond platinat. Se repezi la poartă, o deschise şi exclamă furioasă:

— De ce fugi de mine, ticălosule?

Basil Blake se ridică.

— Aha, iată-te! De ce nu te-aş părăsi? Ţi-am spus clar s-o ştergi şi n-ai făcut-o.

— De ce s-o fi făcut, numai că mi-ai zis tu? Mă distram şi eu.

— Da, cu bruta aia ticăloasă de Rosenberg. Doar ştii cum e!

— Eşti gelos, asta-i tot.

— Te flatezi. Urăsc să văd o fată care-mi place că nu se poate abţine de la băutură şi-i permite unui nenorocit din Europa Centrală să o pipăie peste tot.

— Asta e o minciună. Băuseşi şi tu destul de zdravăn… Şi apoi ai plecat cu căţeaua aia de spanioloaică brunetă.

— Dacă te chem la o petrecere, mă aştept de la tine să te comporţi civilizat.

— Şi eu refuz să-mi dea cineva ordine, asta-i tot. Tu ai zis că mergem la o petrecere şi după aceea venim aici. N-am de gând să plec de la o petrecere înainte de a fi pregătită pentru asta.

— Nu. Şi de asta te-am părăsit pur şi simplu. Eu voiam să vin aici şi am venit. Nu stau să aştept o proastă de femeie.

— Ce dulce şi politicos mai eşti!

— Până la urmă m-ai urmărit, se pare.

— Voiam să-ţi spun ce cred despre tine.

— Dacă îţi trece prin cap că te poţi da mare cu mine, fata mea, te înşeli!

— Şi tu, dacă crezi că poţi să-mi dai ordine, mai gândeşte-te!

Se fulgerară din priviri.

În acest moment colonelul Melchett găsi ocazia şi îşi drese vocea puternic.

Basil Blake se întoarse spre el.

— Hei, uitasem că eşti aici. E vremea s-o ştergi, nu-i aşa? Să vă prezint: Dinah Lee – colonelul Blimp3 de la poliţia districtuală. Şi acum, colonele, fiindcă ai văzut că blonda mea e în viaţă şi în stare bună, probabil că o să continui cu cercetarea privind micuţa aventură a bătrânului Bantry. Salut!

Colonelul Melchett spuse:

— Te sfătuiesc să-ţi ţii limba în frâu, tinere, sau dacă nu, o să ai necazuri, şi ieşi, roşu la faţă, furios la culme.

Capitolul 3

În biroul său de la Much Benham, colonelul Melchett primise rapoartele subordonaţilor şi le trecea în revistă.

— … aşa că totul mi se pare clar, domnule. Inspectorul Slack concluziona: Doamna Bantry a fost după cină în bibliotecă şi a mers la culcare înainte de ora zece. A stins lumina şi credem că nimeni nu a mai intrat în cameră după aceea. Servitorii s-au dus culcat pe la zece şi jumătate, iar Lorrimer, după ce a lăsat băuturile pe hol, a mers la culcare la unsprezece fără un sfert. Nimeni nu a auzit ceva neobişnuit, cu excepţia celei de-a treia cameriste, iar asta a auzit prea multe! Gemete şi ţipete de-ţi îngheţa sângele în vene, paşi sinistri şi nu mai ştiu ce. Cea de-a doua servitoare, care doarme în aceeaşi cameră cu ea, spune că aceasta ar fi dormit tun toată noaptea. E una dintre acelea care inventează lucruri, ne provoacă numai necazuri.

— Şi ce-i cu geamul forţat?

— Treabă de amator, aşa zice Simmons; făcută cu o daltă. O treabă obişnuită, nici n-a făcut mare zgomot. Trebuie să fie pe undeva prin casă o daltă, dar încă n-a găsit-o nimeni. Nu e ceva neobişnuit.

— Crezi că servitorii ştiu ceva?

Ezitând, inspectorul Slack răspunse:

— Nu, domnule, nu cred. Toţi par a fi şocaţi şi necăjiţi. Aveam nişte suspiciuni legate de Lorrimer, reticent cum e, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Dar tot nu cred că are vreo legătură cu asta.

Melchett dădu aprobator din cap. Nu dăduse nici o importanţă reticenţei lui Lorrimer. Energicul inspector Slack avea acest efect asupra oamenilor interogaţi.

Uşa se deschise şi intră doctorul Haydock.

— M-am gândit să trec şi să vă prezint în mare cum stau lucrurile.

— Bine. Îmi pare bine. Deci?

— Nu prea multe. Exact la ce te-ai gândi. Moarte cauzată prin strangulare cu cordonul de la rochia ei de satin, care i-a fost trecut în jurul gâtului şi strâns la spate. Uşor şi simplu, nu-ţi trebuie mare forţă, mai ales dacă fata a fost luată prin surprindere. Nu există semne de luptă.

— Ora aproximativă a decesului?

— Să zicem undeva între zece şi miezul nopţii.

— Nu poţi da un interval mai precis?

Haydock clatină din cap cu un zâmbet şters.

— Nu mi-aş risca reputaţia profesională cu aşa ceva. Nu mai devreme de zece, nu mai târziu de miezul nopţii.

— Şi părerea ta personală care e?

— Depinde. S-a făcut foc în şemineu, camera era încălzită, toate acestea puteau să amâne instalarea rigor mortis şi întepenirea cadavrului.

— Altceva ce ne-ai mai putea spune despre ea?

— Nu prea multe. Era tânără, cam şaptesprezece sau optsprezece ani, aş zice. Destul de imatură în unele privinţe, dar bine dezvoltată muscular. Un specimen foarte sănătos. Apropo, era virgină.

Cu o înclinare a capului, doctorul părăsi camera.

Melchett îl întrebă pe inspector:

— Eşti sigur că nu a mai fost văzută pe la Gossington?

— Servitorii sunt absolut siguri de asta. Chiar indignaţi. Spun că şi-ar fi amintit dacă ar fi zărit-o prin împrejurimi.

— Mă aşteptam să zică aşa, afirmă Melchett. Cineva de genul ăsta ar ieşi în evidenţa pe aici. Gândeşte-te la tânăra femeie de la Blake.

— Păcat că n-a fost ea, spuse Slack, atunci am fi progresat un pic.

— Mi se pare că această tânără a venit de la Londra, remarcă şeful poliţiei gânditor. Nu cred că vom găsi vreun indiciu local. În orice caz, cred că va trebui să ne adresăm Scotland Yard-ului. E un caz pentru ei, nu pentru noi.

— Totuşi ceva a făcut-o să vină aici, spuse Slack. Apoi adaugă nesigur. Colonelul şi doamna Bantry trebuie să fi ştiut ceva. Ştiu că sunt prietenii dumneavoastră, domnule…

Colonelul Melchett îl tratã cu o privire rece şi observă ţeapăn:

— Poţi fi sigur că iau în calcul toate posibilităţile. Toate posibilităţile. Continuă: Presupun că te-ai uitat pe lista persoanelor dispărute.

Slack dădu din cap. Apoi scoase o foaie de hârtie.

— Le am aici. Doamna Saunders, declarată dispărută acum o săptămână, păr negru, ochi albaştri, treizeci şi şase de ani. Nu-i ea, şi oricum toată lumea, cu excepţia bărbatului ei, ştie că e plecată cu un tip din Leeds, comerciant. Doamna Barnard are şaizeci şi cinci de ani. Pamela Reeves, şaisprezece ani, lipseşte de aseară, a participat la o întrunire a Fetelor Cercetaş, păr castaniu-închis pieptănat în codiţe, înălţime unu şaizeci şi cinci…

Melchett îl întrerupse iritat:

— Termină cu prostiile, Slack. Asta nu a era o şcolăriţă. După părerea mea…

Se întrerupse când sună telefonul.

— Alo, da. Poliţia din Much Benham. Poftim? Numai o clipă… Ascultă, şi apoi scrise rapid. După care vorbi din nou cu o altă tonalitate: Ruby Keene, optsprezece ani, ocupaţia dansatoare profesionistă, înălţimea un metru şaptezeci de centimetri, slabă, păr blond platinat, ochi albaştri, nasul retrouse, se crede că purta o rochie albă de seară, sandale

argintii. E corect? Ce? Da, fără îndoială, aş zice. Îl trimit pe Slack imediat.

Închise şi se uită la subordonatul său cu o emoţie crescândă.

— Cred că avem ceva. A fost poliţia din Glenshire (Glenshire era districtul vecin). S-a raportat dispariţia unei fete tinere de la hotelul Majestic, din Danemouth.

— Danemouth, zise Slack. E destul de probabil.

Danemouth era o staţiune foarte la modă de pe coastă, nu prea departe.

— E o distanţă de vreo optsprezece mile de aici, spuse şeful poliţiei. Fata era animatoare dans, ceva de genul acesta, la Majestic. Nu a apărut să-şi facă numărul aseară, iar cei din conducere erau foarte supăraţi. Cum nici dimineaţa n-a apărut, una dintre fete a anunţat dispariţia, sau poate altcineva. E un pic neclar. Mai bine te-ai duce imediat până la Danemouth, Slack. Prezină-te la comisarul Harper şi cooperează cu el.

II

Această activitate era dintotdeauna pe gustul lui Slack. Să gonească într-o maşină, să-i reducă brutal la tăcere pe cei care erau nerăbdători să-i spună diverse lucruri, să taie din scurt discuţiile sub pretextul unor obligaţii urgente. Toate acestea erau pentru Slack esenţa vieţii.

Iată de ce, într-un timp incredibil de scurt, sosi la Danemouth, se prezentă la sediul poliţiei, avu o discuţie scurtă cu un director de hotel neliniştit şi agitat, consolându-l cu un răspuns în doi peri – „trebuie să ne asigurăm că ea e fata, înainte de a stârni furtuna” – şi acum se întorcea la Much Benham însoţit de cea mai apropiată rudă a lui Ruby Keene.

Dăduse un telefon la Much Benham înainte de a pleca din Danemouth, aşa că şeful poliţiei era pregătit, deşi fu surprins de scurta prezentare:

— Iat-o pe Josie, domnule.

Colonelul Melchett îşi privi cu răceală subordonatul. Impresia lui era că Slack nu era în toate minţile.

Tânăra îi veni în ajutor, imediat ce coborî din maşină.

— Ăsta e numele meu de scenă, explică ea, în timp ce arăta un frumos şir de dinţi albi. Raymond şi Josie, aşa ne spunem eu şi partenerul meu şi desigur tot hotelul mă ştie drept Josie. Numele meu adevărat este Josephine Turner.

Colonelul Melchett se adaptă situaţiei şi o invită pe domnişoara Turner să ia loc, în timp ce-i aruncă rapid o privire de profesionist.

Era o femeie frumoasă, de aproape treizeci de ani, înfăţişarea ei plăcută depinzând mai mult de îngrijire decât de calităţile fizice. Părea competentă, cu un caracter plăcut şi cu mult bun-simţ. Nu era genul despre care ai fi spus că e strălucitoare, dar cu toate acestea era fără îndoială atractivă. Era discret machiată şi purta un costum negru, făcut la comandă. Deşi arăta neliniştită şi necăjita, colonelul decise că nu era deosebit de îndurerată.

În vreme ce lua loc, ea spuse:

— E prea groaznic să fie adevărat. Chiar credeţi că e Ruby?

— Asta, mă tem că va trebui să ne spuneţi dumneavoastră. Şi teamă îmi este că nu va fi tocmai plăcut.

Domnişoara Turner rosti agitată:

— Arată… Chiar arată aşa de rău?

— Păi, s-ar putea să fie un şoc pentru dumneavoastră.

Îi întinse tabachera, iar ea acceptă o ţigară cu recunoştinţă.

— Vreţi să mă uit imediat?

— Cred că ar fi cel mai bine, domnişoară Turner. Nu ajută la nimic să vă punem întrebări până ce nu suntem siguri. Mai bine să o facem acum, ce ziceţi?

— Bine.

Se îndreptară spre morgă.

Când ieşi afară, după un timp destul de scurt, Josie arăta destul de rău.

— E Ruby fără îndoială, spuse ea cu glas tremurat. Biata copilă! Dumnezeule, cred că mi se face rău. Nu aveţi cumva un pic de gin?

Nu exista gin, dar coniac era, şi după ce luă o înghiţitură, domnişoara Turner îşi redobândi autocontrolul. Spuse cu sinceritate:

— Te întoarce pe dos, să vezi o chestie ca asta, nu-i aşa? Săraca Ruby! Ce porci sunt bărbaţii, nu?

— Credeţi că a fost un bărbat?

Josie păru surprinsă.

— N-a fost? Păi… Vreau să… în mod firesc gândeşti aşa.

— V-aţi referit la un bărbat anume?

Tânăra scutură din cap cu putere.

— Nu, nu. N-am nici cea mai mică idee. În mod normal, Ruby nu mi-ar fi spus mie dacă…

— Dacă ce?

Josie ezită.

— Păi, dacă s-ar fi… văzut cu cineva.

Melchett îi aruncă o privire pătrunzătoare. Nu mai spuse nimic până ce ajunseră din nou la birou. Apoi începu:

— Acum, domnişoară Turner, vreau să-mi daţi toate informaţiile pe care puteţi.

— Desigur. De unde să încep?

— Aş vrea numele complet şi adresa, gradul de rudenie cu dumneavoastră şi tot ce ştiţi despre ea.

Josephine Turner dădu aprobator din cap. Lui Melchett i se confirmă impresia că nu era deosebit de afectată. Era şocată şi tulburată, dar nimic mai mult. Vorbi destul de coerent.

— Se numea Ruby Keene – adică numele de scenă. Numele ei adevărat era Rosy Legge. Mama ei este verişoară cu mama. O ştiu de o viaţă, dar asta nu înseamnă că o cunosc cu adevărat, dacă mă înţelegeţi. Am o mulţime de verişoare, unele în afaceri, altele în teatru. Ruby se pregătea mai mult sau mai puţin ca dansatoare. Anul trecut a avut un angajament destul de bun la pantomimă, şi chestii de genul

acesta. Nu la companii de înaltă clasă, ci doar la cele din provincie. De atunci, a lucrat ca parteneră de dans la Palais de Danse din Brixwell – South London. Este un loc respectabil şi plăcut, au grijă de fete, dar nu ies prea mulţi bani.

Făcu o pauză. Colonelul Melchett dădu din cap aprobator.

— Aici intervin eu. Sunt animatoare de dans şi de bridge la Majestic, în Danemouth, de trei ani. Este o slujbă bine plătită şi plăcută. Ai grijă de oameni atunci când sosesc, îi evaluezi. Desigur, unii vor să fie lăsaţi în pace, alţii se simt singuri şi vor să fie atraşi în mişcare. Încerci să atragi oamenii spre ocupaţiile adecvate, la bridge şi celelalte, iar pe tineri îi încurajezi să danseze unii cu alţii. E nevoie de un pic de tact şi de experienţă.

Din nou Melchett aprobă. Se gândea că fata aceasta trebuie să fi fost bună în meseria ei; avea o fire plăcută şi era vicleană fără a avea aere de intelectuală.

— În plus, continuă Josie, fac un număr de dansuri demonstrative cu Raymond Starr – un instructor de tenis şi de dans. După cum se mai întâmplă, în vara asta am alunecat pe o piatră în timp ce făceam baie şi mi-am răsucit glezna.

Melchett observase că mergea cu un uşor şchiopătat.

— Fireşte, a trebuit să las la o parte dansul un timp, ceea ce ar fi putut fi destul de neplăcut. Nu aş fi vrut ca direcţiunea hotelului să aducă pe altcineva în locul meu. Întotdeauna există riscul acesta. Câteva secunde ochii ei albaştri deveniră duri; era femeia în luptă pentru existenţă. Pot oricând să te înlocuiască. Aşa că m-am gândit la Ruby şi i-am sugerat directorului să o aduc. Eu aş fi continuat să fiu animatoare la bridge şi la celelalte, iar ea ar fi făcut dansul. Păstram lucrurile în familie, înţelegeţi ce vreau să zic?

Melchett spuse că da.

— Ei au fost de acord, iar eu am sunat-o pe Ruby şi i-am zis să vină. Era o şansă pentru ea. Era mult mai bine decât orice făcuse înainte. Asta se întâmpla cam acum o lună.

Colonelul Melchett spuse:

— Înţeleg. Şi a avut succes?

— O, da, continuă Josie nepăsătoare, s-a descurcat de minune. Nu dansa aşa de bine ca mine, dar Raymond este un băiat deştept şi o conducea cum trebuie, iar ea era destul de drăguţă, ştiţi – subţire, blondă şi cu faţa de copil. Cam exagera cu machiajul – totdeauna o certam pentru asta. Dar ştiţi cum sunt fetele. La optsprezece ani întotdeauna exagerezi. Dar asta nu se face într-un loc aşa stilat ca Majestic. Îi atrăgeam mereu atenţia şi îi spuneam să se machieze mai discret.

Melchett întrebă:

— Omenii o plăceau?

— O, da. Totuşi, Ruby nu avea prea mult vino-ncoace. Era un pic prostuţă. Se descurca mai bine cu oamenii mai în vârstă decât cu tinerii.

— Avea vreun prieten deosebit?

Ochii fetei îi întâlniră pe ai lui cu o perfectă înţelegere.

— Nu de felul în care aţi zis. Sau, în orice caz, eu n-am ştiut. Dar, la urma urmelor, nu mi-ar fi spus.

Pentru moment, Melchett se întrebă de ce nu. Josie nu-i dădea impresia unui om cu o moralitate excesivă. Dar zise numai:

— Puteţi să-mi spuneţi când aţi văzut-o ultima dată pe verişoara dumneavoastră?

— Noaptea trecută. Ea şi Raymond au două dansuri demonstrative. Unul este pe la zece şi jumătate, iar celălalt la miezul nopţii. Au terminat primul dans. Apoi am văzut-o pe Ruby dansând cu un tânăr care locuieşte în hotel. Eu jucam bridge cu cineva în hol. Este un panou de sticlă între hol şi sala de dans. Asta a fost ultima dată când am văzut-o. După miezul nopţii, Raymond a venit foarte furios întrebând unde e Ruby, că n-a apărut şi e vremea să-şi facă numărul. Eram furioasă, nici nu pot să vă spun cât! Ăsta-i genul de prostie pe care tinerele îl fac şi ajung să fie concediate. Ne-am dus împreună la ea în cameră, dar nu era acolo. Am

văzut că se schimbase. Rochia în care dansase, trandafirie, spumoasă, cu fustă lungă, era pe un scaun. De obicei, rămânea îmbrăcată cu această rochie, doar dacă nu era seara specială, asta-i miercurea. N-aveam idee unde s-ar fi putut duce. Am rugat orchestra să mai cânte un foxtrot. Nici urmă de Ruby, aşa că i-am zis lui Raymond că o să fac eu dansul demonstrativ cu el. Am ales unul care era mai puţin solicitant pentru piciorul meu şi l-am făcut mai scurt, dar glezna tot mi-a fost afectată. S-a umflat de tot în dimineaţa aceasta. Ruby tot n-a apărut. Am aşteptat-o până pe la ora două. Eram furioasă pe ea.

Vocea îi tremură puţin. Melchett surprinse nota de furie autentică. Pentru moment, se miră. Reacţia era mult mai puternică decât era justificată de fapte. Avu senzaţia că, în mod voit, ceva fusese lăsat la o parte.

— Şi în dimineaţa asta, zise el când Ruby Keene nu s-a întors, iar în patul ei nu se dormise, v-aţi dus la poliţie?

Ştia din telefonul scurt al lui Slack, dat din Danemouth, că nu aşa stăteau lucrurile. Dar vroia să audă ce are de zis Josephine Turner.

Ea nu ezită când răspunse:

— Nu eu am făcut-o.

— De ce, domnişoară Tumer?

Ochii ei îl priviră cu francheţe.

— Nici dumneavoastră n-aţi fi făcut-o dacă aţi fi fost în locul meu.

— Credeţi că nu?

Josie spuse:

— Am o slujbă la care trebuie să mă gândesc. Un lucru ştiu, nici un hotel nu-şi doreşte un scandal, în special unul care implică poliţia. Nu credeam că i s-ar fi întâmplat ceva lui Ruby. Nici o clipă! Am crezut că se prosteşte cu vreun tânăr. Am crezut că o să apară până la urmă, şi eram pregătită să-i ţin o morală! Fetele de optsprezece ani sunt aşa de proaste!

Melchett dădu impresia că se uită prin notiţe.

— A, da, văd că a făcut-o un anume domn Jefferson, care a fost la poliţie. Unul dintre oaspeţii hotelului?

Josephine Turner răspunse scurt:

— Da.

— Ce 1-a determinat pe acest domn Jefferson să facă aşa ceva?

Josie îşi scutura mâneca jachetei. Era o reţinere în atitudinea ei. Din nou colonelul Melchett avu sentimentul că i se ascundea ceva. Ea spuse brusc:

— E invalid. Se agită foarte uşor. Fiind invalid, vreau să zic.

Melchett trecu peste această remarcă şi întrebă:

— Cine e tânărul cu care aţi văzut-o dansând ultima dată?

— Îl cheamă Bartlett. Stă aici cam de zece zile.

— Erau prieteni foarte buni?

— Nu în mod deosebit. Nu că aş şti eu ceva.

Din nou o ciudată notă de furie.

— El ce a spus?

— A zis că după ce au dansat, Ruby s-a dus sus să-şi pudreze nasul.

— Atunci şi-a schimbat rochia?

— Probabil că da.

— Şi ăsta e ultimul lucru pe care-l ştiţi? După asta, pur şi simplu…

— A dispărut, spuse Josie. Exact aşa.

— Domnişoara Keene cunoştea pe cineva în St Mary Mead? Sau prin împrejurimi?

— Nu ştiu. Poate să fi cunoscut. Vedeţi, foarte mulţi tineri din împrejurimi vin la Danemouth, la Majestic. Nu ştiu unde locuiesc, dacă nu spun.

— Aţi auzit-o pe verişoara dumneavoastră pomenind de Gossington?

— Gossington? Josie era nedumerită.

— Gossington Hall.

Tânăra scutură din cap.

— N-am auzit niciodată de el. Tonul ei era convingător. De asemenea, trăda şi o notă de curiozitate.

— Gossington Hall, explică colonelul Melchett, este locul unde a fost descoperit cadavrul.

— Gossington Hall? Se uită fix. Ce extraordinar!

Melchett se gândi în sinea lui „Extraordinar e cuvântul potrivit”. Cu voce tare spuse:

— Îi cunoaşteţi pe colonel sau pe doamna Bantry?

Din nou, Josie scutură din cap.

— Dar pe unul Basil Blake?

Ea se încruntă uşor.

— Cred că am auzit numele asta. Da, sunt sigură că l-am auzit, dar nu îmi amintesc nimic despre el.

Harnicul inspector Slack îi strecură şefului său o pagină ruptă din carnetul său. Pe ea era scris: „Col. Bantry a cinat la Majestic săptămâna trecută”.

Melchett se uită în ochii inspectorului. Acesta se înroşi. Slack era un ofiţer harnic şi zelos, iar lui Melchett îi displăcea. Dar nu putea să treacă cu vederea provocarea. În mod tacit, inspectorul îl acuza că-şi favorizează clasa socială sau că-şi „ocroteşte vechile legături din şcoală”.

— Domnişoară Turner, aş vrea, dacă nu aveţi nimic împotrivă, să mă însoţiţi la Gossington Hall.

Rece, sfidător, aproape ignorând murmurul de aprobare al lui Josie, Melchett se uită în ochii lui Slack.

Capitolul 4

St Mary Mead avea parte de cea mai agitată zi cunoscută vreodată.

Domnişoara Wetherby, o fată bătrână şi acră, cu nasul lung, a fost prima care începu să răspândească năucitoarele veşti. Se opri la prietena şi vecina ei, domnişoara Hartnell.

— Iartă-mă că te deranjez aşa de devreme, dragă, dar m-am gândit că poate n-ai auzit noutăţile.

— Ce noutăţi? Întreba domnişoara Hartnell.

Avea o voce profundă de bas şi îi vizita neabătută pe săraci, indiferent cât de mult ar fi dorit aceştia să scape de

ea.
— Despre cadavrul din biblioteca colonelului Bantry -… cadavrul unei femei…
— În biblioteca colonelului Bantry?
— Da. Nu-i aşa că e teribil?
— Săraca nevastă-sa.
Domnişoara Hartnell încercă să-şi mascheze profunda şi arzătoarea plăcere.
— Da, într-adevăr. Presupun că habar n-avea de nimic. Domnişoara Hartnell continuă necruţătoare: Ea se gândea mai mult la grădina ei şi nu destul la bărbatul ei. Trebuie să fii cu ochii pe bărbat, tot timpul, da, tot timpul, repetă domnişoara Hartnell cu înverşunare.
— Ştiu. Ştiu. E de-a dreptul groaznic.
— Mă întreb ce va spune oare Jane Marple. Crezi că ea o fi ştiind ceva despre asta? E atât de ageră când e vorba de asemenea lucruri.
— Jane Marple s-a dus la Gossington.
— Ce? Acu' de dimineaţă?
— Foarte devreme. Înainte de micul dejun.
— Chiar aşa? Nu-mi vine să cred. Păi, cred că lucrurile au mers prea departe. Cu toţii ştim că lui Jane îi place să-şi bage nasul în toate, dar asta e chiar indecenţă!
— Oho, dar doamna Bantry a trimis maşina după ea.
— Doamna Bantry a trimis după ea?!
— Păi, a venit maşina condusă de Muswell.
— Doamne! Ce ciudat…
Rămaseră tăcute un minut sau două, digerând noutăţile.
— Al cui e cadavrul? Întrebă domnişoara Hartnell.
— O ştii pe femeia aia groaznică care vine la Basil Blake?
— Blonda aia oxigenată? Domnişoara Hartnell era groaznic de rămasă în urmă cu termenii moderni. Încă nu avansase de la oxigenare la platinare. Aia care stă întinsă prin grădină, fără să aibă aproape nimic pe ea?
— Da, draga mea. Aia era, pe covorul de lângă şemineu, sugrumată!

— Ce vrei să zici… la Gossington?

Doamna Wetherby dădu din cap cu o sumedenie de înţelesuri.

— Atunci, colonelul Bantry, e şi el…?

Din nou doamna Wetherby dădu din cap.

— Oho!

Urmă o pauză în care cele două doamne savurară noile informaţii ale scandalului din sat.

— Ce femeie afurisită! Exclamă cu sfântă mânie domnişoara Hartnell.

— Destul de neglijată, mi-e teamă.

— Şi colonelul Bantry, un om aşa de plăcut şi de liniştit…

Doamna Wetherby spuse cu încântare:

— Adesea cei tăcuţi sunt cei mai răi. Aşa spune Jane Marple întotdeauna.

II

Doamna Price Ridley era printre ultimele care aflau noutăţile.

O văduvă bogata cu apucături dictatoriale, avea o casă mare lângă casa parohială. Informatoarea ei era mica slujnică Clara.

— O femeie, zici tu, Clara? Găsită moartă pe covorul din faţa şemineului colonelului Bantry?

— Da, coniţă. Şi se zice, coniţă, că nu ar fi avut nimic pe ea, nici un fir de aţă!

— Ajunge, Clara, nu e nevoie să intri în detalii.

— Nu, coniţă, dar se zice că la început au crezut că era tânăra aia a lui Basil Blake care vine cu el la sfârşit de săptămână la casa cea nouă a domnului Booker. Dar acum se zice că e vorba de o altă tânără. Vânzătorul de peşte cel tânăr zice că el n-ar fi crezut aşa ceva despre colonelul Bantry, el care trece cu tăviţa de donaţii duminica pe la fiecare.

— E multă răutate pe lume. Clara, zise doamna Price Ridley. Asta să fie un avertisment pentru tine.

— Da, coniţă, mama nu mă lasă să mă aşez atunci când e un bărbat în casă.

— Destul, Clara, ajunge, spuse doamna Price Ridley.

III

Era numai un pas de la casa doamnei Price Ridley până la casa parohială.

Doamna Price Ridley avu norocul să-l găsească pe preot în birou.

Preotul, un om blând, de vârstă mijlocie, era ultimul care afla ceva.

— Un lucru atât de groaznic, spuse doamna Price Ridley gâfâind uşor deoarece venise cam repede. Am simţit nevoia să beneficiez de sfatul dumneavoastră şi să mă consult cu dumneavoastră.

Domnul Clement o privi uşor alarmat.

— S-a întâmplat ceva? Întrebă el.

— S-a întâmplat ceva? Repetă cu dramatism doamna Price Ridley. Cel mai mare scandal! Nimeni nu a avut habar de aşa ceva. O femeie abandonată, goală-puşcă, sugrumată, pe covorul din faţa şemineului colonelului Bantry.

Preotul se holbă. Apoi zise:

— Dumneata te simţi bine?

— Nu-i de mirare că nu vă vine a crede! Nici eu nu am crezut la început! Câtă ipocrizie pe omul acesta! Toţi anii aceştia!

— Te rog, spune-mi exact despre ce e vorba.

Doamna Price Ridley se avântă într-o povestire dinamică. Când termină, domnul Clement întrebă blând:

— Dar nu e nimic care să-l implice pe colonelul Bantry în treaba asta, nu-i aşa?

— Zău, parcă nu aţi fi de pe lumea asta! Să vă spun o mică poveste. Joia trecută, sau a fost cu două joi în urmă, eu mergeam la Londra în vagonul de clasa a doua. Colonelul Bantry era în acelaşi vagon. Părea, m-am gândit eu, foarte distrat. Şi aproape tot drumul s-a ascuns după ziarul The Times. Ca şi cum n-ar fi vrut să vorbească.

Preotul aprobă dând din cap cu completă înţelegere şi chiar posibilă simpatie.

— La staţia Paddington, mi-am luat rămas-bun. El s-a oferit să-mi oprească un taxi, dar eu mergeam cu autobuzul spre strada Oxford, atunci el s-a urcat în taxi şi l-am auzit clar spunându-i şoferului unde să-l ducă, unde credeţi dumneavoastră?

Domnul Clement o privi întrebător.

O adresă în St John's Wood!

Doamna Price Ridley se opri triumfătoare.

Preotul rămase complet nedumerit.

— Asta cred că dovedeşte ceva, spuse doamna Price Ridley.

IV

La Gossington, doamna Bantry şi Miss Marple stăteau în sufragerie.

— Ştii, spuse doamna Bantry, nu pot să nu am un sentiment de mulţumire că au luat cadavrul. Nu e plăcut să te trezeşti cu un cadavru în casă.

Miss Marple dădu aprobator din cap.

— Ştiu, dragă. Chiar ştiu ce simţi.

— Nu se poate, o contrazise doamna Bantry, nu poţi să ştii până ce nu ţi se întâmplă. Ştiu că şi tu ai avut unul în faţa porţii, dar nu e chiar acelaşi lucru. Sper, continuă ea, ca Arthur să nu se scârbească de bibliotecă. Noi stăm mult acolo. Dar ce faci, Jane?

Asta deoarece Miss Marple tocmai aruncase o privire la ceas şi se ridicase în picioare.

— Păi, mă gândeam că ar trebui să plec. Dacă nu mai e nimic ce aş putea face pentru tine.

— Nu pleca încă, o rugă doamna Bantry. Cei cu amprentele, fotograful şi majoritatea poliţiştilor au plecat. Dar eu am sentimentul că se mai poate întâmpla ceva. N-aş vrea să pierzi nimic. Telefonul sună şi ea se duse să răspundă. Se întoarse cu o faţă strălucitoare. Ţi-am spus eu

că se mai întâmplă ceva. A fost colonelul Melchett. Vine cu verişoara sărmanei fete.
— Mă întreb de ce, zise Miss Marple.
— Bănuiesc că vrea să vadă unde s-a întâmplat.
— Aş zice că e vorba de mai mult, afirmă Miss Marple.
— Ce vrei să spui, Jane?
— Păi, mă gândesc… probabil… că vrea ca ea să-l întâlnească pe colonelul Bantry.
Doamna Bantry rosti cu asprime:
— Să vadă dacă ea îl recunoaşte? Presupun… oh, da, presupun că ei trebuie să-l suspecteze pe Arthur.
— Mă tem că da.
— Parcă Arthur e în stare să aibă vreo legătură cu asta!
Miss Marple rămase tăcută. Doamna Bantry se întoarse acuzatoare spre ea.
— Şi să nu îmi citezi cazul bătrânului general Henderson, sau al altui nenorocit de bătrân care trăia cu servitoarea. Arthur nu e acest gen de bărbat.
— Nu, nu, sigur că nu.
— Nu, dar el chiar nu este. Uneori poate fi naiv în legătură cu unele tinere drăguţe care vin la tenis. Atunci se prosteşte şi se dă mare. Nu e nici un rău în asta. Şi apoi, de ce nu ar face-o? La urma urmelor, încheie doamna Bantry, eu am grădina.
Miss Marple zâmbi.
— Eşti îngrijorată, Dolly, spuse ea.
— Nu, nu vreau să fiu. Doar un pic. Aşa e şi Arthur. Probabil e tulburat. Toţi aceşti poliţişti băgându-şi nasul peste tot. Acum s-a dus la fermă. Să aibă grijă de porci şi de toate celelalte animale.
— Întotdeauna îl linişteşte dacă nu este în apele lui. Hopa, iată-i.
Maşina şefului poliţiei opri afară.
Colonelul Melchett veni însoţit de o tânără îmbrăcată cu gust.

— Aceasta este domnişoara Turner, doamnă Bantry. Verişoara… victimei.

— Îmi pare bine, spuse doamna Bantry şi înainta cu mâna întinsă. Probabil că acum vă simţiţi groaznic.

Josephine Turner răspunse sincer:

— Oh, aşa e. Nimic nu mi se pare adevărat. E ca-ntr-un coşmar.

Doamna Bantry o prezentă pe Miss Marple.

Colonelul Melchett întrebă nonşalant:

— Soţul dumneavoastră e pe aici?

— A trebuit să se ducă la una din ferme. Se întoarce în curând.

— O… Melchett părea cam încurcat.

Doamna Bantry zise către Josie:

— Aţi dori să vedeţi unde… unde s-a întâmplat? Sau mai bine nu?

După o scurtă pauză, Josephine spuse:

— Cred că aş vrea să văd.

Doamna Bantry o conduse spre bibliotecă, iar Miss Marple şi colonelul Melchett le urmară.

— Era acolo, spuse doamna Bantry arătând teatral, pe covorul din faţa şemineului.

— Ooo! Se cutremură Josie uluită. Zise, încruntându-se: Nu pot să înţeleg! Nu pot!

— Nici noi, sigur nu putem, o asigură doamna Bantry.

Încetişor, Josie adăugă:

— Nu-i genul de loc unde… Şi nu mai continuă.

Miss Marple dădu din cap aprobator, având senzaţia că ceva rămăsese neterminat.

— Asta-i ceea ce face lucrurile foarte interesante, murmură ea.

— Haide, Miss Marple, spuse bine dispus colonelul Melchett, n-aveţi nici o explicaţie?

— Ba da, am o explicaţie, îi replică Miss Marple. Una foarte plauzibilă. Desigur, e numai o idee a mea. Tommy

Bond şi doamna Martin, continuă ea, noua directoare a şcolii. A mers să întoarcă ceasul şi din el a sărit un broscoi.

Josephine Turner o privi uimită. Şi în timp ce toţi ieşeau din încăpere, murmură către doamna Bantry:

— Bătrâna e un pic dusă cu capul?

— Nu, deloc, răspunse indignată doamna Bantry.

Josie zise:

— Scuze! Am crezut că a zis că era vorba de un broscoi sau aşa ceva.

Colonelul Bantry tocmai intra printr-o uşă laterală. Melchett îl strigă şi o urmări pe Josephine Turner în timp ce el le făcea cunoştinţă. Dar nu descoperi nici o urmă de interes sau de recunoaştere pe faţa ei. Melchett răsuflă uşurat.

„La dracul cu Slack şi cu insinuările lui!”

Răspunzând întrebării doamnei Bantry, Josie începu povestea dispariţiei lui Ruby Keene.

— Presupun că ai fost groaznic de îngrijorată, draga mea, afirmă doamna Bantry.

— Mai degrabă eram furioasă decât îngrijorată, spuse Josie. Vedeţi dumneavoastră, la vremea aia nu ştiam că i se întâmplase ceva.

— Şi totuşi, zise Miss Marple, v-aţi dus la poliţie. N-a fost asta… scuzaţi-mă… un pic prematur?

Josie răspunse cu nerăbdare:

— Dar n-am făcut-o eu. A făcut-o domnul Jefferson…

Doanma Bantry interveni:

— Jefferson?

— E un invalid.

— Nu cumva Conway Jefferson? Dar îl cunosc bine. Este un vechi prieten de-al nostru. Ai auzit, Arthur – Conway Jefferson. Locuieşte la hotel Majestic, şi el s-a dus să anunţe poliţia. Nu-i aşa că e o coincidenţă grozavă?

Josephine Tumer interveni:

— Domnul Jefferson a stat aici şi vara trecută.

— Ciudat! Şi noi habar n-am avut. Nu l-am mai văzut de multă vreme. Cum… Cum se mai simte?

Josie se gândi.

— Cred că e foarte bine, zău, chiar foarte bine. E întotdeauna vesel, tot timpul pus pe glume.

— Familia e cu el?

— Domnul Gaskell, vreţi să ziceţi? Şi tânăra doamnă Jefferson? Şi Peter? O, da.

Era ceva care făcea ca atitudinea de obicei deschisă a lui Josephine Turner să fie reţinută. Când vorbise despre Jefferson fusese ceva nefiresc în vocea ei.

Doamna Bantry spuse:

— Amândoi sunt foarte drăguţi, nu-i aşa? Mă refer la cei tineri.

Josie răspunse destul de nesigură:

— O, da… da, sunt. Eu… noi… da, sunt, zău.

V

— Şi ce a vrut ea să zică cu asta: „Da, sunt, zău.” întrebă doamna Bantry în timp ce urmărea plecarea şefului poliţiei. Nu crezi, Jane, că e ceva aici?

Miss Marple rosti nerăbdătoare:

— Ba, da… cred. Este, cu siguranţă. Atitudinea ei s-a schimbat imediat ce a fost menţionat numele Jefferson. Păruse destul de firească până atunci.

— Dar tu ce crezi, Jane?

— Păi, draga mea, doar îi cunoşti. Tot ce simt este că, aşa cum zici tu, există ceva în legătură cu ei care o îngrijorează pe această tânără. Şi apoi, ai observat că, atunci când ai întrebat-o dacă era îngrijorată pentru fata care lipsea, a răspuns că era mai degrabă furioasă. Şi arăta furioasă, cu adevărat furioasă! Asta mi se pare interesant, ştii tu. Am sentimentul – poate că mă înşel – că aceasta este principala ei reacţie la moartea fetei. Nu-i păsa de ea, sunt sigură de asta. Nu era mâhnită deloc. Dar eu cred că doar gândul la fata aceasta, Ruby Keene, o făcea furioasă. Şi întrebarea interesantă este: de ce?

— O să aflăm! Exclamă doamna Bantry. O să mergem la Danemouth şi o să stăm la Majestic, da, Jane, şi tu. Am nevoie de o schimbare după tot ce s-a întâmplat aici. Câteva zile la Majestic, asta e ceea ce avem nevoie. Şi o să-l întâlneşti pe Conway Jefferson. E un drăguţ, un scump. Este cea mai tristă poveste imaginabilă. A avut un băiat şi o fată, pe ambii i-a iubit foarte mult. Ambii erau căsătoriţi, dar totuşi petreceau mult timp împreună cu toţii, acasă. Soţia lui era o scumpete, iar el îi era foarte devotat. Se întorceau acasă din Franţa cu avionul, când a avut loc un accident. Au murit pilotul, doamna Jefferson, Rosamund şi Frank. Conway a fost rănit atât de rău la picioare, că a fost necesară amputarea. El a fost nemaipomenit, curajul lui, bărbăţia de care a dat dovadă. Era un om foarte activ, iar acum este un invalid neajutorat, dar nu se plânge niciodată. Nora lui locuieşte cu el. Era văduvă când Frank Jefferson s-a căsătorit cu ea, şi avea un băiat din prima căsătorie. Peter Carmody. Şi Mark Gaskell, bărbatul lui Rosamund, petrece cu ei cea mai mare parte a timpului. Întreaga chestiune a fost o tragedie îngrozitoare.

— Iar acum, zise Miss Marple, este o nouă tragedie…

Doamna Bantry zise:

— O, da, da, dar asta n-are nimic de-a face cu Jefferson.

— N-are? Se miră Miss Marple. Domnul Jefferson a fost cel care a anunţat poliţia.

— Deci el a anunţat… Ştii, Jane, asta e ciudat…

Capitolul 5

Colonelul Melchett era faţă în faţă cu un director de hotel foarte nervos. Cu el mai era comisarul Harper de la poliţia din Glenshire şi nelipsitul inspector Slack, destul de nemulţumit de faptul că şeful poliţiei îi uzurpa, în mod voit, cazul.

Comisarul Harper era tentat să-l liniştească pe domnul Prestcott, care aproape că izbucnise în lacrimi. Colonelul Melchett era înclinat spre o atitudine mai brutală.

— N-are rost să plângi după laptele vărsat, spuse el sec. Fata e moartă, sugrumată. Ai noroc că nu a fost sugrumată în hotelul tău. Asta face ca ancheta să se desfăşoare în alt district, şi face ca instituţia ta să scape extrem de uşor. Dar anumite cercetări trebuie făcute şi cu cât le facem mai repede, cu atât mai bine. Poţi să ai încredere că vom da dovadă de tact şi de discreţie. Aşa că îţi sugerez să laşi plânsetele şi să-ţi vii în fire. Ce ştii exact despre fata asta?

— Nu ştiu absolut nimic despre ea, chiar nimic. Josie a adus-o aici.

— Josie e aici de ceva vreme?

— Doi ani, nu, trei.

— Îţi place de ea?

— Da, Josie e o fată bună, o fată drăguţă, capabilă. Se înţelege cu oamenii şi calmează spiritele la bridge. Ştiţi, e un joc mai sensibil.

Colonelul Melchett dădu înţelegător din cap. Soţia lui era inteligentă, dar ca jucătoare era slabă. Domnul Prestcott continuă.

— Josie e bună la calmat situaţiile neplăcute. Manevrează oamenii foarte bine. E într-un fel şi deşteaptă, şi fermă, dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

Din nou Melchett dădu din cap. Acum ştia de ce anume îi amintise domnişoara Josephine Turner. În ciuda machiajului şi a îmbrăcămintei modeme, avea o anumită distincţie, ca aceea a unei guvemante.

— Eu mă bazez mult pe ea, continuă domnul Prestcott. Atitudinea lui deveni cea a unui om necăjit. Ce naiba a căutat să meargă să se joace pe pietrele acelea ude, în prăpăditul ăla de loc? Avem o plajă drăguţă aici. De ce nu a putut să facă baie aici? Îi trebuia să alunece şi sa cadă şi să-şi luxeze glezna. Nu-i cinstit faţă de mine! O plătesc să danseze şi să joace bridge şi să facă lumea mulţumită, nu să meargă să se scalde lângă stânci şi să-şi rupă picioarele. Dansatorii trebuie să aibă grijă de gleznele lor, să nu-şi

asume riscuri. M-a supărat foarte tare. N-a fost corect faţă de hotel.

Melchett îi tăie elanul.

— Apoi a sugerat ca fata asta, verişoara ei, să vină aici?

Prestcott aprobă, ranchiunos.

— Aşa-i. Părea o idee bună. Vedeţi, eu nu plăteam în plus. Fata îşi păstra bacşişurile, iar în ceea ce priveşte salariul era problema ei şi a lui Josie. Ăsta a fost aranjamentul. N-am ştiut nimic despre fată.

— Dar s-a dovedit a fi o fată bună?

— Sigur că da, nu era nimic în neregulă cu ea, şi în nici un caz înfăţişarea, manierele. Era foarte tânără, desigur, stilul era cam ieftin, probabil, pentru un loc ca acesta, dar avea maniere plăcute, era liniştită şi se comporta frumos. Dansa bine. Oamenii o plăceau.

— Drăguţă?

Era o întrebare dificil de răspuns având în vedere chipul vânăt şi umflat.

Prestcott se gândi.

— Mediocră. Un pic cam uscată, dacă înţelegeţi ce vreau să zic. N-ar fi fost cine ştie ce fără machiaj. Aşa reuşea să fie destul de atrăgătoare.

— Se învârteau mulţi tineri îh jurul ei?

— Ştiu unde vreţi să ajungeţi, domnule. Domnul Prestcott deveni agitat. Eu, unul, nu am văzut nimic. Nimic deosebit. Unul sau doi băieţi se ţineau în preajma ei, dar toate se petreceau în timpul lucrului, ca să zic aşa. Nimic care să ducă la o sugrumare. Se descurca bine şi cu oamenii mai în vârstă, avea un fel al ei de a gânguri, părea destul de copilăroasă, dacă înţelegeţi ce spun. Îi amuza pe oameni.

Comisarul Harper spuse cu o voce profundă şi melancolică:

— Pe domnul Jefferson, de exemplu?

Directorul aprobă.

— Da, domnul Jefferson era unul dintre cei la care mă gândeam. Ea obişnuia să se întâlnească cu el şi cu familia

lui destul de des. Iar el o lua adesea la plimbare. Domnului Jefferson îi plac foarte mult tinerii şi e foarte bun cu ei. Nu vreau să mă înţelegeţi greşit. Domnul Jefferson e invalid, nu se poate deplasa foarte mult, numai cât îl duce căruciorul. Dar dintotdeauna i-a plăcut să îi vadă pe tineri că se distrează, urmăreşte tenisul şi înotul şi dă petreceri pentru ei. Îi place tinereţea şi nu-i nici o urmă de mâhnire în el, aşa cum ar fi putut să fie. Este un domn foarte plăcut, aş zice eu, cu un caracter deosebit.

Melchett întrebă:

— Şi a manifestat un interes deosebit faţă de Ruby Keene?

— Felul ei de a vorbi îl amuza, aşa cred.

— Familia lui avea aceeaşi părere despre ea?

— Ei erau întotdeauna drăguţi cu ea.

Harper interveni:

— Şi el a fost cel care a reclamat la poliţie faptul că ea dispăruse?

Reuşise să pună în cuvinte o semnificaţie şi un reproş la care directorul reacţiona imediat:

— Puneţi-vă în locul meu, domnule Harper. Nici o clipă nu mi-a trecut prin cap că se întâmplase ceva rău. Domnul Jefferson a venit la mine la birou, sau mai bine zis a dat buzna. Era furios. Fata nu dormise în camera ei. Nu apăruse nici la numărul ei de dans. Probabil plecase la plimbare cu maşina şi avusese loc un accident. Poliţia trebuia informată imediat! Trebuiau efectuate cercetări! Era într-o stare de agitaţie teribilă şi era foarte furios. A sunat la secţia de poliţie, atunci, pe loc.

— Fără să se consulte cu domnişoara Turner?

— Lui Josie nu i-a plăcut prea mult asta. Am putut să-mi dau seama de asta. Era foarte supărată din cauza întregii poveşti, supărată pe Ruby vreau să zic. Dar ce ar fi putut spune?

— Cred, zise Melchett, că ar trebui să-l vedem pe domnul Jefferson. Ce zici, Harper?

Comisarul Harper fu de acord.

II

Domnul Prestcott îi însoţi spre apartamentul lui Conway Jefferson. Era la primul etaj, cu vedere la mare. Melchett spuse aparent nepăsător:

— O duce destul de bine? E bogat?

— Foarte bogat, cred. Nu se zgârceşte niciodată când vine aici. Cele mai bune camere rezervate, desigur mâncare, de obicei ŕ la carte, vinuri scumpe, ce-i mai bun din toate.

Directorul bătu la uşă şi o voce de femeie răspunse:

— Intră.

Directorul intră şi ceilalţi îl urmară.

Domnul Prestcott avu o atitudine formală când i se adresă tinerei femei care, din scaunul din faţa ferestrei, îşi întorsese capul spre ei.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, doamnă Jefferson, dar domnii aceştia sunt de la poliţie. Sunt foarte nerăbdători să schimbe câteva cuvinte cu domnul Jefferson… colonelul Melchett, comisarul Harper, inspectorul… Slack… doamna Jefferson.

Doamna Jefferson acceptă prezentarea şi îşi înclină capul în semn de salut.

O femeie destul de simplă, fu prima impresie a lui Melchett. Apoi, pe măsură ce un zâmbet îi înflori în colţul gurii şi vorbi, îşi schimbă părerea. Avea o voce fermecătoare şi deosebit de simpatică, iar ochii de culoarea alunei erau minunaţi. Era îmbrăcată în tonuri calde, dar care i se potriveau şi socoti că avea în jur de treizeci şi cinci de ani.

Ea spuse:

— Socrul meu doarme. Nu are o stare de sănătate prea bună şi toată povestea asta 1-a afectat teribil. A trebuit să aducem un doctor, care i-a dat un sedativ. Îndată ce se va trezi, va dori să discute cu dumneavoastră. Între timp poate aş putea eu să vă fiu de folos? Nu vreţi să luaţi loc?

Domnul Prestcott era nerăbdător să scape de colonelul Melchett.

— Păi… dacă asta e tot ce pot face pentru dumneavoastră? Şi plin de recunoştinţa primi permisiunea să plece.

Odată cu plecarea acestuia, atmosfera deveni mai puţin încordată, mai amicală. Adelaide Jefferson avea puterea de a crea o atmosferă plăcută. Era o femeie care niciodată nu părea să spună ceva remarcabil, dar care îi stimula pe ceilalţi să vorbească, făcându-i să se simtă în largul lor. Folosi tonalitatea adecvată când zise:

— Întâmplarea asta ne-a şocat pe toţi. O vedeam des pe sărmana fată. E destul de greu de crezut. Socrul meu este teribil de afectat. Lui îi plăcea foarte mult de Ruby.

Colonelul Melchett întrebă:

— Domnul Jefferson, am înţeles, a fost cel care a anunţat poliţia?

Voia să vadă exact cum va reacţiona ea la aceasta. Fu doar o licărire, doar o licărire de enervare? De preocupare? N-ar fi putut spune exact, dar fusese ceva şi i se păruse că, în mod cert, ea se stăpânise, ca şi cum se afla în faţa unei sarcini neplăcute, înainte de a continua:

— Da, asta aşa este. Fiind invalid, se supără şi se îngrijorează uşor. Noi am încercat să-l convingem că e în regulă, că probabil există o explicaţie perfect logică şi că fetei nu i-ar face plăcere să ştie că a fost anunţată poliţia. El a insistat. Vedeţi, făcu un gest uşor, a avut dreptate, noi nu.

Melchett întrebă:

— Cât de bine o cunoşteaţi pe Ruby Keene, doamnă Jefferson?

Ea se gândi puţin.

— E greu de spus. Socrului meu îi plac foarte mult tinerii şi îi place să fie înconjurat de ei. Ruby era un specimen nou pentru el, îl amuza şi chiar îl interesa trăncăneala ei. Ea îşi petrecea destul de mult timp cu noi în hotel, iar socrul meu o lua uneori la plimbare cu maşina.

Vocea ei suna neutru. Melchett se gândi:Probabil că ar putea spune mai multe, dacă ar vrea”.

Continuă:

— Puteţi să-mi spuneţi ceva despre evenimentele de aseară?

— Desigur, dar mi-e teamă că sunt puţine lucruri care să fie interesante. După cină, Ruby a venit şi a stat cu noi în hol. A rămas chiar şi după ce începuse dansul. Noi aranjaserăm să jucăm bridge mai târziu, îl aşteptam pe Mark – ăsta-i Mark Gaskell, cumnatul meu. A fost căsătorit cu fata domnului Jefferson – care avea de scris nişte scrisori importante şi de asemenea o aşteptam pe Josie. Ea urma să fie al patrulea jucător.

— Asta se întâmpla deseori?

— Destul de frecvent. Ea este un jucător de prima mână, desigur, şi drăguţă. Socrul meu este un jucător împătimit de bridge şi de câte ori era posibil, prefera ca a patra mână să fie Josie, şi nu un oarecine. Cum ea trebuie să se ocupe de jucători, nu întotdeauna putea să fie al patrulea jucător, dar de câte ori era posibil juca – ochii ei se luminară puţin – socrul meu cheltuieşte destui bani în acest hotel, aşa că direcţiunea este foarte mulţumită că Josie ne face mici favoruri.

Melchett întrebă:

— Vă place Josie?

— Da, îmi place. E întotdeauna binedispusă şi veselă, munceşte din greu şi pare că-i place slujba. Este pricepută şi, chiar dacă nu are multă şcoală, nici nu are mari pretenţii. Este naturală şi lipsită de aere.

— Vă rog să continuaţi, doamnă Jefferson.

— Aşa cum spuneam, Josie trebuia să aranjeze partenerii, iar Mark avea de scris, aşa că Ruby a stat cu noi şi am vorbit ceva mai mult decât de obicei. Apoi a venit Josie, iar Ruby a mers să danseze cu Raymond primul dans al serii – este un instructor profesionist de dans şi de tenis. După aceea s-a întors şi tocmai atunci a venit Mark. Apoi a mers să danseze cu un tânăr, iar noi patru am început jocul de bridge. Se opri şi făcu un uşor gest uşor de neputinţă. Şi asta e tot ce ştiu! Am mai zărit-o o dată dansând, dar

bridge-ul este un joc care te absoarbe şi practic nu m-am mai uitat prin geamul de sticlă în sala de dans. Apoi, la miezul nopţii a venit Raymond la Josie, era foarte supărat şi a întrebat-o unde este Ruby. Fireşte, Josie a încercat să-l potolească, dar…

Comisarul Harper o întrerupse, cu vocea lui liniştită:

— De ce fireşte, doamnă Jefferson?

— Păi… Ea ezită puţin – părând, gândi Melchett, un pic derutată – Josie nu voia să se facă prea mare caz din pricina absenţei fetei. Într-un fel, se considera răspunzătoare. A zis că Ruby e, probabil, în camera ei, că fata ar fi spus mai devreme ceva despre o durere de cap, dar nu cred că era adevărat. Josie o spusese ca o scuză pentru fată. Raymond s-a dus şi a sunat în camera lui Ruby, dar n-a răspuns nimeni, aşa că s-a întors… cam furios. Josie a mers cu el şi a încercat să-l liniştească şi, în cele din urmă a dansat ea cu el în locul lui Ruby. Curajos din partea ei, deoarece după aceea puteai să-ţi dai seama că-şi forţase piciorul. S-a întors la noi când s-a terminat dansul şi a încercat să-l calmeze pe domnul Jefferson… acesta era destul de îngrijorat. L-am convins, în cele din urmă, să meargă la culcare, spunându-i că se poate ca Ruby să fi plecat să dea o raită cu maşina şi să fi avut pană. A mers la culcare îngrijorat, iar în această dimineaţă a început să se agite din nou. Făcu o pauză. Restul îl ştiţi.

— Mulţumesc, doamna Jefferson. Acum o să vă întreb dacă aveţi vreo idee despre cine ar fi putut face asta.

Ea răspunse imediat:

— Nici o idee, oricât de mică. Îmi pare rău, dar nu vă pot fi de ajutor.

El insistă:

— Fata n-a zis niciodată nimic? Nimic despre gelozie? Despre vreun bărbat de care îi era teamă? Sau cu care era în relaţii intime?

Adelaide Jefferson scutură din cap la fiecare din aceste întrebări.

Se părea că nu mai avea nimic de spus.

Comisarul sugeră să meargă să-l intervieveze pe tânărul George Bartlett şi apoi să revină pentru a discuta cu domnul Jefferson. Colonelul Melchett fu de acord şi cei trei bărbaţi ieşiră. Doamna Jefferson promise că le va da de ştire de îndată ce domnul Jefferson se va trezi.

— Drăguţă femeie, spuse colonelul în timp ce închideau uşa în urma lor.

— Într-adevăr, foarte drăguţă, fu de acord comisarul Harper.

III

George Bartlett era un tânăr subţire, deşirat, cu un măr al lui Adam proeminent şi cu imense dificultăţi în a exprima ceea ce voia să spună. Era într-o asemenea stare de agitaţie încât a fost foarte greu să se obţină o declaraţie calmă de la el.

— Eu zic că e groaznic, nu-i aşa? Genul de lucruri despre care citeşti în ziarele de duminică, dar nu-ţi vine să crezi că se întâmplă, nu-i aşa?

— Din păcate, nu există nici o îndoială în acest sens, domnule Bartlett, spuse comisarul.

— Nu, nu, desigur. Dar e atât de ciudat. Şi la mile întregi de aici, şi totul într-o casă de ţară, după cum înţeleg, nu-i aşa? Un comitat groaznic. A provocat ceva agitaţie prin vecinătate… Ce?

Colonelul Melchett preluă conducerea.

— Cât de bine aţi cunoscut-o pe victimă, domnule Bartlett?

George Bartlett îl privi alarmat.

— Oh, n… n… n… nu prea bine, deloc, d… domnule. Nu, aproape deloc, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Am dansat cu ea o dată sau de două ori, să mai treacă timpul, un pic de tenis, ştiţi.

— Cred că aţi fost ultima persoană care a văzut-o în viaţă, seara trecuta.

— Presupun că eu am fost. Nu-i aşa că sună groaznic? Vreau să zic că era perfect în regulă când am văzut-o.

— La ce oră a fost asta, domnule Bartlett?

— Păi, vedeţi, eu niciodată nu ştiu cât e ceasul, dar nu era foarte târziu, dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

— Aţi dansat cu ea?

— Da, de fapt, da, păi da, am dansat. Seara mai devreme, totuşi. Să vă spun ceva, a fost după demonstraţia de dans cu tipul acela profesionist. Trebuie să fi fost zece, zece şi jumătate, unsprezece, nu ştiu.

— Nu contează ora. Asta o putem stabili. Vă rog, spuneţi-ne exact ce s-a întâmplat.

— Păi, am dansat, ştiţi? Nu că aş fi eu mare dansator.

— Cum dansaţi nu e chiar relevant, domnule Bartlett.

George Bartlett arancă o privire speriată spre colonel şi bâlbâi:

— N… n… nu, presupun că nu este? Păi, cum vă spuneam, am dansat un dans, două, iar eu am vorbit, dar Ruby n-a zis mare lucru şi a căscat puţin. Aşa cum ziceam, eu dansez groaznic, şi fetele au tendinţa să-şi piardă interesul, dacă înţelegeţi… Mi-a zis că o doare capul, şi eu ştiu când să mă retrag. Aşa că i-am spus, bine, dragă. Şi cu asta s-a terminat.

— Când aţi văzut-o ultima dată?

— Ea urca scările.

— N-a zis nimic, că se întâlneşte cu cineva? Sau că merge la o plimbare cu maşina? Sau… sau că are o şustă? Colonelul folosi expresia colocvială cu un uşor efort.

Bartlett scutură din cap.

— Nu, mie nu. Părea destul de trist. Mi-a dat papucii pur şi simplu.

— În ce stare era? Părea nerăbdătoare, neliniştită, distrată, o preocupa ceva?

George Bartlett se gândi puţin. Apoi îşi scutură capul.

— Mi s-a părut doar plictisită. A căscat, aşa cum v-am zis. Nimic mai mult.

Colonelul Melchett întrebă:

— Şi dumneata ce ai făcut, domnule Bartlett?

— Poftim?
— Ce-ai făcut după ce Ruby Keene a plecat?
George Bartlett se holbă la el.
— Să vedem, ce am făcut eu?
— Aşteptăm să ne spui dumneata.
— Da, da, desigur. E foarte dificil să-mi aduc aminte ce. Să vedem. Nu m-ar surprinde să fi mers la bar să beau ceva.
— V-aţi dus la bar şi aţi băut ceva?
— Da, asta e. Chiar am băut ceva. Nu cred că a fost chiar atunci. Mi-a venit o idee şi am ieşit pe afară, înţelegi? La un pic de aer. E destul de înăbuşitor pentru septembrie. Şi foarte plăcut afară. Da, asta a fost. M-am plimbat prin preajmă un pic, apoi m-am întors, am băut ceva şi apoi m-am plimbat din nou prin sala de dans. Nu prea aveai ce să faci. Am observat că… cum o cheamă… Josie dansa din nou. Cu instructorul de tenis. Era bolnavă, îşi răsucise glezna sau cam aşa ceva.
— Asta înseamnă că te-ai întors pe la miezul nopţii. Vrei să înţelegem că ai stat peste o oră la plimbare pe afară?
— Păi, am băut ceva, ştiţi. Eu eram… mă gândeam la diverse.
Această declaraţie fu primită cu mai multă neîncredere decât toate celelalte.
Colonelul Melchett întrebă cu asprime:
— La ce te gândeai?
— O, nu ştiu. Diverse, spuse Bartlett vag.
— Ai maşină, domnule Bartlett?
— O, da. Am maşină.
— Unde era, în garajul hotelului?
— Nu, era în curte. Vedeţi, mă gândisem să dau o tură.
— Poate chiar ai dat o tură?
— Nu, nu, n-am dat. Jur că n-am dat.
— N-ai luat-o, de exemplu, pe domnişoara Keene la o plimbare?
— O, înţeleg. Ascultaţi, ce vreţi să spuneţi? N-am luat-o, jur că n-am luat-o. Chiar nu, zău.

— Mulţumesc, domnule Bartlett, nu cred că deocamdată mai este ceva. Deocamdată, repetă colonelul Melchett cu un puternic accent pe cuvânt.

Plecară lăsându-l pe Bartlett uitându-se după ei cu o privire caraghios de alarmată pe faţa sa lipsită de inteligenţă.

— Măgar fără minte, spuse colonelul Melchett. Sau nu-i chiar aşa?

Comisarul Harper scutură din cap.

— Avem un drum lung de făcut, zise el.

Capitolul 6

Nici portarul de noapte, nici barmanul nu fură de vreun folos. Portarul de noapte îşi amintea că sunase la camera domnişoarei Keene imediat după miezul nopţii, dar nu-i răspunsese nimeni. Nu îl observase pe domnul Bartlett ieşind sau intrând în hotel. O mulţime de domni şi doamne se plimbaseră pe afară, fiindcă fusese o noapte plăcută. Şi apoi, erau uşile laterale din coridor, dar şi cele din holul principal. Era destul de sigur că domnişoara Keene nu ieşise pe uşa principala. Dar dacă ar fi coborât din camera ei, aflată la primul etaj, exista o scară la capătul coridorului ce ducea spre terasă. Ar fi putut să plece nevăzută destul de uşor. Uşa nu se închisese până la ora două, când se terminase dansul.

Barmanul îşi amintea că Bartlett fusese la bar în seara precedentă, dar nu putea să spună pe la ce oră. Pe undeva, pe la mijlocul serii, credea el. Îşi amintea că domnul Bartlett stătuse sprijinit de perete şi fusese destul de trist. Nu ştia cât stătuse acolo. Foarte multă lume intrase şi ieşise din bar. Îl observase pe Bartlett, dar cu nici un chip nu-şi putea aduce aminte ora.

II

În timp ce ieşeau din bar au fost acostaţi de un băieţel de vreo nouă ani. Acesta izbucni imediat într-o vorbărie agitată.

— Sunteţi detectivii? Eu sunt Peter Carmody. Bunicul meu, domnul Jefferson, a fost cel care a anunţat poliţia despre Ruby. Sunteţi de la Scotland Yard? Nu vă deranjează că vorbesc cu dumneavoastră, nu-i aşa?

Colonelul Melchett se uită la el gata să-i dea un răspuns scurt, dar interveni comisarul Harper, cu o voce calmă şi blândă:

— E în regulă, fiule. Fireşte că te interesează, nu-i aşa?

— Sigur că mă interesează. Vă plac cărţile poliţiste? Eu le-am citit pe toate şi chiar am autografe de la Dorothy Sayers, de la Agatha Christie, Dickinson Carr şi H. C. Bailey. Se va scrie în ziare despre crimă?

— O să se scrie în mod sigur, îl asigură comisarul Harper.

— Vedeţi, săptămâna viitoare mă întorc la şcoală şi o să le spun că am cunoscut-o, am cunoscut-o chiar bine.

— Ce crezi despre ea?

Peter se gândi puţin.

— Păi, mie nu mi-a plăcut foarte mult. Cred că era o fată cam proastă. Nici mamei, nici unchiului Mark nu le plăcea prea mult de ea. Numai bunicului. Bunicul vrea să discute cu dumneavoastră. Edwards vă caută.

Comisarul Harper murmură încurajator:

— Deci, mamei tale şi unchiului Mark nu le plăcea Ruby Keene? De ce?

— Păi, nu prea ştiu. Se băga tot timpul în discuţie. Şi nu le plăcea că bunicul îi acorda atâta atenţie. Cred, adăugă Peter vesel, că sunt bucuroşi că au scăpat de ea.

Comisarul Harper îl privi gânditor.

— I-ai auzit sau doar aşa crezi tu?

— Nu chiar. Unchiul Mark a zis:Păi, este o uşurare, oricum o iei”, iar mama a zis:Da, dar una aşa de oribilă”, iar unchiul Mark i-a zis că nu e cazul să fie aşa de ipocrită.

Bărbaţii îşi aruncară priviri. În momentul acela un bărbat respectabil, proaspăt ras, îmbrăcat impecabil într-un costum albastru de serj veni spre ei.

— Mă scuzaţi, domnilor. Eu sunt valetul domnului Jefferson. Este treaz acum şi m-a trimis să vă caut, deoarece este nerăbdător să discute cu dumneavoastră.

Încă o dată se duseră în apartamentul lui Conway Jefferson. În sufragerie, Adelaide Jefferson vorbea cu un bărbat înalt, agitat şi care măsura nervos încăperea.

— O, da. Îmi pare bine că aţi venit. Socrul meu a întrebat de dumneavoastră. E treaz acum. Vă rog să nu-l enervaţi! Starea lui de sănătate lui nu-i prea grozavă. E o minune, zău, că şocul acesta nu 1-a doborât.

— Habar n-aveam că sănătatea lui e aşa de şubredă, zise Harper.

— N-o ştie nici el, spuse Mark Gaskell. E inima. Doctorul a avertizat-o pe Addie că nu trebuie emoţionat sau speriat. Chiar a sugerat că sfârşitul poate fi foarte aproape, nu-i aşa, Addie?

Doamna Jefferson dădu aprobator din cap.

— E de necrezut că şi-a revenit după felul în care era.

Melchett spuse sec:

— Crima nu e un incident tocmai liniştitor. Vom fi cât se poate de atenţi.

Încerca să-l evalueze pe Mark Gaskell în timp ce vorbea. Nu-i plăcea prea mult acest bărbat. Avea o mină obraznică, lipsită de scrupule, ca a unui vultur. Genul de bărbaţi care, de obicei, răzbat în felul lor şi pe care femeile îi admiră adesea.

„Dar nu genul de bărbat în care am încredere”, îşi spuse în gând colonelul.

Lipsit de scrupule, ăsta era cuvântul potrivit pentru el. Genul de om care nu s-ar da înapoi de la nimic…

III

În dormitorul său cu vedere la mare, Conway Jefferson, aşezat în scaunul cu rotile, stătea în faţa geamului.

Nici nu intraseră bine în cameră că şi simţiră forţa şi magnetismul bărbatului. Ca şi cum rănile care îi provocaseră invaliditatea avuseseră ca rezultat

concentrarea vitalităţii corpului său distrus într-o forţă mai densă şi mai intensă.

Avea un cap frumos, cu părul roşu, uşor grizonant. Faţa îi era aspră şi puternică, intens bronzată, iar ochii erau de un albastru care te înfiora. Nu se vedea nici un semn de slăbiciune sau de boală. Ridurile care îi brăzdau faţa erau riduri de suferinţă, nu de slăbiciune. Era un om care nu se dădea bătut în faţa sorţii, dar care o accepta şi continua să lupte pentru victorie.

— Sunt bucuros că aţi venit, începu el. Ochii săi iuţi îi măsurară rapid. I se adresă lui Melchett: Dumneavoastră sunteţi şeful poliţiei din Radfordshire? Corect. Iar dumneavoastră, comisarul Harper. Luaţi loc. Ţigările sunt pe măsuţa de lângă dumneavoastră.

Îi mulţumiră şi se aşezară. Melchett zise:

— Înţeleg, domnule Jefferson, că eraţi interesat de victimă?

Un zâmbet rapid, strâmb îi străluci pe faţă.

— Da, toţi v-au spus de asta. Păi, nu e nici un secret. Ce v-a zis familia mea?

Se uită rapid de la unul la altul în timp ce punea întrebarea.

Melchett fu cel care răspunse:

— Doamna Jefferson nu ne-a spus mai nimic în afară de faptul că flecăreala fetei vă amuza şi că, într-un fel, era o protejată. Am schimbat doar vreo zece cuvinte cu domnul Gaskell.

Conway Jefferson zâmbi.

— Addie, Dumnezeu să o binecuvânteze, e o fiinţă discretă. Mark probabil ar fi fost mai vorbăreţ. Cred, Melchett, că mai bine îţi spun eu unele fapte pe de-a-ntregul. Este important să-mi înţelegi atitudinea. Şi, pentru început, e nevoie să mă întorc la tragedia vieţii mele. Acum opt ani mi-am pierdut soţia, fiul şi fiica într-un accident de avion. De atunci, sunt ca un om care a pierdut jumătate din el, şi nu vorbesc de chinul meu fizic! Am fost un familist. Nora mea

şi ginerele meu au fost foarte atenţi cu mine. Fac tot ce e posibil pentru a-i înlocui pe cei din sângele şi din carnea mea. Dar, în ultima vreme, mi-am dat seama că au şi ei vieţile lor de trăit. Trebuie să înţelegeţi că, în esenţă, sunt un singuratic, îmi plac oamenii tineri. Îmi produc plăcere. O dată sau poate chiar de două ori mi-a trecut prin gând ideea de a adopta unul, băiat sau fată. În ultima lună am devenit foarte bun prieten cu copila care a fost omorâtă. Era atât de naturală, cu totul naivă. Ea trăncănea despre viaţa şi despre experienţele ei legate de pantomimă cu companiile care făceau turnee, despre părinţii ei, despre vremea când trăia, copil fiind, într-o locuinţă ieftină. Era o viaţă complet diferită de tot ce ştiam eu. Nu se plângea, nici nu o vedea ca fiind searbădă; era o copilă cu multă naturaleţe, care muncea din greu, nerăsfăţată şi încântătoare. Nu era o doamnă, dar, slavă Domnului, nu era nici vulgară şi nici – ce cuvânt abominabil – cu atitudine de doamnă. Mă ataşasem din ce în ce mai mult de Ruby. Am hotărât, domnilor, să o adopt legal. Ar fi devenit, prin lege, fiica mea. Aceasta, cred eu, explică grija mea faţă de ea şi paşii pe care i-am întreprins când am auzit de dispariţia ei nejustificată.

Se făcu linişte. Apoi comisarul Harper, cu vocea lui lipsită de emoţie, golind întrebarea de orice conotaţie jignitoare, întrebă:

— Pot să vă întreb ce au avut de zis ginerele şi nora dumneavoastră?

Răspunsul Iui Jefferson veni imediat:

— Ce ar fi putut să zică? Probabil că nu le plăcea prea mult, e genul de lucru care provoacă supărare. Dar s-au comportat foarte bine, da, foarte bine. Ei nu depind de mine. Când fiul meu Frank s-a căsătorit, am trecut pe numele lui jumătate din bunurile mele lumeşti, atunci, pe loc. Nu lăsa copiii să aştepte până mori. Vor banii atunci când sunt tineri, nu atunci când sunt de vârstă mijlocie. La fel am procedat şi atunci când fiica mea Rosamund a ţinut

să se căsătorească cu un om sărac, i-am dat o sumă mare de bani. Banii i-au revenit soţului la moartea ei. Aşa că, vedeţi, lucrurile s-au mai simplificat din punct de vedere financiar.

— Înţeleg, domnule Jefferson, zise Harper.

Dar era o oarecare reţinere în glasul său.

— Dar nu sunteţi de acord?

— Nu e treaba mea, domnule. Din experienţa mea, familiile nu se comportă întotdeauna raţional.

— Cred că ai dreptate, domnule comisar, dar trebuie să ai în vedere că domnul Gaskell şi doamna Jefferson, strict vorbind, nu sunt exact familia mea. Nu-mi sunt rude de sânge.

— Ce-i drept, asta-i o diferenţă, recunoscu şi comisarul.

O clipă ochii lui Conway Jefferson străluciră.

— Asta ca să nu zic că ei nu m-au considerat un prost bătrân. Aceasta ar fi fost reacţia omului de rând. Dar eu nu sunt un prost. Cunosc oamenii. Cu educaţie şi cizelare, Ruby Keene şi-ar fi putut găsi locul oriunde.

Melchett zise:

— Teamă îmi e că suntem impertinenţi şi insistenţi, dar e important să dispunem de toate faptele. V-aţi propus să efectuaţi toate demersurile privind-o pe fată, adică, să depuneţi nişte bani pe numele ei, dar nu o făcuserăţi deja?

— Înţeleg unde vreţi să ajungeţi, zise Jefferson, la posibilitatea să beneficieze cineva de pe urma morţii fetei? Dar nu putea nimeni. Formalităţile necesare adopţiei erau în curs, dar încă nu erau complete.

Melchett spuse încetişor:

— Dar dacă se întâmplă ceva cu dumneavoastră…?

Lăsă fraza neterminată, ca pe o întrebare. Conway Jefferson răspunse imediat:

— Nimic nu mi se poate întâmpla! Sunt eu invalid, dar nu sunt handicapat! Deşi doctorilor le place să facă feţe lungi şi să-mi recomande să nu mă suprasolicit. Sunt zdravăn ca un cal! Totuşi, sunt destul de conştient de fatalităţile vieţii –

Dumnezeule, am motive suficiente să fiu. Moartea subită vine şi la cei mai puternici oameni, mai ales în zilele acestea când se petrec atâtea accidente rutiere. Dar mi-am luat măsuri şi pentru asta. Mi-am făcut un nou testament acum zece zile.

— Da? Zise comisarul Harper, aplecându-se în faţă.

— Am lăsat suma de cincizeci de mii de lire sterline într-un cont care să fie păstrat pentru Ruby Keene până ce împlinea douăzeci şi cinci de ani, când urma să primească toată suma.

Comisarul Harper se holbă. Aşa făcu şi colonelul Melchett. Harper rosti cu o voce uimită:

— Asta e o sumă foarte mare de bani, domnule Jefferson.

— În zilele astea, da, este.

— Şi o lăsaţi unei fete pe care o cunoşteaţi numai de câteva săptămâni?

Furia fulgeră în ochii albaştri.

— Trebuie să repet la nesfârşit? Eu nu mai am rude de sânge, nici nepoate, nici nepoţi, nici chiar nişte verişori îndepărtaţi! Aş fi putut lăsa banii aceştia pentru opere de caritate. Am preferat să-i las unei persoane. Râse. Cenuşăreasa transformată peste noapte în prinţesă! Un naş zână, în loc de o naşă zână. De ce nu? Sunt banii mei. Eu i-am făcut.

— Mai sunt şi alţi moştenitori? Întrebă Melchett.

— O mică moştenire pentru Edward, valetul meu, iar restul pentru Mark şi Adelaide, în părţi egale.

— Aţi vrea, scuzaţi-mă, să precizaţi cât de mare este restul?

— Probabil că nu e mare. E greu să spun exact, investiţiile sunt tot timpul fluctuante. Suma în cauză, după plata taxelor şi a cheltuielilor de înmormântare, va ajunge, probabil, undeva între cinci şi zece mii, net.

— Aha!

— Să nu credeţi că eram meschin cu ei. Precum v-am spus, mi-am împărţit averea în momentul căsătoriei copiilor mei.

Mi-am lăsat mie o sumă foarte mică. Dar, după tragedie, voiam ceva care să-mi ocupe mintea. Aşa că m-am aruncat în afaceri. La casa din Londra mi-am instalat o linie telefonică particulară cu biroul meu. Am muncit din greu; mă ajuta să nu mă mai gândesc şi mă făcea să cred că mutilarea nu mă învinsese. M-am lăsat pradă muncii – vocea lui căpătă o profunzime mai mare, vorbea mai degrabă cu el însuşi decât cu auditoriul – şi, printr-o ironie a sorţii, am prosperat! Cele mai trăsnite speculaţii au reuşit! Dacă pariam, câştigam. Tot ce atingeam se transforma în aur. Presupun că este un mod ironic al sorţii de a echilibra balanţa.

Ridurile de suferinţă apărură din nou. Revenindu-şi, zâmbi crispat.

— Deci, suma de bani pe care o lăsasem pentru Ruby era fără nici o discuţie a mea pentru a dispune de ea aşa cum doream.

Melchett spuse repede:

— Fără îndoială, prietene, noi nu punem la îndoială aceasta.

Conway Jefferson continuă:

— Bine. Acum e rândul meu să pun nişte întrebări, dacă se poate. Aş vrea să aflu mai multe despre această afacere groaznică. Tot ce ştiu eu este că micuţa Ruby a fost găsită strangulată într-o casă, cam la douăzeci de mile de aici.

— Este corect. La Gossington Hall.

Jefferson se încruntă.

— Gossington? Dar asta e…

— Casa colonelului Bantry.

— Bantry! Arthur Bantry? Îl ştiu. Îl ştiu şi o ştiu şi pe soţia lui! Ne-am întâlnit în străinătate acum câţiva ani. Nu ştiam că locuiesc în acest colţ de lume. Dar, asta e…

Se întrerupse. Comisarul Harper interveni cu abilitate:

— Colonelul Bantry a cinat aici la hotel. Marţi, săptămâna trecută. Nu v-aţi întâlnit?

— Marţi? Marţi? Nu, ne-am întors târziu. Am mers la Harden Head şi am luat cina pe drumul de întoarcere.

Melchett spuse:

— Ruby Keene nu 1-a pomenit niciodată pe Bantry?

— Niciodată. Nu cred că l-a cunoscut. Sigur nu. Nu cunoştea pe nimeni, numai oameni din lumea teatrului sau de genul acesta. Făcu o pauză şi întrebă brusc: Bantry ce zice de toate acestea?

— Nu poate oferi nici o explicaţie. Fusese plecat la o întâlnire a conservatorilor în seara aceea. Cadavrul a fost descoperit în această dimineaţă. Spune că nu a văzut-o pe fată în viaţa lui.

Jefferson dădu aprobator din cap.

— Într-adevăr, pare fantastic.

Comisarul Harper îşi drese vocea.

— Aveţi vreo idee, cât de vagă, domnule, cine ar fi putut face aşa ceva?

— Doamne Dumnezeule, aş vrea să am! Vinele de pe frunte i se umflară. Este incredibil, inimaginabil! Aş fi spus că nu se poate întâmpla, dacă nu s-ar fi întâmplat deja.

— Nu e nici un fost prieten de-al ei, din trecutul ei, cineva care să se învârtă pe aici sau care să o ameninţe?

— Sunt convins că nu există. Mi-ar fi spus dacă ar fi existat. Nici măcar nu avea un prieten. Mi-a spus-o chiar ea.

Comisarul Harper se gândi: „Da. Cred că aşa v-a zis ea. Dar nu întotdeauna lucrurile sunt cum par!”

Conway Jefferson continuă:

— Josie ar fi ştiut mai bine decât oricine dacă era vreun bărbat în preajma lui Ruby care să-i facă greutăţi. Ea nu vă e de ajutor?

— Zice că nu.

Jefferson spuse, încruntându-se:

— Nu pot să nu mă gândesc că s-ar putea să fie opera unui maniac, prin brutalitatea metodei, spargerea unei case la ţară; toate lucrurile aşa, fără nici o legătură. Totul e fără sens. Există oameni de un anumit gen, bărbaţi care pe

dinafară par normali, dar care momesc fete, uneori copii, şi-i omoară. Crime sexuale, presupun.

Harper spuse:

— Da, există, dar nu avem cunoştinţă de vreun asemenea gen de om care să acţioneze prin preajmă.

Jefferson continuă:

— M-am gândit la toţi oamenii pe care i-a cunoscut Ruby. Oaspeţi de aici sau oameni din afară, bărbaţi cu care a dansat. Toţi par suficient de inofensivi, tipul obişnuit. Nu avea nici un prieten special, de nici un fel.

Faţa comisarului Harper părea impasivă, dar nevăzută de Conway Jefferson, în ochii lui exista încă o luminiţă speculativă.

„E foarte posibil, se gândi el, ca Ruby Keene să fi avut un prieten special şi chiar Conway Jefferson să nu ştie.”

Oricum, nu zise nimic. Şeful poliţiei îi aruncă o privire întrebătoare şi se ridică în picioare.

— Mulţumesc, domnule Jefferson. Deocamdată, asta este tot ceea ce ne trebuia.

Jefferson spuse:

— O să mă ţineţi la curent cu cercetările?

— Da, da, vom ţine legătura cu dumneavoastră.

Cei doi bărbaţi plecară.

Conway Jefferson se lăsă pe spătarul scaunului.

Pleoapele coborâră şi ascunseră furia albastră din ochii săi. Dintr-odată, arăta asemenea unui om foarte obosit.

După un minut, două, pleoapele tresăriră. Strigă:

— Edwards!

Din camera alăturată, valetul apăru prompt. Edwards îşi cunoştea stăpânul ca nimeni altcineva. Alţii, chiar mai apropriaţi, îi cunoşteau numai forţa. Edwards îi cunoştea slăbiciunile. Îl văzuse pe Conway Jefferson obosit, descurajat, sătul de viaţă, învins pe moment de infirmitate şi de singurătate.

— Da, domnule?

Jefferson zise:

— Du-te la domnule Henry Clithering, este la Melbome Abbas. Spune-i, din partea mea, să vină aici, astăzi, dacă poate, în loc de mâine. Spune-i că e urgent.

Capitolul 7

Când părăsiră camera lui Jefferson, comisarul spuse:

— Se pare că avem un motiv, domnule.

— Îhm, zise Melchett. Cincizeci de mii de lire sterline, nu?

— Da, domnule. S-au comis crime şi pentru mult mai puţin.

— Da, dar…

Colonelul Melchett lăsă propoziţia neterminată. Oricum, Harper înţelesese.

— Doar nu credeţi că e o asemănare cu acest caz? Păi, nici eu nu cred, aşa cum stau lucrurile până în acest moment. Dar trebuie luat în calcul oricum.

— Oh, desigur.

Harper continuă:

— Dacă e aşa cum spune domnul Jefferson, domnul Gaskell şi doamna Jefferson sunt deja bine asiguraţi, primesc un venit confortabil, aşadar pare mai puţin probabil că s-ar deda la o crimă atât de brutală.

— Chiar aşa. Situaţia lor financiară va trebui, desigur, investigată. N-aş putea să spun că-mi place foarte mult mutra lui Gaskell, arată ca un escroc, lipsit de orice scrupul, dar de aici şi până la a fi criminal e cale lungă.

— O, da, domnule, precum spuneam, nici eu nu cred că poate să fie unul din ei şi, din cele declarate de Josie, nu văd cum ar fi omeneşte posibil. Amândoi au jucat bridge de la unsprezece fără douăzeci până la miezul nopţii. Nu, după mintea mea, mai există o posibilitate mult mai plauzibilă.

— Prietenul lui Ruby Keene? Întrebă Melchett.

— Asta ar putea fi, domnule. Vreun tânăr nemulţumit, nu prea întreg la minte, probabil cineva pe care ea 1-a cunoscut înainte de a veni aici. Această tentativă de adopţie, dacă el a prins de veste, s-ar putea să fi declanşat crima. Se vedea pierzând-o, o vedea scoasă din sfera lui spre o altă viaţă şi atunci a înnebunit de furie. A

determinat-o să iasă afară şi să se întâlnească cu el, s-au certat pe tema asta, şi-a pierdut capul şi i-a făcut felul.

— Dar cum a ajuns în biblioteca lui Bantry?

— Cred că e posibil. Ei erau afară, să zicem în maşina lui la momentul respectiv. Când el s-a dezmeticit, primul lucru la care s-a gândit a fost cum să scape de cadavru. Să presupunem că erau în prejma porţii unei case mari. Îi vine ideea că, dacă va fi găsit acolo cadavrul, toată atenţia se va concentra asupra casei şi a ocupanţilor acesteia şi nu-l vor bănui pe el. Fata era micuţă. Putea să o ducă cu uşurinţă. Avea o daltă în maşină. A spart geamul şi a aruncat-o pe covorul din faţa şemineului. Fiind un caz de sugrumare, nu există sânge sau dezordine care să-l dea de gol. Înţelegeţi ce vreau să zic, domnule?

— O, da, Harper, totul e perfect posibil. Dar mai e un lucru care trebuie făcut. Cherche l'homme.

— Ce? Foarte bine, domnule.

Comisarul Harper, plin de tact, aplaudă gluma superiorului său, deşi, datorită excelentului accent franţuzesc al colonelului Melchett, aproape că-i scăpă sensul cuvintelor.

II

— Îăă… Aş putea să vă vorbesc un minut?

Era George Bartlett care îi aborda astfel pe cei doi.

Colonelul Melchett, care nu-l prea suporta pe Bartlett şi care era nerăbdător să afle cum se descurcase Slack cu cercetarea camerei fetei şi cu chestionarea cameristelor, zise ascuţit:

— Bine, ce este, ce este?

Tânărul Bartlett se retrase un pas sau doi, deschizând şi închizând gura şi dând impresia unui peşte într-un acvariu.

— Păi, ăăă… probabil că nu e important, nu ştiu, dar m-am gândit să vă spun. Problema e că nu-mi găsesc maşina.

— Ce vrei să spui, că nu-ţi găseşti maşina?

Bâlbâindu-se, domnul Bartlett spuse că el dorise să-i informeze că nu-şi găsea maşina.

Comisarul Harper întrebă:

— Vrei să zici că e furată?

Bartlett reveni, plin de recunoştinţă, la un ton mai calm.

— Păi, tocmai asta e, ştiţi. Vreau să zic că nu se ştie niciodată, nu-i aşa? Probabil că vreunul a şters-o cu ea, fără sa vrea să facă vreun rău, dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

— Când aţi văzut-o ultima dată, domnule Bartlett?

— Păi, încerc să îmi aduc aminte; ciudat cât e de dificil să-ţi aduci aminte unele lucruri, nu-i aşa?

Colonelul Melchett zise cu răceală:

— Nu, nu cred, pentru o minte normală. Ai spus că era în curtea hotelului seara trecută…

Domnul Bartlett fu destul de curajos să-l întrerupă:

— Tocmai asta e, sigur era?

— Ce vrei să spui cu „sigur era”? Ai afirmat că se găsea acolo.

— Păi, vreau să spun că am crezut că era. Nu m-am dus să mă uit dacă era, înţelegeţi?

Colonelul Melchett oftă. Îşi adună ultimele rezerve de răbdare şi zise:

— Hai să lămurim lucrurile. Când a fost ultima dată când ai văzut efectiv maşina? Apropo, ce marcă e?

— Minoan 14.

— Şi când ai văzut-o ultima dată?

Mărul lui Adam al lui George Bartlett se zbătu convulsiv în sus şi în jos.

— Am tot încercat să mă gândesc. A fost ieri înainte de prânz. Aveam de gând să fac o plimbare după-amiază. Dar, până la urmă, m-am dus la culcare. Apoi, după ceai, am jucat squash, iar după aceea, am mers la scăldat.

— Şi maşina era deci în curtea hotelului?

— Cred că da. Vreau să spun că acolo am pus-o eu. Mă gândeam să dau o raită. După cină, vreau să zic. Dar n-a fost seara mea norocoasă. N-am mai luat-o pe „bătrânică” până la urmă.

Harper spuse:

— Dar, din ce ştii dumneata, maşina era în curtea hotelului?

— Sigur. Vreau să zic ca eu acolo am pus-o.

— Ai fi observat dacă nu ar mai fi fost acolo?

Domnul Bartlett scutură din cap.

— Nu cred. Erau o grămadă de maşini care intrau şi ieşeau şi… Sunt multe Minoan.

Comisarul Harper fu de acord. Tocmai îşi aruncase o scurtă privire pe fereastră. În curte erau cel puţin opt maşini Minoan 14. Era maşina cea mai ieftină şi mai populară a anului.

— Ai cumva obiceiul să-ţi bagi maşina în garaj noaptea? Întreba colonelul Bartlett.

— Nu prea mă obosesc să fac asta, spuse domnul Bartlett. Vremea fiind bună, e aşa o mare bătaie de cap să bagi maşina în garaj.

Aruncându-i o privire colonelului Melchett, comisarul Harper spuse:

— Vă ajung din urmă sus, domnule. O să iau legătura cu sergentul Higgins, ca să afle toate detaliile de la domnul Bartlett.

— În regulă, Harper.

Domnul Bartlett murmură melancolic:

— M-am gândit că trebuie să vă spun. S-ar putea să fie important, nu?

III

Domnul Prescott îi oferise dansatoarei de rezervă cazare şi masă. Indiferent cum o fi fost masa, camera era cea mai proastă din hotel.

Josephine Turner şi Ruby Keene ocupau camerele de la capătul extrem al unui coridor micuţ şi murdar. Camerele erau mici, cu vedere la nord, spre o porţiune de stâncă din spatele hotelului, erau mobilate cu piese disparate care cândva fuseseră în apartamente şi, probabil, acum treizeci de ani reprezentau luxul şi opulenţa celor mai bune apartamente. Acum, când hotelul fusese modernizat, iar

dormitoarele aveau dulapuri încastrate, şifonierele victoriene din stejar şi mahon erau repartizate în camerele ocupate de personalul hotelului sau erau date unor oaspeţi în timpul sezonului de vârf când hotelul era arhiplin.

Melchett observă imediat: camera lui Ruby Keene era plasată ideal pentru a ieşi din hotel neobservată şi, din nefericire, nu era de nici un folos pentru a se stabili ceva cu privire la circumstanţele plecării.

La capătul coridorului se găsea o mică scară care cobora într-un alt coridor, la fel de întunecat de la parter. Aici era o uşă de sticlă care ducea la o terasă nefolosită, fără nici o privelişte. De aici, se putea trece pe terasa principală din faţă sau se putea coborî pe o cărare întortocheată la o alee care dădea, în cele din urmă, la şoseaua de lângă stâncă. Deoarece drumul era prost, era rar folosit.

Inspectorul Slack fusese ocupat să bage spaima în cameriste şi să examineze camera lui Ruby, căutând eventuale indicii. Avusese noroc să descopere camera exact cum fusese lăsată noaptea trecută.

Ruby Keene nu avea obiceiul să se scoale devreme. Slack aflase că obişnuia să doarmă până pe la zece, zece şi jumătate, şi apoi să comande micul dejun. În consecinţă, cum Conway Jefferson se dusese la director foarte devreme, poliţiştii putuseră lua camera în primire înainte de venirea cameristelor. De fapt, ele nici nu fuseseră pe coridor. Celelalte camere, în această perioadă a anului, erau deschise şi aerisite o dată pe săptămână.

— Tot răul spre bine, cel puţin până acum, explică Slack posomorât. Asta înseamnă că, dacă exista ceva de descoperit, l-am fi descoperit, dar nu e nimic.

Poliţia din Glenshire cercetase camera căutând amprente, dar nu găsise nici unele care să nu aibă justificare. Erau ale lui Ruby, ale lui Josie şi ale celor două cameriste, cea de dimineaţa şi cea de după-amiază. Erau o serie de amprente ale lui Raymond Starr, dar şi acestea erau justificate de

faptul că venise cu Josie să vadă de ce nu apăruse Ruby la dansul de la miezul nopţii.

Erau o mulţime de scrisori şi alte prostii în sertăraşele mesei masive de mahon din colţ. Slack le sortase foarte atent. Dar nu găsise nimic de natură să sugereze ceva. Facturi, chitanţe, programe de teatru, bilete de cinema, tăieturi din ziare, sfaturi de înfrumuseţare decupate de prin reviste. Dintre scrisori, unele erau de la „Lil”, aparent o prietenă de la Palais de Danse, în care se amintea de diferite întâmplări şi bârfe – spuneau că „le lipseşte Rube. Domnul Findeison întreabă foarte des de tine. E chiar impacientat. Tânărul Reg este acum cu May, de vreme ce tu ai plecat. Barny mai întreabă de tine din când în când. Lucrurile merg în nota obişnuită. Bătrânul Gausser e la fel de afurisit cu noi, fetele. A penalizat-o pe Ada pentru că a ieşit cu un tip”.

Slack notase conştiincios toate numele. Se vor face investigaţii şi era posibil să apară unele informaţii folositoare. Colonelul Melchett fusese de acord cu aceasta; la fel şi comisarul Harper, care li se alăturase. Altminteri, camera avea puţine de oferit din punct de vedere al informaţiilor.

Pe un scaun din mijlocul camerei se afla rochia de dans trandafirie pe care Ruby o purtase în acea seară, o pereche de pantofi trandafirii din satin cu toc înalt, pe care îi descălţase neglijent pe duşumea. Doi ciorapi de mătase erau făcuţi sul şi aruncaţi pe jos. Unul avea un fir dus. Melchett îşi aminti că fata era desculţă şi fără ciorapi. Slack aflase că acesta era obiceiul ei. Folosea machiajul pentru picioare în locul ciorapilor şi numai uneori purta ciorapi pentru dans, deoarece în felul acesta făcea economii. Uşa şifonierului era deschisă şi se putea vedea o serie de rochii de seară bătătoare la ochi, iar jos era un şir de pantofi. În coşul de rufe erau nişte desuuri murdare, iar în coşul de gunoi se găseau resturi de unghii, şerveţele demachiante pătate cu ruj şi ojă; de fapt, nimic ieşit din comun. Faptele

erau simplu de înţeles. Ruby Keene se grăbise pe scară, îşi schimbase hainele şi tot în grabă plecase, dar unde?

Josephine Turner, care ar fi trebuit să ştie aproape totul despre prietenii şi viaţa lui Ruby, se dovedi a nu fi de nici un folos. Dar, aşa cum sublinie inspectorul Slack, asta era ceva firesc.

— Dacă tot ce îmi spuneţi e adevărat, domnule, despre treaba asta cu adopţia, Josie ar fi fost total de acord ca Ruby să o rupă cu prietenii vechi care ar fi stricat lucrurile. Aşa cum îmi dau eu seama, acest domn invalid este vrăjit de faptul că Ruby era atât de dulce şi de inocentă, chiar copilăroasă. Acum, presupunând că Ruby avea un prieten dur, ea n-ar fi scăpat aşa de uşor de vechiul prieten. Aşa că ar fi fost interesul lui Ruby să ţină lucrurile în secret. Oricum, Josie nu ştie prea multe despre fată, nici despre prietenii ei. Dar un lucru nu l-ar fi tolerat: ca Ruby să-şi strice viitorul continuând să se vadă cu vreun tip inacceptabil, aşa că ar părea logic ca Ruby (pe care eu o văd ca pe o mică şmecheră) să fi păstrat secretul asupra întâlnirilor cu un vechi prieten. Nu i-ar fi spus lui Josie nimic despre aceasta, altfel Josie i-ar fi tăiat-o: nu te duci, draga mea”. Dar ştiţi cum sunt fetele, în special cele tinere, când e vorba de un tip dur, îşi pierd întotdeauna capul. Ruby ar fi vrut să-l vadă. El vine aici, se enervează din cauza situaţiei şi îi rupe gâtul.

— S-ar putea să ai dreptate, Slack, spuse colonelul Melchett ascunzându-şi dezaprobarea faţă de felul în care Slack prezenta lucrurile. Dacă lucrurile stau aşa, noi ar trebui să aflăm destul de uşor identitatea acestui prieten.

— Lăsaţi pe mine, domnule, zise Slack, cu tonul său încrezător. O să pun mâna pe această Lil de la Palais de Danse şi scot totul de la ea. O să aflăm adevărul în curând.

Colonelul Melchett se întrebă dacă-l vor afla. Energia şi agitaţia lui Slack îl oboseau.

— Mai e o persoană de la care am putea afla câte ceva, domnule, continuă Slack, şi ăla e instructorul de dans şi de

tenis. Probabil că s-a văzut destul de mult cu ea şi ştie mai multe decât Josie. E foarte probabil ca ea să-şi fi dezlegat limba faţă de el.

— Chestiunea asta am discutat-o deja cu comisarul Harper.

— Perfect, domnule. Am interogat cameristele destul de temeinic! Nu ştiu nimic. Fac treaba de mântuială cât pot de mult. Camerista a fost aici seara trecută pe la şapte, când a aranjat patul, a tras perdelele şi a făcut un pic de curăţenie. Există o baie alături, domnule, dacă vreţi să o vedeţi.

Baia era amplasată între camera lui Ruby şi una un pic mai mare care-i aparţinea lui Josie. Era edificatoare. Colonelul Melchett se minună în tăcere de cantitatea de produse de înfrumuseţare pe care le foloseau femeile. Şiruri de borcănele de creme de faţa, creme de demachiat, creme de curăţare, creme nutritive. Cutii de pudră de diferite nuanţe. O grămadă dezordonată de rujuri. Loţiuni de păr şi produse pentru strălucirea părului. Rimel negru pentru gene, fard albastru pentru cearcăne, cel puţin douăsprezece nuanţe de lac de unghii, şerveţele demachiante, bucăţele de vată, aplicatoare pentru pudră murdare. Sticle cu loţiuni: astringente, tonice, calmante etc.

— Vrei să spui, murmură el slab, că femeile folosesc toate aceste lucruri?

Inspectorul Slack, care întotdeauna ştia totul, îl lămuri, amabil:

— În viaţa particulară, domnule, doamnele folosesc una, două nuanţe, una pentru zi şi una pentru seară. Ştiu ceea ce li se potriveşte şi continuă să le folosească. Dar aceste fete sunt profesioniste, trebuie să asigure o schimbare. Fac dansuri demonstrative care într-o seară sunt tangouri, într-o alta un dans victorian cu crinoline şi apoi un gen de dans apaş, iar apoi un dans obişnuit de bal; desigur, machiajul va diferi puţin.

— Dumnezeule, zise colonelul. Nu-i de mirare că oamenii care produc aceste cosmetice fac o avere.

— Bani câştigaţi uşor, asta e. Bani câştigaţi uşor! Aşa că îşi permit să cheltuiască şi pe publicitate.

Colonelul Melchett îşi desprinse gândurile de la fascinanta şi eterna problemă a gătelilor feminine. Îi spuse lui Harper care tocmai li se alăturase:

— Mai e aici dansatorul acela, Harper?

— Cred că da, domnule.

În vreme ce coborau, Harper întrebă:

— Ce părere aveţi de poveştile lui Bartlett, domnule?

— Despre maşină? Cred că tânărul Bartlett trebuie urmărit. E o poveste ciudată. Putem să presupunem că totuşi a dus-o pe Ruby la o plimbare cu maşina noaptea trecută?

IV

Comisarul Harper avea o atitudine relaxată, plăcută şi firească. Cazurile în care trebuia să colaboreze poliţia din două comitate erau întotdeauna dificile. Îi plăcea colonelul Melchett, pe care îl aprecia ca fiind un şef competent, dar acum era bucuros că urma să se ocupe singur de acest interviu. Regula comisarului Harper era ca niciodată să nu faci prea mult. Întrebări de rutină, pentru început. Asta făcea ca persoana pe care o interogai sa fie relaxată şi predispusă să lase garda jos la următorul interogatoriu.

Harper îl cunoştea pe Starr din vedere. Era un tip bine făcut, înalt, subţire, arătos, cu dinţi foarte albi şi foarte bronzat. Era brunet şi plin de graţie. Se purta prieteneşte, plăcut şi era foarte popular în hotel.

— Mă tem că n-o să vă fiu de prea mult folos, domnule comisar. Desigur, o ştiu destul de bine pe Ruby. Era aici de peste o lună şi noi am repetat dansurile. Dar sunt prea puţine de spus. Era o fată plăcută şi destul de proastă.

— Ne interesează prietenii ei. Prietenii ei bărbaţi.

— Îmi dau seama. Păi, eu nu ştiu nimic. Erau câţiva tineri din hotel care umblau după ea, dar nimic deosebit. Vedeţi, era aproape permanent monopolizată de familia Jefferson.

— Da, familia Jefferson. Harper făcu o pauză, gânditor. Aruncă o privire şireată spre tânăr. Ce credeţi dumneavoastră de toată afacerea, domnule Starr?

Raymond Starr răspunse rece:

— Care afacere?

— Ştiaţi că domnul Jefferson îşi propusese să o adopte pe Ruby Keene cu acte în regulă? Întrebă Harper.

Asta păru să fie o noutate pentru Starr. Îşi ţuguie buzele şi fluieră.

— Deşteaptă, drăcuşorul. Oho, păi, nu-i prost mai mare decât prostul bătrân.

— Aşa vi se pare?

— Păi, ce naiba ai putea să spui? Dacă bătrânul voia să adopte pe cineva, de ce nu a ales pe cineva de rangul lui?

— Ruby Keene n-a zis nimic de asta?

— Nu, n-a zis. Ştiu că era încântată de ceva, dar nu ştiam despre ce era vorba.

— Dar Josie?

— O, cred că Josie ştia că se pregătea ceva. Posibil ca ea să fi pus la cale toată treaba. Josie nu e proastă. Are capul pe umeri fata asta.

Harper dădu din cap aprobator. Josie trimisese după Ruby, Josie, fără îndoială, încurajase apropierea dintre cei doi. Nu e de mirare că fusese aşa de furioasă când Ruby nu apăruse la dans şi Conway Jefferson începuse să intre în panică. Îşi vedea planurile prăbuşindu-se.

Întrebă:

— Credeţi că Ruby ar fi putut ţine un secret?

— La fel de bine ca oricine. Nu vorbea prea mult despre problemele ei.

— A zis vreodată ceva, ceva cât de mic despre vreun prieten de-al ei, cineva pe care-l să-l fi cunoscut înainte şi care să fi venit să o viziteze sau cu care să fi avut diferite probleme? Înţelegeţi ce vreau să zic, fără o îndoială.

— Înţeleg perfect. Din câte ştiu eu, nu a existat aşa ceva. N-a rezultat nimic din ce mi-a spus.

— Mulţumesc, domnule Starr. Acum v-aş ruga să-mi spuneţi exact, cu cuvintele dumneavoastră, ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Sigur. Eu şi Ruby ne-am făcut dansul de la ora zece şi jumătate…

— Nici un semn din partea ei că nu era ceva în regulă?

Raymond se gândi puţin.

— Nu cred. N-am văzut ce s-a întâmplat după aceea. Am partenerele mele de care trebuie să am grijă. Mi-aduc aminte că nu era în sala de dans. La miezul nopţii n-a apărat. Eram foarte supărat şi m-am dus la Josie să o întreb. Josie juca bridge cu familia Jefferson. Habar n-avea unde era Ruby şi cred că a fost un şoc pentru ea. Am observat că i-a aruncat o privire rapidă, neliniştită domnului Jefferson.

I-am convins pe cei din orchestră să cânte alte melodii şi m-am dus la oficiu s-o sun pe Ruby în cameră. N-a răspuns nimeni. M-am întors la Josie care a spus că, probabil, Ruby adormise. Era o sugestie idioată, dar era, desigur, destinată familiei Jefferson. A venit cu mine şi am mers împreună în cameră.

— Da, domnule Starr. Şi ce a zis când aţi rămas singuri?

— Din câte îmi aduc eu aminte, era foarte furioasă şi a zis: „A dracului proastă mică. Nu poate să facă chestii din astea, îşi distruge toate şansele. Cu cine e, ştii?„ I-am zis că n-am nici cea mai mică idee. Ultima dată când am văzut-o, dansa cu tânărul Bartlett. Josie a zis: „Nu, nu s-ar fi dus cu el! Ce pune la cale? Doar n-o fi cu bărbatul acela cu filmele, nu-i aşa?”

Harper întrebă scurt:

— Bărbatul cu filmele? Despre cine e vorba?

— Nu ştiu cum îl cheamă, răspunse Raymond. N-a stat niciodată aici. E un tip cu un aspect neobişnuit, păr negru şi o înfăţişare teatrală. Are ceva de-a face cu industria cinematografică, aşa cred, sau aşa i-a spus lui Ruby. A cinat o dată sau de două ori aici şi a dansat cu Ruby după aceea,

dar cred că nu-l cunoştea prea bine. De aia am fost surprins când Josie a întrebat de el. I-am spus că nu cred că el a fost aici seara aceea. Josie a zis: „Trebuie să fi ieşit cu cineva. Ce Dumnezeu o să spun eu familiei Jefferson?” Am întrebat-o ce importanţă are pentru ei? Iar Josie a replicat că are. A zis că nu o s-o ierte niciodată pe Ruby dacă a plecat şi a stricat lucrurile. Ne-am dus în camera lui Ruby. Nu am găsit-o, desigur, dar fusese pe acolo, deoarece rochia pe care o purtase era pe un scaun. Josie s-a uitat şi în şifonier şi a spus că poate îşi luase vechea ei rochie albă. În mod normal, ar fi trebuit să se îmbrace cu o rochie neagră de catifea pentru dansul spaniol. Eu eram deja furios că Ruby mă lăsase cu ochii-n soare. Josie a făcut tot ce a putut să mă calmeze şi a zis că o să danseze ea, ca bătrânul Prescott să nu se prindă. A mers şi s-a schimbat, am coborât, am dansat un tangou, într-un stil exagerat de spectaculos, dar nu prea solicitant pentru glezna ei. Josie era foarte preocupată de aceasta, deoarece o durea, îmi dădeam seama. După aceea, m-a rugat să mergem să o ajut să calmeze familia Jefferson. Zicea că e important. Aşa că am făcut ce am putut.

Comisarul Harper dădu din cap.

— Mulţumesc, domnule Starr.

În sinea lui se gândi: „Era al naibii de important. Cincizeci de mii de lire sterline!”

Îl urmări pe Raymond Starr cum se îndepărtează graţios. Acesta coborî de pe terasă şi în drumul lui, ridică un sac de tenis şi o rachetă. Doamna Jefferson, de asemenea având o rachetă de tenis, i se alătură şi merseră împreună pe terenul de tenis.

— Mă scuzaţi, domnule.

Sergentul Higgins, cu respiraţia aproape tăiată, stătea lângă Harper.

Comisarul tresări, întrerupt din gânduri, şi păru surprins.

— A sosit un mesaj de la sediu, domnule. Un muncitor a raportat că a văzut în această dimineaţă o lumină strălucitoare, ca de la un incendiu. Acum o jumătate de oră

au găsit o maşină arsă într-o carieră. Cariera lui Venn, cam la vreo două mile de aici. Au fost găsite în interior rămăşiţele unui cadavru.

Pe trăsăturile aspre ale lui Harper apăru o roşeaţă:

— Ce naiba se întâmplă în Glenshire? O epidemie de violenţa? Nu-mi spune că acum avem un caz Rouse! Apoi întrebă: Au văzut ce număr are?

— Nu, domnule. Dar au identificat-o după seria motorului. Un Minoan 14.

Capitolul 8

În timp ce traversa holul hotelului Majestic, Sir Henry Clithering nici nu băga de seamă oamenii aflaţi acolo.

Era adâncit în gânduri. Cu toate acestea, aşa cum se întâmplă deseori, subconştientul său înregistră ceva. Această observaţie îşi aştepta răbdătoare rândul.

Sir Henry se întreba ce o fi determinat mesajul urgent al prietenului său. Conway Jefferson nu era genul de om care să transmită cu uşurinţă mesaje imperioase. Probabil se întâmplase ceva ieşit din comun, decise Sir Henry.

Jefferson nu pierdu vremea cu introducerile:

— Îmi pare bine că ai venit. Edwards, o băutură pentru Sir Henry. Stai jos, omule. N-ai auzit nimic, presupun? Nimic prin ziare, încă?

Sir Henry scutură din cap, dar curiozitatea lui fusese stârnită.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat o crimă. Sunt implicat în ea şi la fel sunt şi prietenii tăi, familia Bantry.

— Arthur şi Dolly Bantry? Lui Clithering nu-i venea să creadă.

— Da, cadavrul a fost descoperit în casa lor.

Clar şi succint, Conway Jefferson trecu în revistă faptele. Sir Henry îl ascultă fără să-l întrerupă. Ambii bărbaţi ştiau să surprindă esenţa lucrurilor. Pe vremea când era şeful Poliţiei Metropolitane, Sir Henry era recunoscut pentru uşurinţa cu care surprindea esenţialul.

— E o afacere neobişnuită, comentă el când celălalt termină. Cum crezi că a fost implicată în acest caz familia Bantry?

— Asta este ceea ce mă preocupă. Vezi, Henry, poate să fie o explicaţie faptul că eu îi cunosc. Asta este singura legătură pe care o pot vedea. Niciunul din ei nu a întâlnit-o vreodată pe fată. Asta spun ei şi nu am nici un motiv să nu-i cred. Este foarte puţin probabil să o fi cunoscut. Există posibilitatea ca ea să fi fost ademenită de aici, iar cadavrul să fi fost în mod deliberat lăsat în casa prietenilor mei?

Clithering zise:

— Cred că e o presupunere cam exagerată.

— Este o posibilitate totuşi, insistă celălalt.

— Da, dar foarte puţin probabilă. Ce-ai vrea să fac eu?

Conway Jefferson zise cu amărăciune:

— Sunt invalid. Încerc să ascund faptul, refuz să-l accept, dar acum e mai evident ca niciodată. Nu pot să merg, cum aş vrea, să pun întrebări, să investighez, şi să cercetez faptele. Trebuie să stau umil aici, să fiu recunoscător pentru fărâmăturile de informaţii pe care poliţiştii au bunăvoinţa să mi le împărtăşească. Îl cunoşti cumva pe colonelul Melchett, şeful poliţiei din Radfordshire?

— Da, l-am întâlnit.

Ceva se ivi în mintea lui Sir Henry. Un chip şi o siluetă, observate involuntar în timp ce trecea prin hol. O doamnă cu spatele drept, în vârstă, a cărei faţă îi era cunoscută. Era ceva legat de ultima dată când îl văzuse pe Melchett.

— Vrei să spui că doreşti să devin un fel de detectiv amator? Întrebă el. Asta nu prea intră în preocupările mele.

Jefferson zise:

— Păi, tu nu eşti un amator, tocmai asta e.

— Dar nici un profesionist nu mai sunt. Sunt la pensie acum.

— Asta simplifică lucrurile.

— Vrei să zici că dacă aş mai fi fost în Scotland Yard n-aş fi putut interveni? Perfect adevărat.

— Aşa cum stau lucrurile, spuse Jefferson, experienţa îţi dă dreptul să te intereseze cazul şi orice cooperare vei oferi va fi acceptată.

Clithering zise încet:

— Cred că nu este o încălcare a etichetei, sunt de acord. Dar ce doreşti cu adevărat, Conway? Să afli cine a ucis-o pe fată?

— Exact.

— N-ai nici o idee?

— Niciuna.

Sir Henry spuse fără grabă:

— Poate n-o să mă crezi, dar ai un expert în rezolvarea cazurilor de crimă; este jos, în hol, chiar în clipa asta. Cineva care e mai bun decât mine şi care ar putea, probabil, să beneficieze de unele informaţii locale.

— Ce tot spui acolo?

— Jos, în hol, lângă cea de-a treia coloană, stă o doamnă mai în vârstă, drăguţă, cu o faţă drăguţă şi placidă de fată bătrână, dar cu o minte care a sondat ticăloşiile omeneşti şi le-a scos pe toate la lumină într-o singură zi. Se numeşte Miss Marple. Vine din satul St Mary Mead, care e la o milă şi jumătate distanţă de Gossington şi e prietenă cu familia Bantry – şi unde are loc o crimă e şi ea prezentă.

Jefferson se uită la el încruntându-şi sprâncenele groase şi spuse apăsat:

— Glumeşti!

— Nu, nu glumesc. Ai vorbit de Melchett. Ultima dată când l-am văzut pe Melchett a fost cu ocazia unei tragedii ce avusese loc în sat. O fată despre care se credea că se înecase. Destul de corect, poliţia presupusese că nu era vorba de o sinucidere, ci de o crimă. Credeau că ştiu cine ar putea fi criminalul. Împreună cu mine a venit şi Miss Marple, agitată şi tremurând. Îi era teamă că va fi spânzurat un nevinovat. Nu avea probe, dar ştia cine o făcuse. Mi-a înmânat o bucată de hârtie pe care era scris un nume. Şi, Dumnezeule, Jefferson, a avut dreptate!

Sprâncenele lui Conway Jefferson se încruntară mai mult ca niciodată. Mormăi neîncrezător:

— Probabil intuiţie feminină, spuse el sceptic.

— Ea nu-i zice aşa. Cunoştinţe specializate, susţine ea.

— Şi ce înseamnă asta?

— Vezi, Jefferson, şi noi le folosim în munca de poliţie. Avem o spargere şi, de regulă, ştim destul de bine cine dintre cei care comit asemenea fapte a făcut-o. Cunoaştem că un anume spărgător acţionează într-un anume mod. Miss Marple face nişte paralele interesante, deşi uneori aparent neînsemnate, cu viaţa din sat.

Jefferson spuse sceptic:

— Ce ar putea să ştie despre o fată care a fost crescută în mediul teatral şi care probabil n-a fost în viaţa ei într-un sat?

— Cred, spuse Sir Henry Clithering ferm, că s-ar putea ca ea să ştie.

II

Miss Marple se îmbujoră de plăcere când Sir Henry se îndreptă spre ea.

— O, Sir Henry, ce noroc pe mine să vă întâlnesc aici.

Sir Henry era un tip galant.

— Pentru mine e o mare plăcere, spuse el.

Miss Marple murmură, roşind:

— Atât de amabil din partea dumneavoastră.

— Staţi aici?

— Păi, de fapt, noi stăm aici.

— Noi?

— Doamna Bantry este şi ea aici prezentă. Se uită la el pătrunzător. Aţi auzit? Da, îmi dau seama că aţi auzit. E groaznic, nu-i aşa?

— Ce face Dolly Bantry aici? E şi bărbatul ei cu ea?

— Nu. Desigur, amândoi au reacţionat diferit. Colonelul Bantry, sărmanul, se încuie în biroul lui sau se duce la una din ferme când se întâmplă aşa ceva. Ca o ţestoasă care îşi

trage capul în carapace sperând că lumea nu o vede. Dolly, desigur, e total diferită.

— Dolly, de fapt, spuse Sir Henry, care-şi cunoştea vechea prietena destul de bine, aproape se distrează, nu-i aşa?

— Păi… da. Biata de ea.

— Şi te-a adus pe dumneata să scoţi iepurele din pălărie în locul ei?

Miss Marple spuse liniştită:

— Dolly a crezut că o schimbare de peisaj ar fi un lucru bun şi n-a vrut să vină singură. Îi întâlni privirea, iar ochii ei luciră. Desigur, felul în care descrieţi dumneavoastră situaţia este destul de corect. E jenant pentru mine deoarece nu sunt de nici un folos.

— N-aveţi nici o idee? Nici o paralelă cu viaţa din sat?

— Încă nu ştiu suficient de multe despre caz.

— Am de gând să remediez această situaţie. Intenţionez să vă solicit drept consultant, Miss Marple.

Îi oferi o scurtă prezentare a desfăşurării evenimentelor. Miss Marple ascultă cu atenţie.

— Sărmanul domn Jefferson, spuse ea. Ce poveste tristă! Accidentele astea teribile! Faptul că a scăpat cu viaţă, dar paralizat, pare să fie o cruzime mai mare decât dacă ar fi murit şi el.

— Aşa este. De asta, toţi prietenii lui îl admiră atât de mult pentru modul hotărât în care a continuat, învingându-şi durerea, mâhnirea şi disfuncţiile fizice.

— Da, e extraordinar.

— Singurul lucru pe care nu îl înţeleg este această subită revărsare de afecţiune asupra fetei. Poate că ea o fi avut unele calităţi remarcabile.

— Poate că nu, replică Miss Marple sec.

— Aşa credeţi dumneavoastră?

— Cred că nu calităţile ei sunt parte a acestei ecuaţii.

Sir Henry zise:

— Nu-i un bătrân depravat, să ştiţi.

— Nu, nu! Miss Marple se înroşise de tot. N-am intenţionat să sugerez aşa ceva! Ce am încercat eu să spun sună urât, ştiu că el doar căuta o fată tânără, deşteaptă, care să ia locul fetei lui şi atunci fata şi-a dat seama de ocazie şi a exploatat-o. Ştiu, nu sună creştineşte, dar am văzut atâtea cazuri de felul acesta. De exemplu, cazul tinerei servitoare de la domnul Harbottle. O fată foarte obişnuită, dar tăcută, cu maniere plăcute. Sora domnului Harbottle fusese chemată să îngrijească o rudă aflată pe patul de moarte şi când s-a întors a găsit-o pe tânără într-o cu totul altă postură; era instalată în sufragerie, râzând şi vorbind, şi nu mai purta boneta sau şorţul. Domnişoara Harbottle i s-a adresat aspru fetei, iar fata a fost impertinentă. Atunci bătrânul domn Harbottle a lăsat-o fără grai spunându-i că făcuse un alt aranjament, deoarece s-a gândit că ea îi ţinuse gospodăria prea multă vreme. A fost un asemenea scandal în sat, iar sărmana domnişoară Harbottle a trebuit să plece şi să trăiască cu chirie, în mizerie, în nişte cămăruţe din Eastbourne. Lumea a vorbit destule, dar eu cred că n-a fost nici o apropiere necuviincioasă între ei, pur şi simplu bătrânul a descoperit că e mai plăcut să ai alături pe cineva tânăr şi vesel, care îţi spune cât de deştept şi de amuzant eşti, în loc să ai o soră care îţi arată greşelile, chiar dacă era o gospodină bună şi o femeie econoamă. Fu un moment de pauză, şi apoi Miss Marple reluă: Şi a mai fost povestea domnului Badger, cel care avea magazinul de chimicale. S-a agitat foarte mult pentru tânăra care lucra ca femeie de serviciu. I-a spus soţiei că trebuie să aibă grijă de ea ca de o fiică şi că ar trebui să locuiască cu ei în casă. Dar Doamna Badger n-a văzut lucrurile chiar aşa.

Sir Henry interveni:

— Măcar de-ar fi fost o fată din rândurile celor de o seamă cu el, fata unui prieten…

Miss Marple îl întrerupse:

— Oho, dar din punctul lui de vedere asta nu l-ar fi mulţumit la fel. Este povestea regelui Cophetua şi a

fecioarei cerşetoare. Dacă eşti într-adevăr un om bătrân, singur şi obosit şi dacă propria familie îţi pare că te neglijează, te împrieteneşti cu cineva care este copleşit de măreţia ta (pare foarte melodramatic, dar sper să înţelegeţi ce vreau să spun), şi atunci e mult mai interesant. Te face să te simţi şi mai mare, un monarh mărinimos! Probabil că beneficiarul va fi mai mult decât copleşit şi acesta, desigur, este un sentiment plăcut pentru tine. Făcu o pauză şi spuse: Domnul Badger i-a cumpărat fetei din magazinul său nişte cadouri cu adevărat fantastice: o brăţară cu diamante şi unul dintre cele mai scumpe radio-gramofoane. Domnul Badger şi-a consumat o parte din economiile lui pentru a-i face aceste cadouri. Oricum, doamna Badger, care era o femeie mai isteaţă decât sărmana domnişoară Harbottle (căsătoria, desigur, ajută), a făcut efortul de a afla câteva lucruri. Iar când domnul Badger a descoperit că fata continua o relaţie nedorită cu un tânăr ahtiat după cursele de cai şi chiar amanetase brăţara dăruită de el pentru a-i da bani… păi, a fost complet dezgustat, iar aventura a fost trecută cu vederea. Iar el i-a dăruit doamnei Badger un inel cu diamante la Crăciunul următor.

Ochii ei plăcuţi şi vicleni îi întâlniră pe ai lui Sir Henry. El se întrebă dacă tot ceea ce spusese ea era o aluzie.

— Vreţi să spuneţi că, dacă ar fi fost un tânăr în viaţa lui Ruby Keene, atitudinea prietenului meu s-ar fi schimbat?

— Poate că da. Aş îndrăzni să spun că, într-un an sau doi, el ar fi putut să-i aranjeze o căsătorie, deşi, e mai probabil că n-ar fi făcut-o, domnii fiind, de obicei, mai egoişti. Dar sunt sigură că, dacă Ruby Keene ar fi avut un prieten, ar fi fost foarte atentă să păstreze tăcerea asupra acestui fapt.

— Şi tânărului nu i-ar fi plăcut acest lucru.

— Presupun că aceasta ar fi cea mai plauzibilă soluţie. M-a uimit faptul că verişoara ei, care a fost la Gossington azi-dimineaţă, era în mod evident furioasă pe victimă. Ceea ce mi-aţi spus dumneavoastră, îmi explică de ce. Fără îndoială că ea îşi propusese să iasă foarte bine din această afacere.

— De fapt, e o persoană foarte calculată?

— Poate că o judecaţi prea aspru. Sărmana de ea trebuia să-şi câştige existenţa şi nu-i poţi cere să devină sentimentală pentru că un bărbat şi o femeie cu stare, aşa cum i-aţi descris pe domnul Gaskell şi pe doamna Jefferson, urmau să fie privaţi de o sumă mare de bani, asupra căreia, din punct de vedere moral, nici nu ar fi avut dreptul. Domnişoara Turner e o tânără pragmatică, ambiţioasă, cu un temperament puternic şi cu o considerabilă joie de vivre.4 Seamănă un pic, adăugă Miss Marple, cu Jessie Golden, fiica brutarului.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Întrebă Sir Hemy.

— S-a pregătit ca soră medicală-guvemantă şi s-a măritat cu fiul stăpânilor casei, care venise într-o permisie din India. A devenit o foarte bună soţie, cred.

Sir Henry se desprinse de aceste exemple fascinante, dar secundare.

— Există vreun motiv pentru care prietenul meu Conway Jefferson să fi avut dintr-o dată acest complex al regelui Cophetua, dacă preferaţi să-l numiţi aşa?

— S-ar putea să existe.

— În ce fel?

Miss Marple spuse, ezitând puţin:

— M-aş gândi – desigur, e numai o sugestie – că probabil, nora şi ginerele ar fi dorit să se recăsătorească.

— Cu siguranţă că el nu ar fi avut obiecţii?

— O, nu, n-ar fi obiectat. Dar, vedeţi, lucrurile trebuie văzute şi din perspectiva lui. Suferise un şoc şi o pierdere teribilă, la fel şi ei. Trei oameni îndureraţi, care trăiau împreună şi veriga dintre ei era pierderea pe care o suferiseră cu toţii. Dar Timpul, aşa cum spunea draga mea mamă, este un mare tămăduitor. Domnul Gaskell şi doamna Jefferson sunt tineri. Fără să ştie nici ei, se simţeau poate fără astâmpăr, dorind să rupă legăturile pe care le aveau cu trecutul lor trist. Şi astfel, având asemenea sentimente, bătrânul domn Jefferson ar fi putut deveni conştient de o

subită lipsă de afecţiune, fără să-i ştie cauza. De obicei, aşa se întâmplă. Domnii se simt foarte uşor neglijaţi. Cu domnul Harbottle a fost plecarea domnişoarei Harbottle. Iar cu familia Badger a fost faptul că doamna Badger s-a ocupat prea mult de spiritism şi mai totdeauna era plecată la séances 5.

— Trebuie să spun că îmi displace felul în care reduceţi totul la un numitor comun.

Miss Marple dădu cu tristeţe din cap.

— Natura umană este pretutindeni la fel, Sir Henry.

Sir Henry rosti dezgustat:

— Domnul Harbottle! Doamna Badger! Şi sărmanul Conway! Urăsc să introduc o notă personală, dar aveţi o paralelă şi pentru umilul de mine, în satul dumneavoastră?

— Păi, desigur, e Briggs.

— Cine e Briggs?

— Era grădinarul-şef de la Old Hall. Într-adevăr cel mai bun pe care-l avuseseră vreodată. Ştia exact când ajutoarele de grădinar se lăsau pe tânjală, era de-a dreptul ciudat! Reuşea să facă totul numai cu trei oameni şi cu un băiat şi locul era mai bine întreţinut decât fusese cu şase oameni. Şi a câştigat câteva premii întâi cu sângele-voinicului. Acum s-a pensionat.

— Ca mine, zise Sir Henry.

— Dar mai face din când în când câte o trebuşoară, dacă îi plac oamenii.

— Ah, zise Sir Henry. Din nou ca mine. Asta fac eu acum, o slujbuliţă, să ajut un prieten vechi.

— Doi vechi prieteni.

— Doi? Sir Henry păru un pic încurcat.

Miss Marple zise:

— Bănuiesc că dumneavoastră v-aţi referit la domnul Jefferson, dar eu mă gândeam la colonel şi la doamna Bantry.

— Da, da, înţeleg… Apoi continuă: De asta v-aţi referit la Dolly Bantry cu „biata de ea” la începutul conversaţiei?

— Da. Ea încă nu a început să-şi dea seama de aceste lucruri. Eu ştiu deoarece am mai multă experienţă. Vedeţi, Sir Henry, mi se pare că este foarte posibil ca acest gen de crimă să nu fie rezolvat niciodată. Exact ca şi cadavrele din geamantan, de la Brighton. Dar, dacă va fi aşa, atunci va fi un dezastru pentru familia Bantry. Colonelul Bantry, ca toţi militarii în retragere, este neobişnuit de sensibil. Reacţionează foarte repede la opinia publică. Nu o va băga în seamă pentru o vreme, dar apoi va fi copleşit. Un dispreţ aici, un refuz dincolo, invitaţii care nu sunt onorate, scuze fabricate şi, puţin câte puţin, îl vor apăsa, iar el se va închide în cochilie şi va deveni teribil de morbid şi de nefericit.

— Daţi-mi voie să mă asigur că v-am înţeles bine, Miss Marple. Vreţi să spuneţi că oamenii vor crede că ei au avut vreo legătură cu asta, deoarece cadavrul a fost descoperit în casa lor?

— Sigur că vor crede! N-am nici cea mai mică îndoială că o fac deja. Vor spune din ce în ce mai multe. Apoi oamenii vor începe să fie distanţi şi să-i evite. Iată de ce trebuie aflat adevărul şi de ce am vrut să vin aici cu doamna Bantry. O acuzaţie pe faţă e una, e foarte uşor de combătut de un militar. Ar fi indignat, dar ar avea şansa să lupte. Această afacere a vorbitului pe la colţuri îl va dărâma, îi va doborî pe amândoi. Aşa că vedeţi, Sir Henry, noi trebuie să aflăm adevărul.

— Aveţi vreo idee de ce trebuia să fie găsit cadavrul în casa lui? Trebuie să existe o explicaţie pentru asta. Vreo legătură.

— Desigur.

— Fata a fost văzută aici pe la unsprezece fără douăzeci. Conform examenului medical, pe la miezul nopţii era moartă. Gossington se află la vreo optsprezece mile de aici. Şoseaua este bună, cale de peste şaisprezece mile, până ce ieşi de pe drumul principal. O maşină bună poate face drumul în mai puţin de jumătate de oră. Practic, orice

maşină poate ajunge cam în treizeci şi cinci de minute. Oricine ar fi omorât-o, fie a ucis-o aici şi a dus cadavrul la Gossington, fie a dus-o la Gossington şi a sugrumat-o acolo, nu ştiu.

— Sigur că nu ştiţi, deoarece nu s-a întâmplat aşa.

— Vreţi să spuneţi că întâi a fost strangulată de cineva care a scos-o la o plimbare cu maşina şi apoi s-a decis să o arunce în prima casă potrivită din împrejurimi?

— Nu cred nimic de genul acesta. Cred că a fost un plan foarte bine gândit. Ce s-a întâmplat e că planul n-a funcţionat.

Sir Henry se uită fix la ea.

— De ce nu a funcţionat? Întrebă Sir Henry.

Miss Marple rosti pe un ton de scuză:

— Se întâmplă unele lucruri curioase, nu-i aşa? Dacă am crede că acest plan a funcţionat greşit, deoarece fiinţele umane sunt mult mai vulnerabile şi mai sensibile decât s-ar crede, atunci n-am greşi, nu-i aşa? Asta cred eu… Se întrerupse brusc: Iat-o pe doamna Bantry.

Capitolul 9

Doamna Bantry era împreună cu Adelaide Jefferson. Cea dintâi veni la Sir Henry şi exclamă:

— Dumneata?

— Eu însumi. Îi luă ambele mâini şi i le strânse cu căldură. Nu pot să-ţi spun cât de afectat sunt de toate acestea, doamnă B.

Doamna Bantry răspunse mecanic:

— Nu-mi spuneţi doamnă B! Şi continuă: Arthur nu este aici. E destul de afectat. Eu şi Miss Marple am venit să investigăm. O cunoaşteţi pe doamna Jefferson?

— Da, desigur.

Îi strânse mâna. Adelaide Jefferson interveni:

— L-aţi văzut pe socrul meu?

— Da, l-am văzut.

— Mă bucur. Suntem îngrijoraţi de sănătatea lui. A fost un şoc teribil.

Doamna Bantry spuse:

— Haideţi să mergem pe terasă, luăm ceva de băut şi să discutăm.

Toţi patru ieşiră afară şi se alăturară lui Mark Gaskell, care stătea singur la capătul terasei.

După câteva replici banale şi după ce sosiră şi băuturile, doamna Bantry trecu direct la subiect, cu obişnuitul ei zel pentru acţiunea directă.

— Putem să discutăm despre asta, nu-i aşa? Spuse ea. Vreau să spun că suntem toţi vechi prieteni, cu excepţia lui Miss Marple, dar ea ştie totul despre crimă. Şi vrea să ajute.

Mark Gaskell se uită cam încurcat la Miss Marple:

— Scrieţi… romane poliţiste?

Oamenii cei mai neaşteptaţi, ştia el, scriau romane poliţiste. Miss Marple, în hainele ei demodate de fată bătrână, nu arăta ca o persoană care putea să facă aşa ceva.

— O, nu, nu sunt suficient de deşteaptă.

— E minunată, interveni nerăbdătoare doamna Bantry. Nu pot explica acum de ce, dar este. Acum, Adelaide, vreau să-mi spui totul. Cum era cu adevărat această fată?

— Păi… Adelaide Jefferson făcu o pauză, privi spre Mark şi, pe jumătate râzând, spuse: Eşti aşa de directă.

— Îţi plăcea de ea?

— Nu, sigur că nu-mi plăcea.

— Cum era ea cu adevărat?

Doamna Bantry îşi mută întrebarea spre Mark Gaskell. Mark spuse cu hotărâre:

— O obişnuită vânătoare de avere. Şi îşi cunoştea meseria. Şi-a înfipt ghearele în Jeff destul de bine.

Ambii se refereau la socrul lor numindu-l Jeff. Sir Henry gândi, uitându-se dezaprobator la Mark: „Un tip indiscret. N-ar trebui să fie aşa de direct.”

Niciodată nu îl plăcuse prea mult pe Mark Gaskell. Omul avea farmec, dar nu te puteai baza pe el, vorbea prea mult,

iar uneori era lăudăros, se gândi Sir Henry. Uneori se întreba dacă şi Conway Jefferson avea aceeaşi părere.

— Dar nu aţi putut face nimic? Întrebă doamna Bantry.

Mark spuse sec:

— Am fi putut, dacă ne-am fi dat seama la vreme.

Îi aruncă o privire lui Adelaide, care se îmbujoră uşor. Fusese un reproş în privirea aceea.

— Mark crede că ar fi trebuit să-mi dau seama că se va întâmpla ceva.

— L-ai lăsat pe bătrân prea mult singur, Addie. Lecţiile de tenis şi toate celelalte.

— Păi… Trebuia să fac şi eu puţină mişcare. Vorbea cu un ton defensiv. Oricum, nu mi-am închipuit niciodată…

— Nu, replică Mark, nimeni nu şi-a închipuit. Jeff a fost întotdeauna un om raţional, cu capul pe umeri.

Miss Marple interveni şi ea în conversaţie.

— Bărbaţii, spuse ea – în maniera tipică fetelor bătrâne care se refereau la sexul opus de parcă ar fi fost o specie de animal sălbatic – nu sunt întotdeauna cu capul pe umeri, aşa cum s-ar părea.

— Aş zice că aveţi dreptate, spuse Mark. Din păcate, Miss Marple, nu ne-am dat seama. Ne-am minunat ce vede bătrânul la insipida şi ipocrita aia plină de şmecherii. Noi eram mulţumiţi că-i făcea plăcere şi că-l ţinea fericit şi vesel. N-am crezut că reprezintă vreun pericol. Nici un pericol! Mai bine îi suceam eu gâtul!

— Mark, zise Adelaide, chiar ar trebui să ai grijă ce vorbeşti.

El rânji provocator la ea.

— Cred că într-adevăr ar trebui. Altfel oamenii chiar o să creadă că eu i-am rupt gâtul. Oricum, presupun că sunt suspect. Dacă cineva avea interesul să o vadă moartă pe fată, atunci eu şi Addie eram aceia.

— Mark, strigă doamna Jefferson pe jumătate râzând, pe jumătate furioasă, chiar nu este cazul!

— Bine, bine, spuse Mark paşnic. Dar îmi place să spun ceea ce gândesc. Stimatul nostru socru urma să lase moştenire cincizeci de mii de lire unei micuţe viclene şi neisprăvite.

— Mark, nu ar trebui să vorbeşti aşa – este moartă.

— Da, e moartă, sărmanul drăcuşor. Şi, la urma urmelor, de ce să nu-şi folosească armele cu care a înzestrat-o natura? Cine sunt eu să o judec? Am făcut şi eu destule rele la viaţa mea. Să zicem că Ruby era îndreptăţită să comploteze şi să se prefacă, iar noi eram fraierii care nu ar fi trebuit să se prindă de jocul ei înainte de vreme.

Sir Henry zise:

— Ce aţi avut de zis când Conway v-a spus că îşi propusese să o adopte pe fată?

Mark îşi întinse mâinile în faţă.

— Ce puteam spune? Addie, mereu o micuţă doamnă, şi-a păstrat admirabil controlul. A luat o înfăţişare curajoasă. Eu am încercat să-i urmez exemplul.

— Eu aş fi făcut scandal! Spuse doamna Bantry.

— Păi, la drept vorbind, noi n-am fi avut dreptul să facem scandal. Erau banii lui Jeff. Nu eram sânge din sângele lui. Oricum fusese întotdeauna al naibii de bun cu noi. Trebuia să strângem din dinţi şi gata. Adăugă gânditor: Dar nouă nu ne-a plăcut micuţa Ruby.

Adelaide Jefferson spuse:

— Dacă ar fi fost alt gen de fată! Ştiţi, Jeff avea doi fini. Dacă ar fi fost unul din ei, ar fi fost de înţeles. Şi adăugă cu o notă de ranchiună: Jeff a părut întotdeauna că-l place mai mult pe Peter.

— Desigur, spuse doamna Bantry. Ştiam că Peter este copilul tău cu primul soţ, dar aproape uitasem. Mereu m-am gândit la el ca la nepotul domnului Jefferson.

— Aşa am făcut şi eu.

Vocea ei avea o notă care o făcu pe Miss Marple să se răsucească în scaun şi să se uite la ea.

— E vina lui Josie, spuse Mark. Josie a adus-o aici.

Adelaide interveni:

— Doar nu crezi cu adevărat că a făcut-o intenţionat, nu? Ţie întotdeauna ţi-a plăcut Josie foarte mult.

— Da, mi-a plăcut. Am crezut că e o tipă corectă.

— A fost doar o întâmplare că s-a accidentat şi a adus-o pe fată aici.

— Josie are capul pe umeri, fata mea.

— Da, dar nu putea să întrevadă…

Mark o întrerupse:

— Nu, nu putea. Trebuie să recunosc asta. Nu o acuz de regizarea întregii afaceri. Dar nu am nici o îndoială că a văzut încotro bate vântul înainte ca noi să ne dăm seama şi a păstrat tăcerea.

Adelaide zise oftând:

— Dar nu cred că trebuie învinuită pentru asta.

Mark conchise:

— Păi, nimeni nu poate fi învinuit de nimic!

Doamna Bantry întrebă:

— Era drăguţă Ruby?

Mark se holbă la ea.

— Am crezut că aţi văzut-o…

Doamna Bantry spuse repede:

— Da, am văzut… Cadavrul. Dar ştiţi, fusese strangulată, ştiţi, şi nu prea poţi spune… Se cutremură.

Mark spuse gânditor:

— Nu cred că era cu adevărat drăguţă. Sigur nu dacă ar fi fost fără machiaj. Avea o faţă îngustă, de nevăstuică, bărbie nu prea avea, dinţii îi ajungeau până în gât, iar nasul acela era fără personalitate…

— Sună revoltător, spuse doamna Bantry.

— Nu, nu era. Cum spuneam, machiajul reuşea să o facă chiar drăguţă, nu crezi, Addie?

— Da, semăna cu o bombonică de ciocolată în alb şi roz. Avea ochi albaştri, frumoşi.

— Da, privirea de copil nevinovat, iar înnegrirea puternică a genelor accentua albastrul ochilor. Părul ei era decolorat,

desigur. Este adevărat, dacă stau să mă gândesc, la coloritul acela artificial, că ea avea o asemănare stranie cu Rosamund, soţia mea. Aş îndrăzni să zic că asta a fost ce i-a atras atenţia bătrânului asupra ei. Oftă. E o poveste urâtă. Lucrul groaznic este că eu şi cu Addie nu putem să nu fim bucuroşi că e moartă…

Înăbuşi protestul cumnatei sale.

— N-are rost, Addie; ştiu ce simţi, simt şi eu acelaşi lucru, şi nu am de gând să mă prefac. Dar, în acelaşi timp, dacă înţelegeţi ce vreau să zic, sunt extrem de preocupat de Jeff şi de toată afacerea asta. E foarte greu pentru el. Eu… Se opri şi se uită fix spre uşile care făceau legătura între hol şi terasă.

— Hei, ia te uită cine e acolo! Ce femeie lipsită de scrupule eşti tu, Addie.

Doamna Jefferson se uită peste umăr, scoase o exclamaţie şi se ridică, înroşindu-se uşor. Traversă repede terasa şi merse spre un bărbat înalt, de vârstă mijlocie, cu o faţă îngustă, brunet, care se uita nesigur în jurul lui.

Doamna Bantry zise:

— Ăla nu e Hugo Mclean?

— Chiar Hugo Mclean în persoană. Alias William Dobbin.

Doamna Bantry murmură:

— E foarte fidel, nu-i aşa?

— Devotat ca un căţel, spuse Mark. Addie nu trebuie decât să fluiere şi Hugo vine din orice colţ al lumii s-ar afla. Speră mereu că, până la urmă, ea se va mărita cu el. Cred că o va face în cele din urmă.

Miss Marple se uită, radiind, la ei şi spuse:

— Înţeleg. O poveste de dragoste?

— Una de genul acela, de modă veche, o asigură Mark. Se desfăşoară de ani de zile. Addie este tipul acesta de femeie. Adăugă meditativ: Presupun că Addie 1-a sunat azi-dimineaţă, deşi nu mi-a zis că a făcut-o.

Edwards traversă discret terasa şi se opri lângă Mark.

— Mă scuzaţi, domnule, domnul Jefferson doreşte să mergeţi până sus.

— Vin imediat. Mark sări de pe scaun. Dădu din cap înspre ei şi spuse: Ne vedem mai târziu, şi dispăru.

Sir Henry se aplecă spre Miss Marple.

— Ei, ce credeţi despre principalii beneficiari de pe urma acestei crime?

Miss Marple spuse gânditoare, în vreme ce se uita la Adelaide Jefferson care stătea de vorbă cu vechiul ei prieten:

— Aş crede, că este o mamă foarte devotată.

— O, cu siguranţă că este, zise doamna Bantry. Îi e pur şi simplu devotată lui Peter.

— Este genul de femeie, spuse Miss Marple, pe care o place toată lumea. Genul de femeie care poate continua să se mărite iar şi iar. Nu vreau să zic că e o femeie care umblă după bărbaţi, asta e cu totul altceva.

— Ştiu ce vreţi să spuneţi, o asigură Sir Henry.

— Ceea ce vreţi să spuneţi amândoi, zise doamna Bantry, e că este o bună ascultătoare.

Sir Henry râse.

— Şi Mark Gaskell?

— Ah, spuse Miss Marple, el este un tip viclean.

— Paralela cu satul, vă rog.

— Domnul Cargill, constructorul. A îmbrobodit o mulţime de oameni să-şi amenajeze casele, lucru pe care aceştia nu-l plănuiseră. Şi ce i-a mai taxat pentru asta! Dar întotdeauna găsea explicaţii plauzibile pentru a-şi justifica facturile. Un tip viclean. S-a căsătorit pentru bani. Înţeleg că aşa a făcut şi domnul Gaskell.

— Nu vă place.

— Nu, nu-mi place. Probabil că le place celor mai multe dintre femei. Dar pe mine nu mă poate prosti. E o persoană atrăgătoare, cred. Dar cam lipsită de înţelepciune, probabil, căci vorbeşte atât de mult.

— Lipsit de înţelepciune, ăsta e cuvântul, spuse Sir Henry. Mark va da de belea, dacă nu e atent.

Un tânăr îmbrăcat în jerseu alb urcă treptele terasei şi se opri, doar pentru un minut, urmărindu-i pe Adelaide Jefferson şi pe Hugo Mclean.

— Şi iată-l, explică amabil Sir Henry, este X, pe care îl putem descrie ca pe o parte interesată. Este instructorul de tenis şi de dans, Raymond Starr, partenerul lui Ruby Keene.

Miss Marple îl privi cu interes şi spuse:

— Este un tip arătos, nu-i aşa?

— Cred că da.

— Nu fi absurd, Sir Henry, obiectă doamna Bantry, nu e nimic de crezut. E un bărbat arătos.

Miss Marple murmură:

— Doamna Jefferson a luat lecţii de tenis, parcă aşa a zis.

— Vrei să spui ceva cu asta, Jane?

Miss Marple nu avu şansa să răspundă la această întrebare directă. Tânărul Peter Carmody veni pe terasă şi li se alătură. Se adresă din proprie iniţiativă lui Sir Henry:

— Se spune că şi dumneavoastră sunteţi tot detectiv? V-am văzut discutând cu şeful poliţiei, ăla gras e un şef de poliţie, nu-i aşa?

— Destul de corect, fiule.

— Şi cineva mi-a spus că dumneavoastră sunteţi un detectiv foarte important de la Londra. Şeful de la Scotland Yard, sau aşa ceva.

— În cărţi şeful de la Scotland Yard este de obicei un om de nimic, nu?

— Oh, nu, nu în zilele noastre. A face glume pe seama poliţiei e un lucru depăşit. Ştiţi cine e criminalul?

— Mă tem că încă nu.

— Te distrează toată chestia asta, Peter? Întrebă doamna Bantry.

— Păi, cred că da. E o schimbare, nu? Am fost prin împrejurimi să caut indicii, dar n-am fost prea norocos. Am

totuşi un suvenir. Mama voia să-l arunc. Părinţii sunt obositori uneori.

Scoase din buzunar o cutie mică de chibrituri. Deschizând-o, îi dezvălui preţiosul conţinut.

— Vedeţi, este o unghie. Unghia ei. Am de gând să o etichetez „Unghia femeii omorâte”, şi să o iau la şcoală. E un suvenir bun, nu credeţi?

— De unde o ai? Îl întrebă Miss Marple.

— Păi, să vedeţi, am avut un pic de noroc, zău. Pe atunci nu ştiam că o să fie omorâtă. S-a întâmplat înaintea cinei, seara trecută. Ruby şi-a agăţat unghia în şalul lui Josie, şi i s-a rupt. Mama a tăiat-o şi a zis să o pun într-un şerveţel şi să o arunc la coşul de gunoi, iar eu am vrut să fac asta, dar în schimb, am băgat-o în buzunar şi, în dimineaţa asta, mi-am adus aminte de ea şi am căutat-o să văd dacă mai e acolo şi era, şi iată că acum am un suvenir.

— Dezgustător, făcu doamna Bantry.

Politicos, Peter spuse:

— Oh, aşa credeţi?

— Mai ai şi alte suvenire, Peter?

— Păi, nu ştiu. Am ceva care ar putea fi.

— Explică, tinere.

Peter se uită la el gânditor. Apoi scoase un plic. Din interiorul acestuia extrase o bucată de material maroniu.

— Este o bucată din şireturile tipului aceluia, George Bartlett, explică el. I-am văzut pantofii în faţa uşii, aşa că am luat bucăţica asta, ca să fie.

— Ca să fie, ce?

— Pentru cazul în care el va fi criminalul. A fost ultima persoană care a văzut-o şi asta e întotdeauna înspăimântător de suspect. Nu credeţi că a sosit vremea cinei? Mi-e îngrozitor de foame. Mi se pare întotdeauna că e foarte mult timp între ceai şi cină. Alo, iată-l pe unchiul Hugo. N-am ştiut că mama i-a cerut să vină. Ea îl cheamă întotdeauna când este într-o încurcătură. Iat-o şi pe Josie. Salut, Josie!

Josephine Turner traversă terasa şi se opri, surprinsă să le vadă pe Miss Marple şi pe doamna Bantry.

Doamna Bantry întrebă, amabilă:

— Ce mai faceţi, domnişoară Tumer? Noi am venit să facem puţin pe detectivii.

Josie aruncă o privire vinovată în jur şi spuse cu o voce scăzută:

— E groaznic. Nimeni nu ştie încă. Vreau să zic că încă nu e nimic prin ziare. Cred că toată lumea o să-mi pună întrebări şi e al naibii de jenant. Nici nu ştiu ce ar trebui să spun.

Privirea ei se îndreptă plină de speranţă spre Miss Marple, care zise:

— Da, mă tem că va fi o situaţie foarte dificilă pentru tine.

Josie fu mişcată de această dovadă de simpatie.

— Vedeţi, domnul Prescott mi-a zis: „Să nu vorbeşti de asta”. Şi e în regulă, dar cu siguranţă toată lumea o să mă întrebe pe mine şi nu poţi să jigneşti oamenii, nu-i aşa? Domnul Prescott a mai zis că speră ca eu să-mi văd de treabă în nota obişnuită, şi n-a fost foarte amabil, aşa că vreau să fac cum e mai bine. Şi zău, că nu văd de ce ar trebui să fiu numai eu blamată.

Sir Henry spuse:

— Te rog să nu te superi, dar aş putea să te întreb ceva, domnişoară Tumer?

— Oh, vă rog, întrebaţi-mă orice doriţi, replică Josie puţin nesinceră.

— Aţi avut unele discuţii mai puţin plăcute cu doamna Jefferson şi cu domnul Gaskell pe această temă?

— Vreţi să spuneţi, în legătură cu crima?

— Nu, nu m-am referit la crimă.

Josie stătea, împreunându-şi degetele. Zise cam îmbufnată:

— Păi, a fost şi n-a fost, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Niciunul din ei nu mi-a spus nimic. Dar eu cred că dau vina pe mine pentru că domnul Jefferson s-a ataşat aşa de mult

de Ruby, vreau să zic. N-a fost vina mea, nu-i aşa? Aceste lucruri se întâmplă, iar eu nici măcar n-am visat aşa ceva înainte, nici măcar o clipă. Şi eu am rămas cu gura căscată.

Vorbele ei vibrară pe un ton ce părea de o reală sinceritate.

Sir Henry spuse cu blândeţe:

— Sunt foarte sigur că nu te-ai gândit. Dar odată lucrurile întâmplate?

Josie îşi ridică bărbia.

— Păi, a fost un noroc, nu-i aşa? Oricine are dreptul la puţin noroc, odată şi odată.

Se uită pe rând la fiecare dintre ei uşor întrebătoare, sfidătoare şi apoi traversă terasa şi intră în hotel.

Peter spuse hotărât:

— Nu cred că a făcut-o ea.

Miss Marple murmură:

— Interesantă chestia cu unghia. Mă preocupă să-mi explic ce era cu unghiile ei.

— Ce unghii? Întrebă Sir Henry.

— Unghiile fetei moarte, explica doamna Bantry. Erau destul de scurte şi, acum că Jane a pomenit de asta, desigur, şi mie mi se păreau nefireşti. O fată ca ea are de obicei nişte gheare.

Miss Marple spuse:

— Dacă şi-a rupt o unghie, ar fi trebuit să le taie pe toate. S-au găsit, mă întreb, resturi de unghii în camera ei?

Sir Henry se uită la ea curios.

— O să-l întreb pe comisarul Harper când se întoarce.

— De unde se întoarce? Întrebă doamna Bantry. Doar nu s-a dus din nou la Gossington, nu-i aşa?

Sir Henry răspunse cu gravitate:

— S-a întâmplat o altă tragedie. O maşină a ars la cariera de piatră…

Miss Marple îşi ţinu respiraţia.

— Era cineva în maşină?

— Tare mi-e teamă că da.

— Cred că e vorba de fata aceea care e cercetaş, declarată dispărută, Patience, nu, Pamela Reeves.

Sir Henry se holbă la ea.

— Acum, pentru numele lui Dumnezeu, cum de v-aţi gândit la ea, Miss Marple?

Miss Marple se îmbujoră.

— Păi, s-a anunţat ia radio că a dispărut de acasă, încă de seara trecută. Iar casa ei era la Daneleigh Vale; asta nu e prea departe de aici. A fost văzută ultima dată la întrunirea fetelor cercetaş care a avut loc la Danebury Downs. Asta e foarte aproape. De fapt, ea trebuia să treacă prin Danemouth ca să ajungă acasă. Aşa că se potriveşte, nu-i aşa? Se pare că a văzut sau a auzit ceva pe care nimeni nu ar fi trebuit să-l vadă sau să-l audă. Dacă reprezenta în vreun fel o ameninţare la adresa criminalului, atunci trebuia înlăturată. Două asemenea lucruri trebuie să aibă o legătură, nu-i aşa?

Sir Henry rosti cu o voce domoală:

— Crezi că e o a doua crimă?

— De ce nu? Privirea ei liniştită şi placidă o întâlni pe a lui. Când cineva a comis o crimă, nu se dă înapoi de la a doua, nu-i aşa? Nici chiar de la a treia.

— A treia? Doar nu crezi că va fi o a treia crimă?

— Cred că e posibil… Da, cred că e extrem de posibil.

— Miss Marple, spuse Sir Henry, mă înspăimântaţi. Ştiţi cine urmează să fie ucis?

Miss Marple replică:

— Am o idee destul de clară.

Capitolul 10

Comisarul Harper stătea privind grămada de metal carbonizat şi contorsionat. O maşină arsă are întotdeauna un aspect înfiorător, chiar şi fără încărcătura suplimentară, înspăimântătoare a unui cadavru ars.

Cariera de piatră a lui Venn era un loc retras, departe de orice locuinţă. Deşi, în realitate, în linie dreaptă erau numai două mile până la Danemouth, ca să ajungi aici trebuia să o

iei pe unul dintre drumurile şerpuite, întortocheate, un pic mai bun decât un drum de căruţe şi care nu ducea nicăieri în altă parte decât la carieră. Trecuse multă vreme de când cariera de piatră nu mai era exploatată, iar singurii oameni care ajungeau aici erau căutătorii de coacăze. Era un loc ideal unde să scapi de o maşină. Maşina nu ar fi trebuit să fie descoperită timp de multe săptămâni, dar se întâmplase, datorită luminii de pe cer provocată de incendiu, care fusese văzută de Albert Biggs, un muncitor în drum spre serviciu.

Albert Biggs era încă la locul faptei, şi deşi tot ce avusese de spus fusese ascultat cu ceva vreme în urmă, el continua să repete povestea palpitantă, cu toate înfrumuseţările care îi veneau în minte.

— Oare ce, fi-mi-ar ochii, mi-am zis, ce poa' să fie asta? O adevărată strălucire, sus pe cer. Poate să fie un foc de tabără, mi-am zis, dar cine să facă foc de tabără în cariera lui Venn? Nu, mi-am zis, ăsta-i un foc prea puternic. Dar ce naiba e, mi-am zis. Nu e nici o casă sau vreo fermă în direcţia aia. Asta-i la Venn, mi-am zis, neştiind ce era, desigur. Nu ştiam ce să fac în legătură cu asta, dar chiar atunci îl văd pe poliţaiul Gregg, care tocmai trecea cu bicicleta, atunci îi zisei de asta. La vremea aia se stinsese, dar i-am zis exact unde era. Asta-i direcţia în care era, i-am zis. Era o lumină mare pe cer, i-am zis. Poate ardea o claie de fân aprinsă de vreun vagabond. Dar niciodată nu m-am gândit cum că ar putea fi o maşină, cu atât mai puţin că era cineva ars de viu în ea. Asta-i o tragedie teribilă, să fiţi sigur.

Poliţiştii din Glenshire aveau treabă. Aparatele de fotografiat bâzâiseră şi poziţia cadavrului carbonizat fusese fotografiată cu grijă din toate unghiurile, înainte ca legistul poliţiei să-şi înceapă treaba.

Acesta din urmă venea acum spre Harper, scuturându-şi cenuşa de pe mâni.

— A făcut o treabă destul de bună, spuse el. Doar o parte a unui picior şi un pantof au scăpat. Personal, nu aş putea spune dacă acest cadavru aparţine unei femei sau unui bărbat, cel puţin pe moment, deşi cred că unele indicii le vom avea de la oase. Dar pantoful este tipul acela negru cu barete, genul purtat de şcolăriţe.

— Există o elevă dată dispărută în comitatul vecin, spuse Harper, destul de aproape de aici. O fată de şaisprezece ani, sau cam aşa ceva.

— Atunci probabil că ea e, afirmă doctorul. Sărmana copilă.

Harper rosti stânjenit:

— Nu mai trăia când…?

— Nu, nu cred că mai trăia. Nu există nici un semn că ar fi încercat să scape. Nu există nici o urmă că ar fi fost legată. Corpul era prăbuşit în scaun, cu piciorul ieşit în afară. Era moartă când a fost pusă acolo, aş zice. Apoi s-a dat foc maşinii pentru a scăpa de urme. Făcu o pauză şi întrebă: Mai ai nevoie de mine?

— Nu cred, mulţumesc.

— Bine. Am plecat.

Se îndrepta spre maşină. Harper se duse la locul unde unul dintre sergenţii specializaţi în maşini avea de lucru.

Acesta îşi ridică privirea.

— E un caz destul de clar, domnule. S-a turnat benzină peste maşină şi în mod deliberat i s-a dat foc. Dincolo de gardul acela mic sunt trei canistre goale.

Ceva mai încolo, un alt bărbat aranja cu atenţie micile obiecte rămase din maşina distrusă: un pantof ponosit din piele neagră şi cu el câteva bucăţele de material, scorojite şi înnegrite. Pe măsură ce Harper se apropia, subordonatul îl privi şi spuse:

— Uitaţi-vă aici, domnule. Asta s-ar putea să fie cheia.

Harper luă micuţul obiect în mână.

— Nasture de la o uniformă de cercetaşă?

— Da, domnule.

— Da, confirmă Harper, asta pare să lămurească lucrurile. Era un om decent, bun, şi simţi că i se face rău. Întâi Ruby Keene şi acum copila aceasta, Pamela Reeves.

Se întrebă, aşa cum făcuse şi mai înainte: Ce a devenit Glenshire?

Următoarea lui acţiune a fost să-l sune pe şeful său, după care să ia legătura cu colonelul Melchett. Dispariţia Pamelei Reeves avusese loc în Radfordshire, deşi cadavrul ei fusese găsit în Glenshire.

Următoarea sarcină pe care şi-o propuse nu era plăcută. Trebuia să-i anunţe pe părinţii Pamelei Reeves…

II

Comisarul Harper se uită aprobator la faţada casei Braeside în timp ce apăsa pe soneria de la intrare.

O vilişoară aranjată, cu o grădină cam de trei sferturi de hectar. Genul de case care se construiseră peste tot prin ţară în ultimii douăzeci de ani. Erau ocupate de foşti militari, acum la pensie, sau de funcţionari. Oameni de treabă, despre care cel mai rău lucru ce se putea spune era că sunt plictisitori. Cheltuiau cât îşi puteau permite pentru educaţia copiilor. Nu erau oamenii pe care să-i asociezi cu nenorocirile. Dar acum tragedia dăduse peste ei. Oftă.

A fost imediat invitat în salon unde un bărbat cu mustaţa încărunţită şi o femeie ai cărei ochi erau roşii de plâns săriră în picioare. Doamna Reeves strigă nerăbdătoare:

— Aveţi ceva veşti despre Pamela?

Apoi se prăbuşi la loc, de parcă privirea compătimitoare pe care i-o aruncă comisarul ar fi lovit-o.

Harper spuse:

— Îmi pare rău, dar trebuie să vă pregătiţi pentru veşti proaste.

— Pamela… bolborosi femeia.

Maiorul Reeves rosti aspru:

— I s-a întâmplat ceva copilei?

— Da, domnule.

— Vrei să spui că e moartă?

Doamna Reeves izbucni:

— Oh, nu, nu, şi izbucni în hohote de plâns.

Maiorul Reeves îşi cuprinse în braţe soţia şi o trase spre el. Buzele îi tremurau, dar se uită întrebător la Harper, care îşi lăsă capul în jos.

— Accident?

— Nu chiar, domnule maior Reeves. A fost găsiă într-o maşină căreia i s-a dat foc, după ce fusese abandonată la o carieră de piatră.

— Într-o maşină? La o carieră?

Uluirea lui era evidentă.

Doamna Reeves fu doborâtă cu totul şi se prăbuşi pe canapea, plângând amarnic.

Comisaral Harper spuse:

— Dacă doriţi, pot aştepta câteva minute.

Maioral Reeves întreba sec:

— Ce înseamnă asta? Ceva necurat?

— Aşa se pare, domnule. De aceea aş dori să vă pun câteva întrebări, dacă nu vă e prea greu.

— Nu, nu, aveţi dreptate. Nu trebuie pierdută vremea, dacă ce sugeraţi e adevărat. Dar mie nu-mi vine să cred. Cine i-ar fi dorit răul unei copile ca Pamela?

Harper replică:

— Dumneavoastră aţi declarat deja la poliţie circumstanţele dispariţiei fetei. A plecat să participe la o adunare a cercetaşilor şi o aşteptaţi să se întoarcă la cină. Corect, nu-i aşa?

— Da.

— Urma să vină cu autobuzul?

— Da.

— Am înţeles de la colegii ei cercetaşi că la terminarea întâlnirii Pamela a spus că merge la Danemouth, la Woolworth, urmând ca, mai târziu, să ia autobuzul către casă. Vi se pare că a procedat corect, nu?

— O, da, Pamelei îi plăcea să meargă la magazinul Woolworth. Adesea mergea în Danemouth la magazin.

Autobuzul pleacă de pe şoseaua principală cam la jumătate de milă de aici.

— Din câte ştiţi dumneavoastră, nu avea alte planuri?

— Niciunul.

— N-a zis nimic de vreo întâlnire cu cineva din Danemouth?

— Nu, sunt sigur că nu se întâlnea cu nimeni. Ne-ar fi spus. O aşteptam la cină. De asta, când s-a făcut târziu şi nu a apărut, am sunat la secţia de poliţie. Nu era obiceiul ei să vină târziu acasă.

— Fata dumneavoastră nu avea vreun prieten care să nu fi fost dorit, ca să zic aşa, prieteni pe care dumneavoastră să nu-i acceptaţi?

— Nu, n-am avut niciodată probleme de genul acesta.

Printre sughiţurile de plâns, doamna Reeves spuse:

— Pam era doar un copil. Era foarte copilăroasă pentru vârsta ei. Încă se juca. Nu era deloc precoce.

— Aţi auzit de un domn George Bartlett care stă la hotelul Majestic din Danemouth?

Domnul Reeves îl privi fix.

— N-am auzit de el:

— Credeţi că fiica dumneavoastră 1-a cunoscut?

— Sunt aproape sigur că nu 1-a cunoscut. Apoi întrebă brusc: Ce rol are în povestea asta?

— E proprietarul maşinii Minoan 14 în care a fost găsit cadavrul fiicei dumneavoastră.

Doamna Reeves izbucni:

— Dar atunci el trebuie să…

Harper spuse repede:

— A reclamat maşina dispărută mai devreme, în cursul zilei. Fusese în curtea hotelului Majestic, ieri, la ora prânzului. Oricine ar fi putut s-o ia.

— Dar n-a văzut nimeni cine a luat-o?

Comisarul clătină din cap.

— Sunt zeci de maşini care intră şi ies în fiecare zi. Şi maşinile Minoan 14 sunt dintre cele mai obişnuite.

Doamna Reeves ţipă:

— Dar nu faceţi nimic? Nu încercaţi să-l descoperiţi pe diavolul care a făcut asta? Fetiţa mea, oh, fetiţa mea. N-a fost arsă de vie, nu-i aşa? Oh, Pam, Pam…!

— N-a suferit, doamnă Reeves, vă asigur că era moartă în momentul incendierii maşinii.

Reeves întrebă băţos:

— Cum a fost ucisă?

Harper îi aruncă o privire încărcată de semnificaţii.

— Nu ştim. Focul a distrus orice urmă edificatoare. Se întoarse spre femeia disperată de pe sofa. Credeţi-mă, doamnă Reeves, că facem tot ce putem. Trebuie făcute verificări. Mai devreme sau mai târziu vom da de cineva care a văzut-o pe fata dumneavoastră în Danemouth ieri şi care a observat cu cine era. O să avem zeci, sute de rapoarte despre o fată din organizaţia de cercetaşi care a fost văzută aici, acolo, peste tot. Dar, ştiţi, toate necesită timp. E o chestiune de selecţie şi de răbdare, dar, în cele din urmă, tot vom afla adevărul, n-aveţi teamă.

Doamna Reeves întrebă:

— Unde, unde e? Pot să merg să văd?

— Medicul legist se ocupă de ea acum. Aş sugera ca soţul dumneavoastră să vină cu mine pentru a se face formalităţile, între timp, v-aş ruga să încercaţi să vă aduceţi aminte dacă Pamela a spus ceva căruia să nu-i fi acordat importanţă în momentul acela, dar care ne-ar putea ajuta să descifrăm lucrurile. Înţelegeţi ce vreau să zic, vreun cuvânt sau vreo afirmaţie întâmplătoare. Asta ne-ar ajuta foarte mult.

În timp ce se îndreptau spre ieşire, Reeves arătă spre o fotografie:

— Asta e ea.

Harper privi cu atenţie. Era un grup de tineri care jucau hochei. Reeves o arătă pe Pamela în centrul grupului.

„Un copil simpatic”, gândi el, în timp ce studia cu atenţie chipul unei fetiţe cu codiţe.

Gura i se strânse, gândindu-se la corpul ars din maşină.

Îşi jură că moartea Pamelei Reeves nu va rămâne o crimă nerezolvată.

Se poate ca Ruby Keene, se gândi el, să o fi căutat cu lumânarea, dar cu Pamela Reeves era cu totul altă poveste. Un copil cuminte, lucru ce nu putea fi negat. Nu va avea linişte până ce ucigaşul, bărbat sau femeie, nu va fi prins.

Capitolul 11

O zi, două mai târziu, colonelul Melchett şi comisarul Harper stăteau faţă în faţă în biroul celui dintâi. Harper venise pentru o consultaţie la Much Benham.

Melchett zise posomorât:

— Păi, ştim cum stăm, sau mai bine zis cum nu stăm.

— Nici nu puteaţi zice mai bine, domnule.

— Avem două crime de luat în calcul, spuse Melchett. Două crime. Ruby Keene şi copila Pamela Reeves. Pantoful acela care a scăpat de foc a fost identificat de tată, şi mai e şi nasturele de la uniforma de cercetaş. O treabă diabolică, domnule comisar.

— Din nou aveţi dreptate, domnule.

— Mă bucur că este sigur că era moartă în momentul incendierii maşinii. Din poziţia în care zăcea pe scaun e clar acest lucru. Probabil că a fost lovită în cap, sărmana copilă.

— Sau sugrumată, spuse Harper.

Melchett se uită la el foarte atent.

— Aşa credeţi?

— Păi, domnule, au mai fost crime ca asta.

— Ştiu. I-am văzut pe părinţi, mama sărmanei copile şi-a ieşit din minţi. Întreaga afacere e îngrozitor de dureroasă. Ce trebuie să lămurim noi este dacă cele două crime sunt asociate şi care e legătura dintre ele.

— Sigur că da, aş zice.

— Şi eu cred la fel.

Comisarul îşi trosni degetele.

— Pamela Reeves a fost la o adunare a cercetaşilor din Danebury Downs. Din declaraţiile colegilor, era în forma ei

obişnuită şi veselă. Nu s-a întors cu trei dintre colegi cu autobuzul la Medchester. Le-a spus că va merge la Danemouth, la magazinul Woolworth şi apoi de acolo va merge cu autobuzul acasă. Drumul spre Danemouth dinspre dealurile calcaroase face o curbă mare spre interior. Pamela Reeves a luat-o pe o scurtătură, peste două câmpuri, pe o cărare şi pe o alee care au dus-o în Danemouth, aproape de hotelul Majestic. De fapt, aleea trece pe lângă latura vestică a hotelului. De aceea, se poate ca ea să fi auzit ceva, ceva în legătură cu Ruby Keene, ceva periculos pentru ucigaş; să zicem, de exemplu, că l-a auzit aranjând o întâlnire pentru ora unsprezece cu Ruby. El îşi dă seama că fata l-a auzit şi trebuie să o reducă la tăcere.

Colonelul Melchett zise:

— Asta presupunând, Harper, că omorârea lui Ruby Keene a fost premeditată, nu spontană.

Comisarul Harper fu de acord.

— Cred, domnule, că aşa a fost. Pare să fie vorba de o crimă pasională, de o izbucnire subită, sau din gelozie, dar am început să cred că lucrurile nu stau aşa. Altfel, nu pot găsi o justificare pentru uciderea copilei Reeves. Dacă ea ar fi fost martoră întâmplătoare a crimei, atunci ar fi trebuit să fi fost noaptea târziu, în jur de 11, şi ce ar fi căutat ea prin preajma hotelului Majestic la ora aceea? De ce se agitau părinţii ei pe la ora nouă pentru că nu se întorsese?

— O altă alternativă ar fi că a mers în Danemouth să se întâlnească cu cineva care nu era cunoscut familiei şi prietenilor, iar atunci moartea ei nu are nici o legătură cu cealaltă.

— Da, domnule, dar eu nu cred în această a doua variantă. Vedeţi, până şi bătrâna Miss Marple a admis că există o legătură. A întrebat imediat dacă victima din maşina arsă era fata dispărută. Foarte deşteaptă, bătrâna asta. Şmecheră, a pus punctul pe i.

— Miss Marple a făcut asta de a mai multe ori, spuse sec colonelul Melchett.

— Şi în plus, domnule, e problema maşinii. Asta mi se pare că o leagă în mod ferm de hotelul Majestic. A fost maşina lui George Bartlett.

Din nou ochii li se întâlniră.

— George Bartlett? Ar putea fi! Ce crezi?

Din nou Harper recită mai multe ipoteze.

— Ruby Keene a fost văzută ultima dată în compania lui George Bartlett. El spune că ea a plecat spre camera ei (lucru confirmat de faptul că rochia pe care o purtase a fost găsită acolo), dar s-a dus în cameră să se schimbe pentru a merge cu el? Îşi stabiliseră mai devreme o întâlnire, să fi discutat mai devreme, să zicem înainte de cină, şi să se fi întâmplat ca Pamela Reeves să îi audă?

Melchett spuse:

— N-a declarat furtul maşinii decât în dimineaţa următoare şi atunci a fost destul de vag, pretinzând că nu-şi aduce aminte exact când a văzut-o ultima dată.

— Asta ar putea fi o chestie inteligentă, domnule. După cum văd eu, acest domn este ori foarte deştept şi face pe prostul ori e prost ca noaptea.

— Ceea ce căutăm este motivul, spuse Melchett. Aşa cum se prezintă lucrurile, el n-ar fi avut nici un motiv să o omoare pe Ruby Keene.

— Da, ăsta e punctul unde ne împiedicăm de fiecare dată. Motivul. Toate rapoartele de la Palais de Danse sunt negative, înţeleg?

— Aşa este! Ruby Kenee nu avea nici un prieten mai special: Slack s-a ocupat temeinic de afacerea asta. Dacă Slack are o calitate, atunci aceasta e meticulozitatea.

— Corect, domnule. Ăsta-i cuvântul potrivit.

— Dacă ar fi fost ceva de descoperit, el ar fi făcut-o. Dar acolo nu e nimic. A întocmit o listă cu partenerii cu care a dansat cel mai frecvent, toţi au fost verificaţi şi sunt în regulă. Sunt inofensivi şi toţi au alibiuri pentru noaptea aceea.

— Ah, alibiuri, spuse comisarul Harper. Astea ne omoară.

Melchett se uită la el pătrunzător.

— Crezi? Partea asta a anchetei o lăsasem în seama dumitale.

— Da, domnule. Am procedat foarte temeinic. Am apelat şi la Londra pentru sprijin.

— Şi?

— Domnul Conway Jefferson poate să creadă că domnul Mark Gaskell şi doamna Jefferson au o stare materială bună, dar nu e cazul. Amândoi sunt extrem de strâmtoraţi.

— Serios?

— Foarte adevărat, domnule. E aşa cum a spus domnul Conway Jefferson. Le-a transferat sume considerabile fiicei şi fiului când s-au căsătorit. Totuşi, asta a fost acum zece ani. Domnul Jefferson se credea un bun investitor. Tânărul nu a investit absolut nimic în lucruri foarte riscante, dar nici nu a avut noroc şi a dat dovadă de lipsă de orientare în mai multe rânduri, averea lui diminuându-se constant. Aş zice că văduva lui a făcut cu greu faţă şi în plus a trebuit să-şi dea copilul la o şcoală bună.

— Dar nu a cerut ajutorul socrului ei?

— Nu, domnule. Pe cât am reuşit să-mi dau seama, ea locuieşte cu el şi, în consecinţă, nu are de făcut cheltuieli gospodăreşti.

— Iar cu starea lui de sănătate, nu te aştepţi să o ducă prea mult.

— Corect, domnule. Şi acum, domnul Mark Gaskell. E pur şi simplu un escroc. Le-a dat de capăt banilor nevestei foarte repede. În prezent, este băgat în nişte încurcături foarte mari. Are nevoie disperată de bani, de foarte mulţi bani.

— N-aş putea spune că mi-a plăcut foarte mult mutra lui, spuse colonelul Melchett. Are o mutră de nesăbuit, nu-i aşa? şi are un motiv destul de bun. Douăzeci şi cinci de mii de lire sterline, asta ar însemna pentru el înlăturarea fetei aceleia. E un motiv suficient de puternic.

— Amândoi aveau un motiv.

— N-am luat-o în calcul pe doamna Jefferson.

— Nu, domnule, ştiu că n-aţi luat-o. Şi oricum, alibiul amândurora e valabil. Ei nu ar fi putut s-o facă. Asta e clar.

— Ai declaraţiile lor cu privire la ce au făcut în detaliu în acea seară?

— Da, le am. Să-l luăm pe primul, domnul Mark Gaskell. A cinat cu socrul său şi cu doamna Jefferson, a băut cafeaua cu ei după ce li s-a alăturat Ruby Keene. Apoi, pe motiv că are de scris nişte scrisori, a plecat. De fapt, şi-a luat maşina şi a tras o raită. Mi-a spus foarte deschis că nu putea să stea o seară întreagă să joace bridge. Bătrânul e ahtiat după bridge. Aşa că a inventat scuza cu scrisorile. Ruby Keene a rămas cu ceilalţi. Când s-a întors Mark Gaskell, ea dansa cu Raymond. După dans, Ruby a venit şi a băut ceva cu ei, apoi a mers să danseze cu tipul acela, Bartlett, iar Gaskell şi ceilalţi au început să joace bridge. Asta era pe la unsprezece fără douăzeci, iar el nu a părăsit masa de joc până după miezul nopţii. Asta e foarte sigur. Familia, chelnerii, toţi declară la fel. Iată de ce nu putea să o facă el. Şi doamna Jefferson are acelaşi alibi. Nici ea nu a părăsit masa. Amândoi sunt scoşi din discuţie.

Colonelul Melchett se lăsă pe spate, bătând în masă cu un cuţitaş de scrisori.

Comisarul Harper spuse:

— Asta, dacă presupunem că fata a fost omorâtă înainte de miezul nopţii.

— Haydock zice că aşa a fost. E un tip foarte competent în ce priveşte munca de poliţie. Dacă zice ceva, aşa e.

— S-ar putea să existe o altă cauză, starea de sănătate, vreo particularitate fizică, orice.

— O sa-l întreb. Melchett se uită la ceas, puse mâna pe receptor şi ceru un număr. Spuse: Haydock ar trebui să fie acasă la ora asta. Acum, presupunând că a fost ucisă după miezul nopţii?

Harper replică:

— Atunci ar putea fi o şansă. Au fost unele plecări şi veniri după aceea. Să presupunem că Gaskell i-a dat întâlnire fetei undeva afară, să zicem la douăsprezece şi douăzeci. Iese pentru câteva minute, o strânge de gât, se întoarce şi se debarasează de cadavru mai târziu, la primele ore ale dimineţii.

— O duce cu maşina treizeci şi ceva de mile ca să o pună în biblioteca lui Bantry? Dă-o încolo, nu e o poveste prea veridică.

— Nu, nu prea e, recunoscu imediat comisarul.

Telefonul sună şi Melchett răspunse.

— Alo, Haydock, tu eşti? Ruby Keene. Crezi că ar fi putut fi omorâtă după miezul nopţii?

— V-am spus că a fost omorâtă între zece şi miezul nopţii.

— Da, ştiu, dar nu s-ar mai putea prelungi puţin, ce crezi?

— Nu, nu se mai poate prelungi. Când zic că a fost omorâtă înainte de miezul nopţii, atunci e înainte de miezul nopţii şi nu încerca tu să modifici probele medicale.

— Da, dar n-ar putea fi vreo cauză fiziologică, ceva? Ştii ce vreau să zic.

— Ştiu că nu ştii ce vorbeşti. Fata asta era perfect sănătoasă şi nu avea nici un fel de problemă, şi n-am de gând să spun că avea doar ca să vă ajut să puneţi funia în jurul gâtului unui nenorocit pe care vreun angajat al poliţiei a pus ochii. Lasă, nu protesta. Şi apropo: strangularea a fost involuntară, adică anterior fusese drogată. Un narcotic foarte puternic. A murit strangulată, dar fusese mai întâi drogată. Haydock închise telefonul.

Foarte îngândurat, Melchett spuse:

— Păi, asta e.

Harper răspunse:

— Am crezut că am găsit un alt suspect, dar până la urmă am abandonat pista.

— Ce? Cine?

— La drept vorbind este omul dumneavoastră, domnule. Se numeşte Basil Blake. Locuieşte pe lângă Gossington.

— A dracului obrăznicătură! Colonelul se încruntă când îşi aminti grosolănia lui Basil Blake. Cum e implicat el în treaba asta?

— Se pare că o cunoştea pe Ruby Keene. Lua masa destul de frecvent la Majestic, a dansat cu fata. Vă aduceţi aminte ce i-a zis Josie lui Raymond când au văzut că fata a dispărut?

Nu era cu tipul ăla cu filmele?" Am descoperit că era vorba de Basil Blake. E angajat la Studiourile Lemsville. Josie nu avea nici un argument decât că i se păruse că Ruby era atrasă de el.

— Foarte promiţător, Harper, foarte promiţător.

— Nu este chiar atât de grozav pe cât pare, domnule. Basil Blake a fost la o petrecere la studiouri seara trecută, o petrecere din acelea. Începe pe la opt cu cocteiluri şi continuă până ce aerul devine irespirabil şi toată lumea leşină. După spusele lui Slack care 1-a chestionat, ar fi părăsit petrecerea pe la miezul nopţii. La miezul nopţii, Ruby Keene era moartă.

— E cineva care să-i confirme declaraţiile?

— Majoritatea erau duşi de-a binelea. Tânăra femeie care era cu el la bungalow, domnişoara Dinah Lee, spune că declaraţiile lui sunt adevărate.

— Asta nu înseamnă nimic!

— Nu, probabil că nu, domnule. Declaraţiile altor persoane care au fost la bar corespund, în mare parte, cu cele ale lui Blake, deşi în privinţa orei sunt destul de vagi.

— Unde sunt studiourile astea?

— În Lemsvil, domnule, cam la treizeci de mile la sud-vest de Londra.

— Hm, aproximativ la aceeaşi distanţă ca şi de aici.

— Da, domnule.

Colonelul Melchett îşi frecă nasul. Nemulţumit, spuse:

— Păi, se pare că putem să renunţăm la el.

— Aşa mă gândeam şi eu, domnule. Nu există dovezi că el ar fi fost atras de Ruby Keene. De fapt – comisarul Harper

tuşi semnificativ – pare să aibă suficient de lucru cu tânăra lui prietenă.

Melchett spuse:

— Păi, am rămas cu X, un criminal necunoscut, atât de necunoscut încât Slack nu dă deloc de el! Sau cu ginerele lui Jefferson, care poate ar fi vrut să o omoare pe fată, dar nu a avut nici o ocazie să o facă. Nora lui, la fel. Sau George Bartlett, care nu are alibi, dar din nefericire nu are nici motiv. Sau tânărul Blake, are alibi, n-are motiv. Şi asta e tot! Nu, stop, cred că ar trebui să-l vedem şi pe tânărul dansator, Raymond Starr. La urma urmelor, se vedea destul de mult cu fata.

Harper spuse rar:

— Nu prea cred că-l interesa în mod deosebit, sau e un actor al dracului de bun. Şi ca să pună capac la toate, şi el are alibi. A fost văzut, mai mult sau mai puţin, de la unsprezece fără douăzeci până la miezul nopţii, dansând cu mai multe partenere. Nu prea văd cum am construi un caz împotriva lui.

— De fapt, nu putem construi un caz împotriva nimănui, observă colonelul Melchett.

— George Bartlett este speranţa noastră. Numai dacă am găsi un motiv.

— Ai discutat cu el?

— Da, domnule. Un copil. Răsfăţat de maică-sa. A moştenit o grămadă de bani la moartea ei, acum un an. Îi termină repede. E mai degrabă slab decât vicios.

— Poate un dezaxat, zise Melchett plin de speranţă.

Comisarul Harper dădu din cap şi spuse:

— V-aţi gândit că asta ar putea fi explicaţia întregului caz?

— Un nebun criminal, vrei să spui?

— Unul dintre aceia care hoinăresc sugrumând tinere fete. Doctorii au un nume lung pentru aşa ceva.

— Asta ne-ar rezolva toate dificultăţile, spuse Melchett.

— Există un singur lucru care nu-mi place la teoria asta, domnule.

— Care?

— E prea simplu.

— Păi da, aşa s-ar părea. Deci, aşa cum spuneam şi la început, cum stăm?

— Nicicum, domnule, răspunse comisarul Harper.

Capitolul 12

Conway Jefferson se mişcă în somn şi se întinse. Braţele îi erau drepte, braţe puternice în care părea să se fi concentrat toată puterea lui de când avuse accidentul.

Prin perdele, lumina dimineţii strălucea blând. Conway zâmbea. Întotdeauna, după o noapte odihnitoare, se trezea aşa, fericit, revigorat, toată vitalitatea lui profunda era reîmprospătată. O altă zi.

Stătu liniştit un minut. Apoi se întinse spre butonul special de lângă mână. Şi deodată îl năpădi un val de amintiri.

În timp ce Edwards intra, agil şi cu pas uşor, stăpânului său îi scăpă un geamăt. Edwards se opri cu mâna îndreptată spre perdea.

— Vă doare ceva, domnule?

Conway zise aspru:

— Nu. Dă-i drumul, trage-le.

Lumina clară inundă camera. Înţelegător, Edwards nu se uită spre stăpânul său.

Cu faţa încrâncenată, Conway Jefferson stătea aducându-şi aminte. Din nou avea în faţă ochilor figura ştearsă, simpatică a lui Ruby. Numai că în mintea lui nu folosi cuvântul ştearsă. Noaptea trecută ar fi zis inocentă. Un copil naiv şi inocent! Iar acum?

Un val de oboseală îl năpădi pe Conway Jefferson. Închise ochii. Murmură în timp ce respira:

— Margaret…

Era numele soţiei sale moarte.

II

— Îmi place prietena dumneavoastră, spuse Adelaide Jefferson către doamna Bantry.

Cele două femei erau pe terasă.

— Jane Marple e o femeie remarcabilă, afirmă doamna Bantry.

— În plus e şi amabilă, spuse Adelaide, zâmbind.

— Lumea zice că e scandalagioaică, zise doamna Bantry, dar, de fapt, nu e.

— Doar că nu are o părere prea bună despre natura umană?

— Poţi să-i spui şi aşa.

— E destul de reconfortant, spuse Adelaide Jefferson, după ce ai avut parte de prea multă încredere.

Doamna Bantry o privi fix.

Addie explică:

— Atâta gândire superioară, idealizarea unor lucruri care nu merită.

— Te referi la Ruby Keene?

Addie dădu aprobator din cap.

— Nu vreau să fiu rea faţă de ea. Nu era prea periculoasă. Micul şobolan, trebuia să lupte pentru ce-şi dorea. Nu era o persoană rea. Simplă şi cam prostuţă, şi cu o fire destul de plăcută, dar în mod clar o căutătoare de avere. Nu cred că urzea sau că făcea planuri. Profita foarte repede de ocazia ce i se ivea. Şi ştia cum să atragă un om în vârstă, singuratic.

— Cred că Jefferson Conway se simţea foarte singur, spuse doamna Bantry gânditoare.

Addie se foi neliniştită.

— A fost, vara aceasta. Se opri, apoi izbucni: Mark ar zice că e vina mea. Poate că e. Nu ştiu. Rămase tăcută, după care, împinsă de nevoia de a se confesa, continuă să vorbească cu dificultate, ezitant. Eu am o viaţă atât de ciudată. Mike Carmody, primul meu bărbat a murit la scurtă vreme după ce ne-am căsătorit. Asta m-a făcut praf. Peter, după cum ştiţi, s-a născut după moartea lui. Frank Jefferson era bun prieten cu Mike. Aşa că ne vedeam destul de mult. Era naşul lui Peter, Mike voise asta. Aşa că şi eu l-am îndrăgit, of, păcat şi de el!

— Păcat? Întrebă cu interes doamna Bantry.

— Da, chiar aşa. Sună ciudat. Frank a avut întotdeauna tot ce şi-a dorit. Părinţii lui nu puteau fi mai buni cu el. Şi totuşi, cum să spun… Vedeţi, domnul Jefferson are o personalitate foarte puternică. Dacă trăieşti cu el, nu poţi să ai propria personalitate. Frank a simţit asta. Când ne-am căsătorit, el era foarte fericit, extraordinar de fericit. Domnul Jefferson fusese foarte generos. I-a dat lui Frank o sumă mare de bani, zicea că vrea ca Frank să fie independent, nu să îi aştepte moartea. A fost frumos din partea lui, atât de generos. Dar era mult prea brusc. Ar fi trebuit să-l obişnuiască pe Frank cu independenţa, puţin câte puţin. Lui Frank i s-a suit la cap. Dorea să fie la fel de bun ca tatăl său, la fel de priceput cu banii şi cu afacerile, tot aşa de prevăzător şi de plin de succes. Şi, desigur, n-a fost. Nu a făcut speculaţii cu banii, ci i-a investit în lucruri greşite şi la momente greşite. E ceva de speriat, ştiţi, cât de repede se duc banii, dacă nu eşti priceput. Frank, cu cât pierdea mai mult, cu atât mai mult dorea să îi aducă înapoi printr-o afacere deşteaptă. Aşa că lucrurile au mers din ce în ce mai rău.

— Dar, draga mea, spuse doamna Bantry, n-ar fi putut Conway să-l sfătuiască?

— Nu voia să fie sfătuit. Singurul lucru pe care îl dorea era să se descurce pe cont propriu. Din cauza asta nu a vrut niciodată ca domnul Jefferson să ştie. Când a murit Frank, nu mai rămăsese aproape nimic, numai un mic venit pentru mine. Vedeţi… Se întoarse brusc. Ar fi fost ca şi cum l-aş fi trădat pe Frank. Lui Frank nu i-ar fi plăcut asta de nici un fel. Domnul Jefferson a fost bolnav o lungă perioadă. Când şi-a revenit a crezut că eu sunt o văduvă înstărită. N-am încercat să-i spun adevărul. Era o chestiune de onoare. El ştie că sunt foarte atentă cu banii, şi aprobă asta, crede că sunt o femeie cumpătată. Şi, desigur, eu şi Peter am locuit cu el dintotdeauna, iar el a suportat toate cheltuielile. Aşa că nu a trebuit să-mi fac griji. Continuă: Am fost ca o familie

în toţi anii aceştia, numai, că înţelegeţi, (sau poate nu înţelegeţi?) pentru el n-am fost niciodată văduva lui Frank, eram soţia lui Frank.

Doamna Bantry surprinse implicaţia.

— Vrei să spui că nu a acceptat niciodată moartea lor?

— Nu. A fost un om minunat. Şi-a învins propria tragedie prin refuzul de a accepta moartea. Mark este soţul lui Rosamund, iar eu sunt soţia lui Frank. Deşi Frank şi Rosamund nu mai sunt cu noi, ei încă există.

— Este un minunat triumf al credinţei, spuse doamna Bantry cu blândeţe.

— Ştiu. Am trecut prin asta an după an. Dar, dintr-odată, ceva n-a mai fost în regulă cu mine. M-am simţit… m-am simţit rebelă. Ceea ce vă voi spune va suna groaznic, dar n-am vrut să mă mai gândesc la Frank. Totul s-a terminat, dragostea mea şi tovărăşia mea cu el, durerea pe care am simţit-o când a murit. A fost şi s-a terminat. E foarte greu de descris. E ca şi cum ai vrea să ştergi trecutul şi să iei totul de la început. Am vrut să redevin eu, Addie, destul de tânără, puternică şi capabilă să participe la jocuri, să înoate şi să danseze, să fiu o persoană. Chiar şi Hugo… (îl cunoaşteţi pe Hugo Mclean?) e un scump şi vrea să se căsătorească cu mine dar, desigur, eu chiar nu m-am gândit la asta, însă vara aceasta am început să mă gândesc, nu la modul serios, doar vag… Se opri şi scutură din cap. Şi presupun că e adevărat. L-am neglijat pe Jeff. Nu vreau să spun că l-am neglijat cu adevărat, dar mintea şi gândurile mele nu erau numai cu el. Când Ruby, aşa cum o vedeam, îl amuza, chiar mă bucuram. Mă simţeam mai liberă sa mă ocup de propriile probleme. Nu m-am gândit, chiar nu m-am gândit niciodată, că el o să fie aşa de… aşa… de atras de ea!

Doamna Bantry întrebă:

— Şi când ţi-ai dat seama?

— Am fost consternată, absolut consternată! Şi mi-e teamă că, de asemenea, furioasă.

— Şi eu aş fi fost furioasă, spuse doamna Bantry.

— Vedeţi, era vorba de Peter. Tot viitorul lui Peter depinde de Jeff. Jeff îl privea practic ca pe un nepot, sau cel puţin aşa credeam eu. Nu se înrudesc deloc. Şi deodată să mă gândesc că era… dezmoştenit. Mâinile ferme, frumos conturate tremurară uşor când şi le aşeză în poală. Pentru că aşa am simţit, pentru acea vulgară vânătoare de avere, o nătângă… Oh! Aş fi putut să o omor chiar eu!

Se opri, copleşită. Frumoşii ei ochi căprui, exprimând o rugăminte îngrozită, îi întâlniră pe ai doamnei Bantry.

— Ce lucru îngrozitor spun!

Hugo Mclean, care venise uşurel prin spatele lor, întrebă:

— Ce lucru îngrozitor spui?

— Ia loc, Hugo. O cunoşti pe doamna Bantry, nu-i aşa?

Mclean o salutase între timp pe doamna mai în vârstă.

Spuse cu o voce joasă, persuasivă:

— Care a fost lucrul groaznic pe care l-ai spus?

Addie Jefferson răspunse:

— Că mi-ar fi plăcut să o omor pe Ruby Keene.

Hugo Mclean rămase un minut, două pe gânduri. După care afirmă:

— Nu, eu n-aş spune-o în locul tău. S-ar putea să fii înţeleasă greşit. Ochii lui, fermi, gânditori, cenuşii, se uitau la ea cu subînţeles. Trebuie să ai grijă pe unde calci, Addie.

Din vocea lui răzbătea o avertizare.

III

Câteva minute mai târziu, când Miss Marple ieşi din hotel şi i se alătură doamnei Bantry, Hugo Mclean şi Adelaide Jefferson se plimbau pe cărarea ce ducea la mare. Aşezându-se, Miss Marple spuse:

— Pare un tip foarte devotat.

— Îi este devotat de ani de zile! Unul dintre bărbaţii aceia…

— Ştiu. Ca maiorul Bury. S-a ţinut după o femeie anglo-indiancă timp de zece ani. O glumă pentru prietenii ei! În cele din urmă ea a cedat, dar, din nefericire pentru el, cu zece zile înainte de nuntă a fugit cu şoferul! Era o femeie plăcută şi, de obicei, echilibrată.

— Oamenii fac tot felul de lucruri ciudate, fu de acord doamna Bantry. Aş fi dorit ca tu să fi fost aici, Jane. Addie Jefferson mi-a povestit despre ea, cum bărbatul ei a cheltuit toţi banii, dar niciodată nu i-a spus domnului Jefferson. Apoi, vara aceasta, lucrurile s-au schimbat pentru ea…

Miss Marple dădu aprobator din cap.

— Da. S-a revoltat, presupun, împotriva faptului că era obligată să trăiască în trecut. La urma urmelor, există o vreme pentru toate. Nu poţi sta toată viaţa în casă, cu

draperiile trase. Presupun că doamna Jefferson a tras draperiile şi şi-a scos voalurile de văduvă, iar socrului nu i-a plăcut. S-a simţit lăsat pe dinafară, deşi cred că nici o clipă nu şi-a închipuit cine a provocat asta. Cu siguranţă că nici nu i-ar fi plăcut. Şi, desigur, mai sunt şi cei ca domnul Badger care, când nevasta s-a apucat de spiritism, era pregătit să i se întâmple ceea ce i s-a întâmplat. Orice fată tânără, destul de drăguţă, bună ascultătoare ar fi fost de ajuns.

— Crezi, întrebă doamna Bantry, că verişoara Josie a adus-o aici intenţionat, că e vorba de o intrigă de familie?

Miss Marple scutură din cap.

— Nu, nu cred aşa ceva. Nu cred că Josie are genul de minte care să prevadă reacţiile oamenilor. Într-un fel, e destul de înceată. Are genul acela de minte şmecheră, limitată, dar practică şi care nu vede niciodată viitorul fiind, de obicei, surprinsă de acesta.

— Se pare că toată lumea a fost luată prin surprindere, spuse doamna Bantry, Addie şi Mark Gaskell, cel puţin în aparenţă.

Miss Marple zâmbi.

— Cred că el îşi avea propriile interese. Un tip îndrăzneţ, căruia îi cam fug ochii! Nu e genul de om care să rămână văduv, trist, ani de zile, indiferent cât de mult şi-a iubit nevasta. Cred că niciunul din ei nu mai suporta jugul amintirilor eterne impus de domnul Jefferson.

— Numai că, adăugă Miss Marple, pentru domni e, desigur, cu mult mai uşor.

IV

Exact în acelaşi moment Mark confirma aprecierile făcute despre el într-o conversaţie cu Sir Henry Clithering.

Cu candoarea-i caracteristică, Mark intrase direct în subiect.

— Tocmai mi-a venit în minte, zise el, că eu sunt suspectul favorit numărul 1 pe lista poliţiei! Ei deja scotocesc prin problemele mele financiare. Ştiţi, sunt falit, sau pe aproape.

Dacă bunul de Jeff moare în următoarele două luni, conform prognozelor medicale, iar eu şi Addie împărţim pe din două, conform schemei, atunci totul se termină cu bine. De fapt, am datorii mari… Dacă vine, prăbuşirea va fi răsunătoare! Dacă reuşesc să o împiedic, atunci va fi invers. Eu o să fiu în vârf şi voi fi un om foarte bogat.

Sir Henry Clithering întrebă:

— Îţi place riscul, Mark?

— Întotdeauna mi-a plăcut. Riscă totul, acesta este mottoul meu! Da, a fost norocul meu că cineva a strâns-o de gât pe sărmana copilă. Eu n-am făcut-o. Nu sunt în stare să strâng de gât un om. Nici nu prea cred că aş putea omorî pe cineva. Sunt prea comod. Dar cred că nu le pot cere poliţiştilor să creadă asta! Probabil că li se pare că aş fi răspunsul ideal la rugăciunea unui anchetator! Am un motiv, am fost la locul crimei, nu sunt copleşit de principii morale prea înalte! Nu-mi dau seama de ce nu sunt încă închis. Comisarul are o privire tare neplăcută.

— Ai lucrul acela foarte folositor: un alibi.

— Alibiul este lucrul cel mai ciudat din lumea asta creată de Dumnezeu! Nici o persoană nevinovată nu are vreodată alibi! În plus, totul depinde de ora morţii, sau ceva de genul acesta şi dacă trei doctori spun că fata a murit la miezul nopţii, cel puţin alţi şase vor jura că sunt siguri că a murit la ora cinci dimineaţa, şi atunci unde e alibiul meu?

— Oricum, eşti în stare să faci haz de necaz.

— Prost obicei, nu-i aşa? Spuse vesel Mark. De fapt, sunt un om foarte speriat. Pe motiv de crimă! Şi să nu credeţi că nu-mi pare rău de sărmanul Jeff. Chiar îmi pare. Dar cred că e mai bine aşa, oricât de rău ar fi fost şocul, era mai rău dacă o descoperea el.

— Ce vrei să spui, dacă o descoperea el?

Mark făcu cu ochiul.

— Unde a plecat noaptea trecută? Pun pariu pe ce vreţi că s-a dus să se întâlnească cu un bărbat. Lui nu i-ar fi plăcut asta deloc. Dacă afla că ea îl minţea, că nu era micuţa

vrăbiuţă inocentă… Socrul meu este un om ciudat. E un om cu o mare stăpânire de sine, dar autocontrolul se poate pierde. Şi atunci… păzea!

Sir Henry îl privi curios.

— Îl iubeşti sau nu?

— Ţin foarte mult la el şi, în acelaşi timp, îl urăsc. O să încerc să explic. Conway Jefferson este un om căruia îi place să controleze totul în jurul lui. E un despot binevoitor, amabil, generos, afectuos, dar el dă tonul şi toţi trebuie să joace cum li se cântă. Mark Gaskell făcu o pauză. Mi-am iubit nevasta. Nu voi mai simţi la fel pentru nimeni altcineva. Rosamund era numai râset şi raze de soare şi flori. Când a murit, m-am simţit ca boxerul din ring care a fost făcut knockout. Dar deja arbitrul numără de multă vreme. Sunt bărbat, la urma urmelor. Îmi plac femeile. Nu vreau să mă căsătoresc din nou, câtuşi de puţin. Păi, asta e normal. Am fost discret, dar m-am simţit bine. Sărmana Addie n-a făcut-o. Addie e o femeie cu adevărat drăguţă. E genul de femeie cu care bărbaţii doresc să se căsătorească, nu să se culce. Acordă-i măcar o jumătate de şansă şi se va căsători din nou, va fi foarte fericită şi îl va face şi pe tip fericit. Dar bătrânul Jeff a văzut-o mereu ca pe soţia lui Frank şi a determinat-o şi pe ea să creadă la fel. El nu-şi dă seama, dar noi suntem într-o închisoare. Eu am evadat, pe şest, cu mult timp în urmă. Addie a evadat în vara asta, şi a fost un şoc pentru el. I-a sfărmat universul! Rezultatul, Ruby Keene.

De nestăpânit, el cântă: „Dar ea e-n groapă şi, zău, Asta e norocul meu!”

— Hai să bem ceva, Clithering., Nu era deloc surprinzător, se gândi Sir Henry, că Mark Gaskell constituia obiectul suspiciunilor poliţiei.”

Capitolul 13

Doctorul Metcalf era unul dintre cei mai buni medici din Danemouth. Nu era agresiv cu bolnavii, şi prezenţa lui în

camera bolnavului producea un efect de încurajare. Era de vârstă mijlocie, cu o voce destul de plăcută.

Îl asculta cu atenţie pe comisarul Harper şi răspundea la întrebări cu precizie şi amabilitate.

Harper spuse:

— Atunci, domnule doctor Metcalf, pot să iau în consideraţie ce mi-a spus doamna Jefferson?

— Da, starea de sănătate a domnului Jefferson este foarte precară. De prea mulţi ani omul acesta a tras de el fără milă. În încrâncenarea lui de a trăi ca un om obişnuit, a trăit într-un ritm prea intens pentru cineva de vârsta lui. A refuzat să se odihnească, să ia lucrurile mai uşor, sau să ia în seamă orice altă frază prin care eu sau, ceilalţi medici ai lui am încercat să ne spunem părerea. Rezultatul este că omul acesta este un motor suprasolicitat. Inima, plămânii, tensiunea arterială, toate sunt suprasolicitate.

— Deci, spuneţi că Jefferson a refuzat să asculte?

— Da. Nu ştiu dacă să-l blamez. Nu asta le spun pacienţilor mei, domnule comisar, dar oamenii pot să îmbătrânească obosind sau ruginind. Mulţi dintre colegii mei fac asta şi, crede-mă, nu e un lucru rău. Într-un loc precum Danemouth, printre alte lucruri, ajungi să vezi mulţi bolnavi care se agaţă de viaţă, îngroziţi că se suprasolicită, temându-se de o gură de aer rece, sau de un microb rătăcit, sau de o mâncare nepotrivită.

— Cred că ce spuneţi este adevărat, fu de acord comisarul Harper. În concluzie: Jefferson Conway este suficient de puternic, fizic vorbind, sau mai bine zis muscular. Apropo, ce poate face din acest punct de vedere?

— Are o forţă imensă în braţe şi în umeri. Era un om puternic înainte de accident. Este foarte abil în manevrarea căruciorului, iar cu ajutorul cârjelor se poate mişca prin cameră, din pat până în fotoliu, de exemplu.

— Nu s-ar putea ca un om care a fost rănit ca domnul Jefferson să aibă picioare artificiale?

— Nu în cazul său. E vorba de vătămarea coloanei vertebrale.

— Aha. Să recapitulez. Jefferson este sănătos din punct de vedere muscular. Se simte bine etc.

Metcalf dădu aprobator din cap.

— Dar inima lui este într-o stare proastă. Orice surescitare, efort sau şoc, orice sperietură şi dă ortul popii. Nu-i aşa?

— Mai mult sau mai puţin. Suprasolicitarea îl omoară puţin câte puţin, deoarece nu renunţă când e obosit. Aceasta îi agravează starea inimii. E puţin probabil ca efortul fizic să-l omoare pe neaşteptate. Dar un şoc sau o sperietură pot să o facă uşor. Din această cauză i-am prevenit familia.

Comisarul Harper spuse încet:

— Dar, în realitate, şocul nu 1-a ucis. Ce vreau să spun, domnule doctor, e că nu ar fi putut avea un şoc mai puternic decât toată povestea asta şi totuşi e în viaţă?

Doctorul Metcalf ridică din umeri.

— Ştiu. Dar dacă aţi avea experienţa mea, domnule comisar, aţi şti că istoria medicală arată că este imposibil să faci preziceri exacte. Oameni care ar fi trebuit să moară din cauza şocului sau a suprasolicitării n-au murit, et cetera, et cetera. Corpul uman este mai rezistent decât ne putem imagina. Oricum, din experienţa mea, pot să spun că un şoc psihic e mai adesea fatal şi nu unul fizic. Să mă exprim foarte clar: trântirea bruscă a unei uşi e mai probabil să-l omoare pe domnul Jefferson decât descoperirea că fata care îi era dragă a fost găsită moartă într-un mod oribil.

— De ce e?

— Aproape întotdeauna aflarea unei veşti proaste declanşează o reacţie de autoapărare. Aceasta amortizează şocul. La început sunt incapabili să înţeleagă totul, înţelegerea deplină durează un pic. Dar trântirea unei uşi sau cineva care ţâşneşte dintr-un dulap, accelerarea bruscă a unui motor în timp ce traversezi, toate acestea au imediat

efect. Inima îţi sare dintr-odată, ca să mă exprim în limbaj de rând.

Comisarul Harper spuse încetişor:

— Dar, după cum ştim cu toţii, moartea domnului Jefferson ar fi putut fi provocată foarte uşor de şocul cauzat de moartea fetei?

— Oho, foarte uşor! Doctorul se uită foarte curios la celălalt. Doar nu credeţi că…

— Nici eu nu ştiu ce să cred, răspunse comisarul Harper, iritat.

II

— Dar trebuie să recunoaşteţi că cele două lucruri se potrivesc foarte bine, îi spunea el câteva minute mai târziu lui Sir Henry Clithering. Asta ar însemna doi dintr-o lovitură. Prima, omori fata, iar moartea ei o atrage după sine şi pe a doua, moartea domnului Jefferson, înainte de a avea posibilitatea să-şi schimbe testamentul.

— Crezi că-l va schimba?

— Dumneavoastră, în calitate de prieten de familie, ar trebui să ştiţi mai bine. Ce spuneţi?

— Nu ştiu. Înainte ca Ruby Keene să-şi facă apariţia în scenă, ştiu că îşi lăsase banii lui Mark Gaskell şi doamnei Jefferson. De ce s-ar răzgândi acum? Dar, desigur, ar putea să se răzgândească. Şi-ar putea lăsa banii pentru Casa Pisicilor sau pentru subvenţionarea tinerelor dansatoare profesioniste.

Comisarul Harper fu de acord.

— Cine ştie ce gărgăuni are omul în cap, şi în special dacă simte că nu are nici o obligaţie morală atunci când dispune de averea sa. În cazul de faţă, nu există rude de sânge.

Sir Henry replică:

— Îl iubeşte pe băiat, pe tânărul Peter.

— Crezi ca-l priveşte ca pe un nepot? Probabil că ştiţi mai bine decât mine, domnule.

Sir Henry replică încet:

— Nu, nu cred.

— Aş vrea să vă mai întreb ceva, domnule. E un lucru pe care singur nu-l pot lămuri. Dar sunt prietenii dumneavoastră şi probabil îi ştiţi mai bine. Aş dori foarte mult să ştiu cât de mult ţine domnul Jefferson la domnul Mark Gaskell şi la doamna Jefferson?

Sir Henry se încruntă.

— Nu sunt sigur că vă înţeleg, domnule comisar!

— Păi, întrebarea e aşa, domnule: cât de mult ţine la ei ca persoane, în afara relaţiei pe care o are cu ei?

— Aha, acum înţeleg ce vreţi.

— Da, domnule. Nimeni nu se îndoieşte că ţine la amândoi, dar a fost ataşat de ei, aşa cum văd eu, deoarece erau soţul şi soţia, fiicei respectiv fiului său. Să presupunem că unul din ei se recăsătorea.

Sir Henry reflectă.

— E un punct de vedere interesant. Nu ştiu. Sunt tentat să bănuiesc – iar asta e o simplă presupunere – că acest lucru ar fi schimbat situaţia foarte mult. Le-ar fi dorit noroc, nu le-ar fi purtat ranchiună, dar mai degrabă cred că nu s-ar mai fi interesat deloc de ei.

— În ambele cazuri?

— Eu cred că da. În cazul domnului Gaskell, e o certitudine, şi cred că acelaşi lucru e valabil şi în cazul doamnei Jefferson, dar asta nu mai e chiar atât de sigur. Cred că-i plăcea de ea şi ca persoană.

— Sexul ar avea o oarecare contribuţie, zise comisarul Harper. E mai uşor pentru el să o accepte pe ea drept fiica sa, decât să-l vadă pe Gaskell ca pe un fiu. Asta e valabil în ambele cazuri. Femeile îl acceptă mai uşor pe ginere ca pe un membru de familie, dar sunt rare cazurile în care o femeie o priveşte pe soţia fiului ca pe o fiică. Comisarul Harper continuă: Vă deranjează dacă o luăm pe această alee spre terenul de tenis, sir? Văd că Miss Marple e acolo. Aş dori s-o rog să facă ceva pentru mine. De fapt, aş vrea să vă implic pe amândoi.

— În ce fel, domnule comisar?

— Să aflaţi nişte lucruri pe care eu nu le pot descoperi. Aş vrea ca dumneavoastră să-l abordaţi pe Edwards, domnule.

— Edwards? Ce doriţi de la el?

— Tot ce puteţi obţine, domnule! Tot ce gândeşte şi ce crede. Despre relaţia dintre membrii familiei, punctul lui de vedere asupra morţii lui Ruby Keene. Lucruri de culise. Ştie cel mai bine starea lucrurilor, pun pariu că ştie! Şi nu-mi va spune mie. Dar vă va spune dumneavoastră. Şi s-ar putea să rezulte ceva de aici… Asta, dacă dumneavoastră nu aveţi nimic împotrivă.

Sir Henry spuse posomorât:

— Nu obiectez. Am fost chemat de urgenţă să aflu adevărul. Şi eu vreau să fac totul. Adăugă: Cum vreţi să vă ajute Miss Marple?

— Cu câteva fete. Cu unele dintre fetele cercetaş. Am reuşit să strângem vreo douăsprezece, cele mai apropiate de Pamela Reeves. S-ar putea ca ele să ştie ceva. Vedeţi, m-am tot gândit. Mi se pare că, dacă fata voia cu adevărat să meargă la Woolworth, probabil că ar fi încercat să o convingă pe una dintre ele să o însoţească cu ea. De obicei, fetelor le place să meargă la cumpărături împreună cu cineva.

— Da, cred că aveţi dreptate.

— Aşa că eu cred că Woolworth a fost numai un pretext. Vreau să aflu unde a mers fata de fapt. S-ar putea să ne fi scăpat ceva. Dacă e aşa, atunci Miss Marple este persoana indicată să afle mai multe lucruri de la aceste fete. Ştie cum să se comporte cu aceste tinere mai bine decât mine. Şi, oricum, ele ar fi speriate de poliţie.

— Mi se pare că e exact genul de problemă din sat de care Miss Marple se poate achita foarte bine. De fapt, ea are un spirit de observaţie foarte ascuţit.

Comisarul zâmbi şi apoi spuse:

— Cred că aveţi dreptate. Nu-i scapă nimic.

Miss Marple îi urmări pe măsură ce se apropiau şi, nerăbdătoare, le ură bun venit. Ascultă rugămintea

comisarului şi consimţi imediat.

— Aş vrea foarte mult să ajut, domule comisar, şi cred că aş putea fi de oarecare folos. La şcoala duminicală, la cercetaşi, la orfelinat, care este în preajmă, eu sunt membră a comitetelor şi merg adesea să discut cu directoarea. În plus, de obicei, eu am servitori foarte tineri. Oho, am ceva experienţă cu fetele, ştiu dacă spun adevărul sau nu, şi ştiu când încearcă să ascundă ceva.

— De fapt, aş spune că sunteţi expertă, remarcă Sir Henry.

Miss Marple îi aruncă un zâmbet plin de reproşuri şi spuse:

— O, vă rog să nu râdeţi de mine, Sir Henry.

— Nici prin gând nu-mi trece să râd de dumneavoastră. Dumneavoastră aţi râs de mine de prea multe ori.

— Se întâmplă atâtea lucruri rele într-un sat, murmură Miss Marple pe un ton explicativ.

— Apropo, spuse Sir Henry, am lămurit problema cu unghiile tăiate. Comisarul mi-a spus că s-au găsit resturi de unghii în coşul de gunoi al lui Ruby Keene.

Miss Marple zise gânditoare:

— Erau? Atunci asta e…

— Ce aţi vrut să ştiţi, Miss Marple? Întrebă comisarul.

Miss Marple spuse:

— Era unul dintre acele lucruri, care mi s-a părut în neregulă când m-am uitat la cadavru, dar la început nu mi-am putut da seama ce era. Mâinile nu erau în regulă. Apoi am realizat că fetele care sunt aşa de îndrăgostite de machiaj au de obicei unghii foarte lungi. Desigur, ştiu că fetele de pretutindeni îşi rod unghiile, e unul dintre obiceiurile de care scapi atât de greu. Adesea, vanitatea este de mare ajutor. Crezusem că fata aceasta încă nu se vindecase. Apoi băieţaşul, Peter, îl ştiţi, a spus că unghiile ei fuseseră lungi, numai că îşi agăţase una care se rupsese. Aşa că a trebuit să le ajusteze şi pe celelalte. Sir Henry a zis că o să afle el.

Sir Henry remarcă:

— Acum tocmai aţi spus, „unul dintre lucrurile care păreau în neregulă la cadavru”. Mai era ceva?

Miss Marple dădu viguros din cap.

— O, da! Spuse ea. Mai era rochia. Rochia nu era deloc în regulă!

Amândoi bărbaţii se uitară curioşi.

— Păi, de ce?

— Vedeţi, era o rochie veche. Josie a spus asta clar şi, în plus, şi eu mi-am dat seama că era ponosită şi destul de purtată. E un lucru total în neregulă.

— Nu văd de ce.

Miss Marple se îmbujora.

— Păi, ideea este că Ruby Keene s-a schimbat de rochie şi a mers să se vadă cu cineva după care se crede, cum ar spune nepotul meu, că i se scurgeau ochii!

Ochii comisarului sclipiră puţin.

— E o teorie. Ea avea întâlnire cu cineva, cu un prieten, aşa se zice.

— Atunci de ce, întrebă Miss Marple, era îmbrăcată cu rochia veche?

Comisarul se scărpină în cap.

— Văd unde bateţi. Credeţi că ar fi luat una nouă?

— Cred că s-ar fi îmbrăcat cu cea mai bună. Fetele aşa fac.

— Da, dar ascultaţi, Miss Marple. Să presupunem că merge undeva afară, la acest rendez-vous. Merge cu o maşină decapotabilă, sau se plimbă pe undeva pe unde se merge greu. Atunci, probabil, n-ar fi vrut să-şi strice rochia cea mai bună.

— Ar fi fost firesc să facă aşa, fu de acord şi comisarul.

Miss Marple se întoarse spre el: rosti agitată.

— De bun-simţ ar fi fost să se schimbe în pantaloni şi pulover, sau în costum. Asta, desigur (nu vreau să fiu snoabă, dar mă tem că e inevitabil), asta ar face o fată din clasa noastră. O fată bine-crescută, continuă Miss Marple, acaparată de subiect, e întotdeauna preocupată să poarte lucrurile adecvate ocaziei. Ce vreau să spun este că,

indiferent cât de caldă e o zi, o fată bine-crescută nu se va duce niciodată la o întâlnire într-o rochie înflorată de mătase.

— Care ar fi fost îmbrăcămintea corectă pentru a se întâlni cu un iubit? Întrebă Sir Hemy.

— Dacă s-ar fi întâlnit cu el în hotel sau într-un loc unde se purta rochie de seară, şi-ar fi ales cea mai bună rochie, desigur, dar în afara hotelului s-ar fi simţit caraghioasă în rochie de seară şi s-ar fi îmbrăcat sport.

— Corect, o regină a modei, dar fata asta, Ruby…

Miss Marple interveni:

— Ruby, desigur, nu era, hai s-o spun direct, nu era o doamnă. Aparţinea acelei clase care îşi poartă cele mai bune haine indiferent cât de nepotrivite sunt cu ocazia. Anul trecut noi am organizat un picnic la Scranton Rocks. Aţi fi extrem de surprins ce haine nepotrivite purtau fetele. Unele dintre ele purtau rochii din fulare, pantofi de lac şi pălării sofisticate. Asta pentru a umbla peste bolovani, prin buruieni şi tufe. Iar băieţii, cu cele mai bune costume. În ceea ce priveşte drumeţia, lucrurile stau cu totul altfel. Aici practic e o uniformă, dar fetele nu par să-şi dea seama că şorturile nu sunt foarte potrivite, dacă nu eşti foarte subţirică.

Comisarul rosti rar:

— Şi dumneavoastră credeţi că Ruby Keene…

— Eu cred că ea şi-ar fi păstrat rochia cu care era îmbrăcată, cea mai bună, cea roz. S-ar fi schimbat numai dacă ar fi avut alta mai nouă.

Comisarul Harper spuse:

— Şi care este explicaţia, Miss Marple?

Miss Marple răspunse:

— N-am una, încă. Dar nu pot să nu cred că e vorba de ceva important…

III

Dincolo de plasa de sârmă, lecţia de tenis pe care Raymond Starr o dădea se terminase.

O femeie îndesată, de vârstă mijlocie, scoase câteva sunete apreciative, îşi luă cardiganul albastru şi se îndreptă spre hotel.

Raymond strigă câteva cuvinte vesele după ea.

Apoi se întoarse spre banca unde erau cei trei spectatori. Mingile se balansau într-o plasă pe care o ţinea în mână, racheta îi era sub braţ. Expresia veselă, zâmbitoare, dispăru de pe faţa lui ca şterasă cu buretele de pe o tablă. Arăta obosit şi îngrijorat.

Venind spre ei, spuse:

— S-a terminat.

Apoi zâmbetul răzbătu din nou, cu expresia aceea fermecătoare, băieţească, care se potrivea atât de bine cu faţa lui suplă, bronzată şi plină de graţie.

Sir Henry se întrebă ce vârstă are omul. Douăzeci şi cinci, treizeci, treizeci şi cinci? Era imposibil de spus.

Raymond continuă, clătinând uşor din cap:

— Ştiţi, nu o să fie niciodată în stare să joace.

— Toate astea trebuie să fie foarte plictisitoare pentru dumneata, spuse Miss Marple.

Raymond replică foarte simplu:

— Uneori chiar sunt. Mai ales la sfârşitul verii. O perioadă, gândul la plată te menţine, dar până la urmă nici chiar asta nu mai poate stimula imaginaţia.

Comisarul Harper se ridică.

— Dacă sunteţi de acord, o să vă caut într-o jumătate de oră, Miss Marple?

— E perfect, mulţumesc. O să fiu gata.

Harper plecă. Raymond se uită după el, apoi spuse:

— Vă deranjează dacă iau loc puţin?

— Vă rog, spuse Sir Henry. Doriţi o ţigară?

Îi oferi portţigaretul şi se întrebă de ce avea un uşor resentiment faţă de Raymond Starr. Era din cauză că acesta era antrenor de tenis şi dansator profesionist? Dacă era aşa, atunci nu era tenisul, ci dansul. Englezii, decise Sir Henry, nu au încredere prea mare în oamenii care dansează

prea bine! Tipul ăsta se mişca cu prea multă graţie! Ramon, Raymond, care era numele lui? Brusc întrebă exact asta.

Celălalt păru amuzat.

— Ramon a fost numele meu profesional iniţial. Ştiţi Ramon şi Josie – efectul spaniol. Apoi, a apărut o neîncredere faţă de străini, aşa că am devenit Raymond, foarte englezesc…

Miss Marple întrebă:

— Şi numele dumitale real este altul?

— De fapt, numele meu adevărat este Ramon. Vedeţi, una din bunici a fost argentiniancă… (Şi asta justifică mişcarea aceea a şoldurilor, se gândi Sir Henry, făcând o parantează). Dar prenumele meu este Thomas. Groaznic de prozaic. Dumneavoastră veniţi din Devonshire, nu-i aşa, domnule? Din Stane? Ai mei au locuit pe acolo. La Alsmonston.

Faţa lui Sir Henry se lumină.

— Eşti unul din familia Starr de la Alsmonston? Nu mi-am dat seama.

— Normal că nu v-aţi dat seama.

Era o uşoară amărăciune în vocea lui.

Sir Henry spuse jenat:

— Ghinion, asta-i tot.

— Că a trebuit să vindem după ce locul a fost în proprietatea noastră timp de peste trei sute de ani? Curat ghinion! Cu toate astea, neamul nostru trebuie să continue. Se pare că nu mai suntem utili. Fratele meu mai mare este la New York. Se ocupă de tipărituri, o duce bine. Ceilalţi ne-am împrăştiat prin diferite colţuri ale lumii. Aş zice că e dificil în ziua de azi să găseşti o slujbă când nu ai nimic de spus despre tine decât că ai fost pregătit într-o şcoală publică! Uneori, dacă ai noroc, poţi fi acceptat drept funcţionar la recepţia unui hotel. Cravata şi manierele sunt calităţi esenţiale acolo. Singura slujbă pe care am găsit-o a fost aceea de reprezentant al unei firme de instalaţii sanitare. Vindeam superbe căzi de baie din porţelan, de culoarea piersicii sau a lămâii. Erau nişte expoziţii enorme,

dar cum niciodată nu am fost în stare să ţin minte preţurile sau cât de repede pot fi livrate, am fost concediat. Singurul lucru pe care pot să-l fac este să dansez şi să joc tenis. Am început la un hotel de pe Riviera. Bacşişurile erau bune acolo. Cred că mă descurcam bine. Apoi, într-o bună zi, l-am auzit pe un bătrân colonel, incredibil de bătrân, britanic până în măduva oaselor, care vorbea întruna despre Poona. A mers la şeful recepţiei şi i-a strigat din toţi rărunchii: „Unde este gigoloul? Vreau să-l găsesc pe gigolo! Soţia şi fiica mea vor să danseze. Unde e gagiul? Cu cât mă taxează? De gigolo am nevoie”.

Raymond continuă:

— Minte proastă, dar am făcut-o. Am demisionat. Am venit aici. Bani mai puţini, muncă mai plăcută. În principal, învăţ să joace tenis femei plinuţe, care niciodată, dar niciodată nu vor fi în stare să joace. Asta, şi dansul cu fetele ofilite şi neglijate ale clienţilor bogaţi. Deh, asta-i viaţa. Scuzaţi-mi povestea de azi despre ghinion!

Râse. Albul dinţilor străluci, ochii i se încreţiră la colţuri. Dintr-odată arăta din nou sănătos şi fericit şi foarte plin de viaţă.

Sir Henry spuse:

— Îmi pare bine că stăm de vorbă. Chiar voiam să vorbesc cu dumneata.

— Despre Ruby Keene? Îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta. Nu ştiu cine a ucis-o. Ştiam prea puţine despre ea. Nu mi se confesa.

Miss Marple întrebă:

— Îţi plăcea de ea?

— Nu în mod deosebit. Mai bine zis, nu-mi displăcea.

Vocea îi sună fără vreo preocupare, lipsită de interes.

Sir Henry zise:

— Deci nu ai nici o sugestie de făcut?

— Teamă mi-e că nu… I-aş fi spus lui Harper dacă aveam. Mie mi se pare una dintre întâmplările acelea! O crimă nenorocită, fără indicii, fără motiv.

— Doi oameni aveau motiv, spuse Miss Marple.

Sir Henry se uită la ea fix.

— Pe bune? Raymond părea surprins.

Miss Marple se uită insistent la Sir Henry care vrând, nevrând zise:

— De moartea ei beneficiază doamna Jefferson şi domnul Gaskell – o sumă de cincizeci de mii de lire sterline.

— Ce? Raymond era de-a dreptul uimit, mai mult decât uimit, supărat. Oh, dar e absurd, absolut absurd, doamna Jefferson… Niciunul din ei nu cred că ar avea ceva de-a face cu asta. Ar fi incredibil chiar să te gândeşti la aşa ceva.

Miss Marple tuşi. Spuse apoi cu blândeţe:

— Mi-e teamă că eşti un idealist convins.

— Eu? Râse el. Nu eu! Sunt un cinic înrăit!

— Banii sunt un motiv foarte puternic, spuse Miss Marple.

— Probabil, replică Raymond cu pasiune. Dar ca vreunul din cei doi să sugrume pe cineva cu sânge rece… Clătină din cap.

— Iat-o pe doamna Jefferson. Vine la lecţie. E în întârziere. Vocea lui părea amuzată. Zece minute întârziere!

Adelaide Jefferson şi Hugo Mclean veneau repede pe alee înspre ei.

Scuzându-se cu un zâmbet pentru întârziere, Addie Jefferson intră pe teren. Mclean se aşează pe bancă. După ce o întrebă politicos pe Miss Marple dacă o deranjează fumul de la pipă, şi-o aprinse şi timp de câteva minute pufăi în tăcere, privind cu un ochi critic spre cele două siluete în alb de pe terenul de tenis.

În cele din urmă, spuse:

— Nu pot să-mi dau seama de ce vrea Addie să ia lecţii. Să joace, da. Nimănui nu i-ar face plăcere mai mare decât mie. Dar de ce lecţii?

— Vrea să îşi perfecţioneze jocul, spuse Sir Henry.

— Dar nu e un jucător slab, zise Hugo. E suficient de bună pentru toate ocaziile. La naiba, doar nu intenţionează să joace la Wimbledon.

Rămase tăcut vreo două minute. Apoi spuse:

— Cine e individul acesta, Raymond Starr? De unde vin profesioniştii ăştia? Parcă ar fi un meridional.

— Este membru al familiei Starr din Devonshire, îl lămuri Sir Henry.

— Ce? Nu, zău?

Sir Henry dădu din cap afirmativ. Era clar că această veste nu era pe placul lui Hugo Mclean. Se posomorî mai tare.

— Nu ştiu de ce a trimis Addie după mine. Pare să nu-i fi păsat deloc de toată afacerea asta. Niciodată n-a arătat mai bine. De ce să mă cheme?

Sir Henry întrebă cu o anume curiozitate:

— Când v-a chemat?

— Păi… când s-au întâmplat toate astea.

— Cum aţi aflat? Telefon sau telegramă?

— Telegramă.

— Ca o curiozitate, când ţi-a fost trimisă?

— Păi, nu prea ştiu exact.

— Când aţi primit-o?

— N-am primit-o eu. Mi-a fost transmisă telefonic, ca să fiu mai precis.

— De ce, unde eraţi?

— De fapt, eu plecasem din Londra în după-amiaza dinainte. Eram în Danebury Head.

— Cum? Destul de aproape de aici.

— Da, ciudat, nu-i aşa? Am primit mesajul pe când mă întorceam de la o partidă de golf şi am venit aici imediat.

Miss Marple îl privi gânditoare. Părea să fie încins şi cam stânjenit. Zise:

— Am auzit că e foarte plăcut la Danebury Head şi nu e nici prea scump.

— Nu, nu e scump. Nu mi-aş fi putut permite dacă era. Este un loc drăguţ.

— Trebuie să facem o plimbare până acolo într-una din zilele următoare, spuse Miss Marple.

— Cum? Ce? O, a, da, cred că da. Se ridică. Mai bine mai fac puţină mişcare, să-mi vină pofta de mâncare.

Se îndepărtă foarte repede.

— Femeile, spuse Sir Henry, îşi tratează foarte urât admiratorii devotaţi.

Miss Marple zâmbi, dar nu spuse nimic.

— Vă dă impresia unui căţeluş prostuţ? Întrebă Sir Henry. Aş fi curios să ştiu.

— Probabil un pic limitat în gândire, spuse Miss Marple. Dar cred că are potenţial, în mod sigur are potenţial.

La rândul lui, Sir Henry se ridică.

— E vremea să mă duc să-mi văd de treburi. Văd că vine doamna Bantry să vă ţină de urât.

IV

Doamna Bantry sosi aproape fără răsuflare şi se aşeză oftând. Zise:

— Am discutat cu cameristele. Dar fără nici un folos. Nu am aflat nimic. Crezi că fata asta chiar ar fi putut să se vadă cu cineva fără să prindă de veste nimeni din hotel?

— Ăsta este un punct foarte interesant, draga mea. Aş spune aproape sigur că nu e posibil. Cineva ştie, poţi să fii sigură, dacă e adevărat! Dar se poate ca ea să fi fost foarte atentă.

Atenţia doamnei Bantry fusese atrasă de terenul de tenis. Spuse aprobator:

— Jocul de tenis al lui Addie se îmbunătăţeşte. E un tip atrăgător, profesorul de tenis. Addie arată foarte bine. E o femeie încă seducătoare, nu m-aş mira deloc dacă se va mărita din nou.

— Va fi o femeie bogată la moartea domnului Jefferson, afirmă Miss Marple.

— Oh, Jane, întotdeauna trebuie să ai o minte atât de suspicioasă! De ce nu ai rezolvat încă misterul? Se pare că nu prea facem progrese. Am crezut că o să-ţi dai seama imediat. Tonul doamnei Bajitry era plin de reproş.

— Nu, nu dragă. Nu am ştiu imediat, nu pentru ceva vreme.

Doamna Bantry se întoarse spre ea, cu ochii plini de neîncredere.

— Vrei să zici că acum ştii cine a omorât-o pe Ruby Keene?

— O, da, spuse Miss Marple, acum ştiu.

— Dar Jane, cine-i? Spune-mi imediat.

Miss Marple scutură ferm din cap şi îşi strânse buzele.

— Îmi pare rău, Dolly, dar n-am să-ţi spun încă.

— De ce nu?

— Pentru că eşti foarte indiscretă. Ai merge şi-ai spune la toată lumea sau, chiar dacă n-ai spune, ai face aluzii.

— Nu, n-aş face. N-aş spune nimănui.

— Oamenii care folosesc această expresie, de regulă nu o respectă. N-are rost, draga mea. Mai sunt încă multe de aflat. Sunt încă multe lucruri neclare. Îţi aduci aminte, atunci când eram împotrivă ca doamna Partridge să strângă fonduri pentru Crucea Roşie, dar nu puteam să spun de ce? Motivul era că nasul ei tresărea în acelaşi fel cu nasul servitoarei mele, Alice, atunci când o trimiteam să ducă banii pe cărţi. Întotdeauna plătea cu un şiling mai puţin şi zicea:Poate să rămână în contul celor de săptămâna viitoare”, şi asta este exact ce făcea doamna Partridge, dar la scară mai mare. Ea şi-a însuşit şaptezeci şi cinci de lire sterline.

— Las-o pe doamna Partridge, spuse doamna Bantry.

— Dar trebuie să îţi explic. Şi dacă într-adevăr îţi pasă, îţi dau un indiciu. Necazul în acest caz este că lumea e prea credulă şi prea încrezătoare. Nu-ţi poţi permite să crezi tot ce zic oamenii. Când există ceva suspect, atunci nu mai am încredere chiar în nimeni. Vezi tu, cunosc natura umană atât de bine.

Doamna Bantry rămase tăcută timp de un minut sau două. Apoi zise cu vocea schimbată:

— Ţi-am spus, nu-i aşa, că nu văd de ce nu m-aş distra puţin pe seama acestui caz. O crimă în propria-ţi locuinţă! E

genul de lucru cu care nu te întâlneşti decât o dată în viaţă.
— Să sperăm, zise Miss Marple.
— Aşa sper şi eu. O dată ajunge. Dar crima a avut loc la mine, Jane; vreau să mă distrez pe seama ei.
Miss Marple îi aruncă o privire.
Doamna Bantry zise pe un ton aspru:
— Nu crezi că am dreptate?
Miss Marple îi spuse dulce:
— Sigur că da, Dolly, dacă zici tu.
— Da, dar tu nu crezi niciodată ce îţi spun oamenii, nu-i aşa? Tocmai ai spus asta. Bine, ai dreptate. Dintr-odată vocea doamnei Bantry căpătă o notă de amărăciune. Nu sunt chiar proastă. Crezi că nu ştiu ce se vorbeşte prin St Mary Mead, în tot comitatul? Toţi până la unul spun că fără foc nu iese fum, iar dacă fata a fost găsită în biblioteca lui Arthur, atunci Arthur trebuie să ştie ceva despre asta. Mai zic că era amanta lui Arthur, că era fiica lui nelegitimă, că îl şantaja. Zic tot ce le trece prin capetele lor proaste! Şi vor continua în felul acesta! Arthur nu îşi va da seama de asta la început, nu îşi va da seama ce e în neregulă. E un scump atât de prostuţ încât nu ar crede că oamenii ar fi în stare să gândească aşa ceva despre el. Va fi marginalizat şi oamenii îl vor privi de sus (ce naiba mai înseamnă şi asta!) şi, puţin câte puţin, îşi va da seama până ce, dintr-odată, va fi îngrozit şi-i va fi sufletul rănit; se va închide în sine ca o scoică şi va îndura mizeria asta zi de zi. Din cauza a tot ce urmează să i se întâmple lui am venit aici pentru a smulge orice picătură de adevăr pe care o pot afla! Această crimă trebuie rezolvată! Dacă nu va fi, toată viaţa lui Arthur va fi distrusă, iar eu n-am de gând să permit aşa ceva! Tăcu o clipă. N-o să-l las pe bătrânul meu scump să treacă prin chinurile iadului pentru ceva ce n-a făcut. Ăsta-i motivul pentru care am venit la Danemouth şi l-am lăsat acasă, să aflu adevărul.
— Ştiu dragă, spuse Miss Marple. De asta sunt şi eu aici.
Capitolul 14

În liniştea camerei de hotel, Edwards îl asculta plin de respect pe Sir Henry Clithering.

— Vreau să-ţi pun câteva întrebări, Edwards, dar înainte de toate aş vrea să înţelegi clar care este poziţia mea aici. Cândva am fost comisar de poliţie în Scotland Yard. Acum sunt la pensie. Când a apărut nenorocirea asta, stăpânul tău m-a chemat. M-a rugat să-mi folosesc experienţa şi îndemânarea în scopul aflării adevărului.

Sir Henry făcu o pauză.

Edwards, cu ochii lui inteligenţi de culoare deschisă aţintiţi pe faţa celuilalt, dădu din cap şi spuse:

— Chiar aşa, Sir Henry.

Clithering continuă uşor şi hotărât:

— În toate cazurile cercetate de poliţie multe informaţii rămân, în mod normal, nedescoperite. Sunt ascunse din motive variate, pentru că ar putea scoate la suprafaţă nişte probleme pe care familia nu vrea să le facă publice, sau se consideră că nu au nici o legătură cu cazul, deoarece ar atrage după sine o situaţie penibilă sau stânjenitoare pentru cei în cauză.

— Chiar aşa, Sir Henry.

— Edwards, cred că până acum tu cunoşti principalele aspecte ale problemei. Fata omorâtă era pe punctul de a fi înfiată de domnul Jefferson. Două persoane aveau motive să aibă grijă ca acest lucru să nu se întâmple. Aceştia doi sunt domnul Gaskell şi doamna Jefferson.

Ochii valetului străluciră o clipă.

— Pot să întreb, domnule dacă sunt consideraţi suspecţi?

— Nu sunt în pericol de a fi arestaţi, dacă asta vrei să întrebi. Dar poliţia este obligată să îi suspecteze şi va continua să o facă până ce cazul va fi rezolvat.

— O situaţie neplăcută pentru ei, domnule.

— Foarte neplăcută. Acum, pentru a afla adevărul, trebuie să cunoaştem toate datele din acest caz. O mulţime de lucruri depind – trebuie să depindă – de reacţiile, cuvintele sau gesturile domnului Jefferson şi ale familiei sale. Cum s-

au simţit, ce au arătat, ce lucruri s-au spus? Te voi întreba lucruri ce ţin de intimitate, acele lucruri pe care probabil numai tu le ştii. Cunoşti şi dispoziţiile sufleteşti ale stăpânului tău, precum şi cauzele care le-au provocat. Te întreb aceste lucruri nu în calitate de poliţist, ci în calitate de prieten al domnului Jefferson. Ca să spun aşa, dacă voi crede că cele spuse de tine nu sunt relevante pentru rezolvarea cazului, nu o să le transmit poliţiei.

Se opri. Edwards răspunse liniştit:

— Vă înţeleg, domnule. Vreţi să vorbesc foarte deschis, să spun lucruri pe care în mod normal nu le-aş spune, şi pe care, iertat să fiu, domnule, nici dumneavoastră nu aţi dori să le auziţi.

Sir Henry replică:

— Eşti un tip foarte inteligent, Edwards. Exact asta vreau să-mi spui.

Edwards rămase tăcut un minut sau două, după care începu să vorbească:

— Desigur, îl ştiu pe domnul Jefferson destul de bine. Sunt în slujba lui de destui ani. Şi l-am văzut şi în momentele bune, şi în cele mai puţin bune. Uneori m-am întrebat dacă e un lucru bun să se lupte cineva cu soarta în felul în care s-a luptat domnul Jefferson. A plătit un preţ teribil pentru asta. Dacă, uneori, ar fi putut renunţa, chiar dacă atunci ar fi fost un om nefericit, singur, un bătrân învins, cred că i-ar fi fost mai bine, în cele din urmă. Dar este prea mândru pentru asta! Se va prăbuşi luptând, aceasta este deviza sa. Dar genul acesta de lucruri conduc, Sir Henry, la o mulţime de reacţii. Pare un gentleman cu o mare stăpânire de sine. Dar eu l-am văzut în crize violente de furie, când cu greu mai putea vorbi din cauza mâniei. Lucrul care îl stârnea cel mai rău era minciuna…

— Îmi spui toate astea cu un anume motiv, Edwards?

— Da, domnule. Dumneavoastră mi-aţi cerut să vorbesc deschis!

— Chiar asta este ideea, Edwards.

— Păi, atunci, Sir Henry, după părerea mea, tânăra de care era aşa de ataşat domnul Jefferson nu merita. Era, s-o spun pe şleau, o persoană mediocră. Ba mai mult, nu dădea doi bani pe domnul Jefferson. Toată parada de afecţiune şi de recunoştinţă nu era decât praf în ochi. Nu spun că reprezenta vreun pericol, dar era departe de ceea ce credea domnul Jefferson despre ea. Era ciudat, domnule, pentru că domnul Jefferson, care este un bărbat perspicace, nu prea se înşeală asupra oamenilor. Dar un bărbat nu e deloc obiectiv când judecă o femeie tânără. Vedeţi dumneavoastră, tânăra doamnă Jefferson de care el depinsese foarte mult din punct de vedere afectiv, s-a schimbat mult în această vară. El a observat şi s-a simţit foarte rău. Îi plăcea de ea cu adevărat. Pe domnul Mark nu prea 1-a plăcut vreodată.

Sir Henry interveni:

— Şi, cu toate acestea, l-a ţinut în preajmă în permanenţă.

— Da, dar asta era de dragul domnişoarei Rosamund. Am vrut să spun, doamna Gaskell. Ea era lumina ochilor lui. O adora. Domnul Mark era soţul lui Rosamund. Întotdeauna 1-a privit aşa.

— Să presupunem că domnul Mark s-ar fi recăsătorit?

— Domnul Jefferson, sir, ar fi fost furios.

Sir Henry îşi ridică sprâncenele.

— Chiar aşa?

— Nu ar fi arătat-o, dar aşa ar fi fost.

— Dar dacă doamna Jefferson s-ar fi recăsătorit?

— Domnului Jefferson nu i-ar fi plăcut nici asta.

— Te rog să continui, Edwards.

— Spuneam, sir, că domnul Jefferson s-a îndrăgostit de această tânără femeie. Am mai văzut asta întâmplându-se şi cu alţi bărbaţi la care am lucrat. Vine peste ei, aşa, ca o boală. Vor să protejeze fata, să o adăpostească, şi revarsă asupra ei tot felul de avantaje, şi, în nouă cazuri din zece, fata ştie să aibă grijă de ea şi ştie foarte bine să-şi urmărească scopul.

— Deci, tu crezi că Ruby Keene era o intrigantă?

— Păi, Sir Henry, era destul de neexperimentată, fiind aşa de tânără, dar avea toate caracteristicile să devină, odată ce ar fi intrat în ritm, ca să zic aşa. În maximum cinci ani ar fi devenit expertă!

Sir Henry spuse:

— Mă bucur că-mi spui părerea ta despre ea. E valoroasă. Acum, îţi aminteşti vreun incident de felul acesta, între domnul Jefferson şi membrii familiei?

— Nu prea aveau loc discuţii. Domnul Jefferson spunea ce gândea şi înăbuşea orice protest. Asta îl reducea la tăcere până şi pe domnul Mark, care era mai deschis. Doamna Jefferson nu spunea prea multe, ea este o doamnă, îl ruga doar să nu facă lucrurile în grabă.

Sir Henry dădu aprobator din cap.

— Altceva? Care era atitudinea fetei?

Cu vădită neplăcere valetul spuse:

— Aş putea să o descriu ca fiind triumfătoare.

— Triumfătoare, zici? N-ai motive, Edwards, să crezi – căută o exprimare adecvată pentru Edwards – că afecţiunea ei era îndreptată în altă parte?

— Domnul Jefferson nu a cerut-o în căsătorie, sir. Doar voia să o adopte.

— Nu o mai lua pe ocolite şi răspunde la întrebare.

Valetul spuse încet:

— A existat un incident, sir. Întâmplarea a făcut să fiu martor.

— Asta ar fi ceva. Spune-mi!

— S-ar putea să nu aibă nici o valoare, sir. Doar că într-o zi, încercând să-şi închidă geanta, tinerei femei i-a căzut o fotografie făcută la minut. Domnul Jefferson s-a răstit la ea, spunând:Hei, pisicuţo, cine-i ăsta?” Era o poză la minut, Sir Henry, a unui bărbat, tânăr, brunet, cu un păr dezordonat şi cu o cravată prost aranjată. Domnişoara Keene a susţinut că nu ştia nimic despre poză şi a spus: „N-am nici o idee, Jeffie. Nici cea mai mică idee. Nici nu ştiu cum a ajuns în

geanta mea. N-am pus-o eu acolo!” Păi, domnul Jefferson nu era chiar fraier. Povestea asta nu era suficientă. Arăta furios, sprâncenele coborâseră, iar vocea îi era ţâfnoasă când a zis: „Hai pisicuţo, acum! Ştii cine este, nu-i aşa?”. Ea a schimbat rapid tactica. Arata speriată. A spus: „Acum îl recunosc. Vine pe aici uneori şi am dansat cu el. Nu ştiu cum îl cheamă. Idiotul naibii, probabil şi-a îndesat poza în geanta mea. Băieţii ăştia sunt destul de proşti ca să încerce ceva”. Ea şi-a scuturat capul, a râs, şi povestea a trecut. Dar eu cred că nu era o poveste adevărată, nu-i aşa? Şi nu cred că domnul Jefferson a crezut-o. S-a uitat pătrunzător la ea o dată sau de două ori, iar uneori, dacă ea fusese plecată, o întreba foarte sec unde fusese.

Sir Henry spuse:

— Pe bărbatul din poză l-ai văzut prin hotel?

— Nu cred, domnule. Dar, desigur, eu nu stau prea mult prin zonele publice ale hotelului.

Sir Henry dădu aprobator din cap. Mai puse câteva întrebări, dar Edwards nu putu să-i spună nimic în plus.

II

Comisarul Harper le intervieva la secţia de poliţie din Danemouth pe Jessie Davies, Florence Small, Beatrice Henniker şi Lilian Ridgeway.

Fetele erau toate de aceeaşi vârstă, dar cu o mentalitate uşor diferită. Erau fete care se înscriau în categoria fetelor de la ţară: fete de fermier şi fete de negustor. Toate spuneau aceeaşi poveste; Pamela Revees se purtase ca de obicei, nu spusese nimic deosebit decât că merge la Woolworth şi apoi acasă cu un autobuz care venea mai târziu.

Într-un colţ al biroului comisarului stătea o doamnă mai în vârstă. Fetele aproape că nu-i acordaseră atenţie. Dacă o observaseră, probabil se întrebau cine e. Cu siguranţă nu era cineva de la poliţie. Presupuseseră că şi ea, ca şi ele, fusese martoră la ceva şi urma să fie chestionată.

Ultima fată părăsi încăperea. Comisarul Harper îşi şterse fruntea şi se întoarse spre Miss Marple cu o privire întrebătoare, dar lipsită de mari speranţe. Miss Marple spuse sec:

— Aş vrea să vorbesc cu Florence Small.

Comisarul îşi ridică întrebător sprâncenele, dădu din cap şi apăsă un buton. Apăru un poliţist. Harper ceru:

— Florence Small.

Fata reapăru, condusă înăuntru de poliţist. Era fiica unui fermier înstărit, o fată înaltă, cu păr blond, cu gură de prostuţă şi cu ochi căprui înspăimântaţi. Îşi frângea mâinile şi părea nervoasă.

Comisarul Harper se uită la Miss Marple, care dădu din cap.

Comisarul se ridică.

— Doamna o să-ţi pună câteva întrebări.

Ieşi, închizând uşa în urma sa.

Florence aruncă o privire neliniştită spre Miss Marple. Ochii ei semănau cu cei ai unui viţeluş de-al tatălui ei.

Miss Marple spuse:

— Stai jos, Florence.

Florence se aşează, ascultătoare. Cu toate că nu ştia de ce, dintr-odată se simţi mai relaxată. Atmosfera străină şi terifiantă de la poliţie fusese înlocuită de ceva mai familiar, de tonul de comandă al cuiva deprins să dea ordine. Miss Marple spuse:

— Înţelegi, Florence, că este deosebit de important ca tot ce a făcut sărmana Pamela în ziua morţii să fie cunoscut de poliţie?

Florence murmură că înţelege.

— Şi eu sunt convinsă că vrei să faci tot posibilul pentru a ne ajuta.

Ochii lui Florence erau neliniştiţi când spuse că e de acord.

— Să ascunzi ceva este o infracţiune serioasă, continuă Miss Marple.

Fata îşi frânse nervos degetele în poală. Înghiţi în sec de câteva ori.

— Pot să iert nişte lucruri din cauză că ai venit brusc în contact cu poliţia, eşti şi speriată, deoarece ai putea fi acuzată că nu ai vorbit mai devreme. Probabil ţi-e teamă că ai putea fi acuzată că nu ai oprit-o pe Pamela la vreme. Dar trebuie să fii o fată curajoasă şi să declari tot. Dacă refuzi acum să spui ce ştii, va fi într-adevăr o problemă serioasă, foarte serioasă, practic ai depune o mărturie falsă şi pentru asta, ştii, ai putea face închisoare.

— Eu… eu nu…

— Acum, nu mai încerca să ocoleşti adevărul, Florence! Spune-mi imediat totul! Pamela n-a mers la Woolworth, nu-i aşa?

Florence îşi linse buzele uscate şi se uită la Miss Marple ca un animal dus la tăiere.

— Ceva legat de un film, nu-i aşa? Întrebă Miss Marple.

O privire de imensă uşurare şi uimire apăru pe faţa lui Florence. Inhibiţia o părăsi şi izbucni:

— O, da!

— M-am gândit eu, spuse Miss Marple. Acum, te rog să-mi spui toate detaliile.

Cuvintele ieşiră şuvoi din gura lui Florence.

— Of! Am fost foarte îngrijorată. I-am promis lui Pam să nu spun nimic, nimănui. Apoi, când a fost găsită arsă în maşina aia, a fost groaznic, am crezut că e vina mea. Ar fi trebuit s-o opresc. Numai dacă m-aş fi gândit pentru o clipă că ceva nu e în ordine. Apoi, am fost întrebată dacă s-a întâmplat ceva neobişnuit, iar eu am apucat să zic nu, înainte să mă gândesc. Şi cum nu am spus nimic atunci, nu aveam cum să spun mai târziu. Şi, la urma urmelor, chiar nu ştiu nimic, numai ce mi-a spus Pam.

— Ce ţi-a spus Pam?

— În vreme ce mergeam pe alee spre autobuz, în drum spre adunare, m-a întrebat dacă pot să păstrez un secret, şi eu i-am spus că da, şi m-a pus să juri că nu o să spun

nimănui. Mi-a spus că, după întrunire, merge la Danemouth pentru a da o probă de film! Cunoscuse un producător de filme care tocmai venise de la Hollywood. Căuta un anume gen şi i-a spus lui Pam că era exact tipul de care avea nevoie. O prevenise să nu-şi facă prea mari speranţe. Nu poţi şti până nu vezi persoana fotografiată. S-ar putea să nu meargă deloc. Era un rol care cerea pe cineva foarte tânăr. O şcolăriţă care schimbă locul cu o artistă de revistă şi are o carieră minunată. Pam mai jucase în piese de teatru la şcoală şi era foarte bună. I-a zis că poate să-şi dea seama că ştie să joace, dar probabil o să aibă nevoie de o pregătire intensă. Nu o să fie numai lapte şi miere, i-a zis, va fi munca naibii. Crede că o să poată face faţă?

Florence Small se opri să respire. Miss Marple simţi că i se face rău în vreme ce asculta bălmăjeala tipică pentru nenumărate romane şi scenarii de film. Pamela Reeves, probabil ca majoritatea fetelor, fusese prevenită să nu discute cu străinii, dar strălucirea filmelor o făcuse să uite totul.

— El era foarte serios, continuă Florence. A zis că, în cazul în care testul este bun, o să aibă un contract şi că trebuie să angajeze un avocat care să studieze contractul, deoarece ea este foarte tânără şi neexperimentată. Dar nu trebuia să vorbească de asta, i-a spus el. A întrebat-o dacă părinţii o să-i facă probleme, iar Pam i-a răspuns că probabil că da. „Bine, a zis el, asta este întotdeauna o problemă cu cineva atât de tânăr ca tine, dar cred că şi ei o să se lase convinşi când vor vedea ce şansă extraordinară o să ai, una dintr-un milion, şi o să fie de acord.” Dar, oricum, a atenţionat-o că nu are rost să discute nimic până ce nu ştiu rezultatul testului. Nu trebuie să fie dezamăgită dacă nu va reuşi. I-a vorbit despre Hollywood şi despre Vivian Leigh, cum a cucerit Londra dintr-un foc, şi că asta confirmă că asemenea salturi spre faimă sunt reale. El însuşi s-a reîntors din America pentru a lucra la studiourile din

Lemville şi pentru a da mai multă viaţă studiourilor englezeşti.

Miss Marple dădu din cap.

Florence continuă:

— Deci, totul era pregătit. Pam urma să meargă la Danemouth după întrunire şi să se întâlnească cu el la hotel, iar el urma să o ducă la studiou (i-a zis că au un mic studiou în Danemouth, pentru probe). Putea să dea testul şi apoi să ia autobuzul spre casă. Putea să spună că merge la cumpărături. Urma să-i dea răspunsul la probă peste câteva zile. Dacă răspunsul era favorabil, domnul Harmsteiter, şeful, urma să vină acasă să discute cu părinţii. Desigur, suna prea frumos, iar eu mă înverzisem de invidie! Pam a participat la întrunire fără să sufle o vorbă – noi mereu îi ziceam că are faţă de jucător de pocher. Apoi, când a zis că se duce la Danemouth, la cumpărături la Woolworth, mi-a făcut cu ochiul. Am văzut-o cum a pornit pe cărare. Florence începu să plângă. Ar fi trebuit să o opresc. Ar fi trebuit să o opresc. Ar fi trebuit să ştiu că un lucru aşa de frumos nu poate fi adevărat. Ar fi trebuit să fi spus cuiva. O, Doamne, mai bine muream!

— Lasă, lasă. Miss Marple o bătu pe umăr. E în regulă. Nimeni n-o să te acuze pe tine. Ai făcut bine că mi-ai spus.

Apoi, câteva minute se ocupă de refacerea moralului fetei.

Cinci minute mai târziu îi relata lui Harper povestea. Cel din urmă părea de-a dreptul neîndurător.

— Al dracului nenorocit! Exclamă el. O să pun mâna pe el. Asta schimbă perspectiva lucrurilor.

— Da, sigur că da.

Harper se uită la ea cu atenţie.

— Dar văd că nu vă surprinde.

— Mă aşteptam la aşa ceva.

Comisarul Harper spuse foarte curios:

— Dar ce v-a atras atenţia la această fată? Toate erau speriate de moarte şi nu aveai nici un capăt de aţă de care să tragi.

Miss Marple îl lămuri cu blândeţe:

— Dumneavoastră nu aveţi experienţa mea cu tinerele fete care mint. Dacă vă amintiţi, Florence se uita drept la dumneavoastră, stând foarte ţeapănă şi doar mişcându-şi picioarele, ca şi celelalte. Dar nu aţi urmărit-o în momentul în care a părăsit camera. Am ştiut imediat că are ceva de ascuns. Aproape întotdeauna ele se relaxează prea repede. Micuţa mea servitoare Janet aşa făcea. Îmi explica foarte convingător că şoarecele mâncase din prăjitură, dar se dădea de gol când pleca zâmbind atotştiutoare.

— Vă sunt recunoscător, spuse Harper. Adăugă îngândurat: Studiourile Lemville, ha?

Miss Marple nu spuse nimic. Se ridică în picioare.

— Mă tem că trebuie să mă grăbesc. Sunt foarte bucuroasă că v-am fost de ajutor.

— Vă întoarceţi la hotel?

— Da. Să-mi strâng bagajele. Trebuie să ajung cât de repede la St Mary Mead. Am multe de făcut acolo.

Capitolul 15

Miss Marple trecu pe lângă ferestrele franţuzeşti ale sufrageriei, o luă pe cărarea bătătorită din grădină, apoi printr-o portiţa, intră în grădina reşedinţei preotului, se îndreptă spre fereastra de la sufragerie unde bătu uşor în geam.

Preotul era la birou, ocupat cu scrierea predicii de duminică, iar nevasta acestuia, care era tânără şi drăguţă, admira progresele făcute de odraslele ei aflate pe covorul din faţa şemineului.

— Pot să intru, Griselda?

— Oh, poftim, Miss Marple. Ia uitaţi-vă la David! Se înfurie că nu poate decât să se târască înapoi. Vrea să ia ceva şi, cu cât se străduieşte mai mult, cu atât mai mult dă înapoi, în cutia cu cărbuni!

— E tare drăguţ, Griselda.

— Nu arată rău, nu-i aşa? Spuse tânăra mamă, încercând să afişeze un aer indiferent. Desigur, nu stau prea mult pe

capul lui. Toate cărţile zic că un copil trebuie lăsat să se descurce singur cât mai mult posibil.

— O treabă foarte deşteaptă dragă, o asigură Miss Marple. Hm, am venit să te întreb dacă acum mai strângi fonduri pentru ceva.

Soţia preotului îşi întoarse ochii oarecum miraţi spre ea.

— Oho, pentru o mulţime de lucruri, spuse ea veselă, întotdeauna există câte ceva. Începu să le numere pe degete. Fondul pentru restaurarea naosului, şi pentru Mănăstirea St Gile, şi pentru vânzările de lucruri de miercurea viitoare, şi fondul pentru mamele necăsătorite, pentru tinerii cercetaşi, pentru asociaţia lucrătoarelor cu acul, şi apelul episcopului în favoarea pescarilor maritimi.

— Oricare dintre ele este suficient de bun, zise Miss Marple. Mă gândesc să dau o tură să fac o chetă, ştii, dacă dumneata eşti de acord.

— Urmăreşti ceva? Cred că da. Sigur că-ţi dau voie. Fă-o pentru vânzarea de lucruri, ar fi minunat să mai strângem şi un ban în locul acelor punguţe îngrozitoare pentru haine sau a şerveţelelor de curăţat stiloul sau a costumelor deprimante pentru copii şi a cârpelor de praf aranjate să arate ca nişte păpuşi.

— Presupun, spuse Griselda, conducându-şi oaspetele, că nu vrei să-mi spui mai multe despre ce e vorba?

— Mai târziu, draga mea, o asigură Miss Marple şi plecă grăbită.

Cu un oftat, tânăra mamă se întoarse spre covorul din faţa şemineului şi, respectând principiul neglijării copilului, îşi împinse de trei ori capul în burta celui mic, până ce acesta o prinse de păr şi o trase cu ţipete de fericire. Apoi se rostogoliră într-o grămadă până ce uşa se deschise şi servitoarea preotului o anunţă pe cea mai influentă membră a parohiei (căreia nu-i plăceau copii).

— Doamna e aici.

Drept urmare, Griselda se ridică şi încercă să arate cât mai demn, aşa cum era de aşteptat de la o soţie de preot.

II

Strângând un caiet cu coperte negre şi cu intrări marcate, Miss Marple o luă repede de-a lungul străzii din sat până ce ajunse la intersecţie. Aici făcu la stânga şi trecu de Blue Boar până ce ajunse la Chatsworth, alias „casa cea nouă a domnului Booker.”

Se îndreptă spre intrarea principală şi ciocăni scurt.

Uşa fu deschisă de o tânără blondă al cărei nume era Dinah Lee. Era mai puţin aranjată ca de obicei, de fapt chiar arăta cam murdară. Avea nişte pantaloni gri şi o bluză verde.

— Bună dimineaţa, spuse Miss Marple cu o voce proaspătă şi veselă. Aş putea intra pentru o clipă? În timp ce vorbea se împinse în faţă, aşa că Dinah Lee, care era surprinsă de vizită, nu avu timp să reacţioneze. Mulţumesc foarte mult, zise Miss Marple, zâmbindu-i amabil şi aşezându-se pe un scaun din bambus. Destul de cald pentru vremea asta a anului, nu-i aşa? Continuă Miss Marple, încă emanând bună dispoziţie.

— Da, sigur că da. Chiar foarte, replică domnişoara Lee. Neştiind cum să se descurce în această situaţie, deschise un pachet şi îi oferi musafirei o ţigară. Vă rog, o ţigară?

— Mulţumesc foarte mult, dar nu fumez. Am venit pentru a vă solicita sprijinul pentru vânzarea de lucruri de miercurea viitoare.

— Vânzarea de lucruri? Spuse Dinah Lee, ca şi cum repeta o frază într-o limbă străină.

— La casa parohială, spuse Miss Marple. Miercurea viitoare.

— O! Domnişoara Lee rămăsese cu gura căscată. Mă tem că nu aş putea…

— Nici măcar o mică contribuţie, să zicem o jumătate de coroană?

Miss Marple îşi expuse caietul negru.

— … Păi, da. Asta cred că aş putea da.

Fata păru uşurată şi începu să scotocească în poşetă.

Ochii ageri ai lui Miss Marple se uitară de jur împrejurul camerei.

Zise:

— Văd că nu aveţi covor în faţa şemineului.

Dinah Lee se întoarse şi se uită fix la ea. Nu putea să nu-şi dea seama de atenţia pe care i-o acorda bătrâna, dar asta nu-i trezi decât un sentiment de sâcâială. Miss Marple îşi dădu seama.

— E destul de periculos, ştiţi. Scânteile pot să distrugă covorul.

„Sărmana mâţă bătrână”, se gândi Dinah, dar spuse destul de amabil, deşi cam vag:

— Era unul. Dar nu ştiu unde l-au dus.

— Presupun, spuse Miss Marple, era din ăla miţos, din lână.

— Oaie, zise Dinah, exact aşa arăta.

Se amuza acum. O bătrână excentrică. Îi întinse o jumătate de coroană.

— Poftim.

— O, mulţumesc, draga mea.

Miss Marple o luă şi deschise caietul.

— Care e numele întreg pe care să-l trec aici?

Ochii lui Dinah deveniră duri şi dispreţuitori.

„Baborniţă băgăreaţă, se gândi ea, doar pentru asta a venit, să stârnească un mic scandal.”

Spuse clar şi cu o plăcere maliţioasă:

— Domnişoara Dinah Lee.

Miss Marple se uită la ea fix.

— Asta e vila lui Basil Blake, nu?

— Da, şi eu sunt domnişoara Dinah Lee.

Vocea îi răsună provocator, iar ochii ei albaştri luciră.

Miss Marple se uită la ea şi spuse cu fermitate:

— Permite-mi să-ţi dau un sfat, chiar cu riscul să mă consideri impertinentă.

— O voi considera o impertinenţă. Mai bine nu spuneţi nimic.

— Cu toate astea, spuse Miss Marple, o să-ţi spun. Te sfătuiesc să nu mai continui să-ţi foloseşti numele de fată în sat.

Dinah se holbă la ea. Zise:

— Ce, ce vreţi să ziceţi?

Miss Marple continuă, la modul serios:

— În scurtă vreme o să aveţi nevoie de toată simpatia şi bunăvoinţa care există. Va fi important şi pentru soţul dumitale, deoarece şi despre el trebuie să se vorbească de bine. Există o atitudine negativă în această zonă de modă veche, faţă de persoanele care trăiesc împreună, dar nu sunt căsătorite. Cred că amândoi v-aţi distrat bine făcând aşa. Asta a ţinut lumea la distanţă, aşa că nu aţi fost deranjaţi de cei pe care cred că-i numiţi „bătrânele băgăreţe”. Cu toate că şi bătrânele băgăreţe îşi au rostul lor.

Dinah întrebă:

— Cum de ştiţi că suntem căsătoriţi?

Miss Marple zâmbi într-un mod dezaprobator.

— Vai, draga mea, spuse ea.

Dinah insistă.

— Dar chiar, cum aţi aflat? Doar nu aţi fost la Somerset House?

O licărire de moment apăru în ochii lui Miss Marple.

— Somerset House? Oh, nu. Dar a fost destul de uşor de aflat. Totul se află în sat. Certurile, genul de certuri pe care le aveţi, tipice pentru zilele de început ale căsătoriei. Destul de diferite de cele dintr-o relaţie de concubinaj. Ştii ce se spune – iar eu cred că e adevărat – că te poţi băga cu adevărat pe sub pielea cuiva numai dacă eşti căsătorit. Când nu există legături legale, oamenii sunt mult mai atenţi unul cu altul, pentru că trebuie să continue să se asigure de cât de minunat şi de liniştit este totul. Trebuie să-şi justifice faptele. Nu îndrăznesc să se certe! Oamenilor căsătoriţi, am observat eu, le face plăcere să se mai certe şi apoi să se împace.

Făcu o pauză, clipind fermecător.

— Păi, eu… Dinah se opri şi râse. Se aşează şi îşi aprinse o ţigară. Sunteţi de-a dreptul fantastică! Spuse ea. Apoi continuă: Dar de ce doriţi dumneavoastră să ne mărturisim păcatele şi să obţinem respectul celor din jur?

Faţa lui Miss Marple deveni gravă.

— Deoarece în orice clipă de acum încolo soţul dumitale poate fi arestat pentru crimă.

III

Timp de câteva momente, Dinah se uită la ea fix. Apoi spuse, nevenindu-i să creadă:

— Basil? Crimă? Glumiţi?

— Nu, pe bune. N-aţi văzut ziarele?

— Vreţi să ziceţi, fata aia de la hotel Majestic. Vreţi să ziceţi că îl suspectează pe Basil, c-ar fi omorât-o?

— Da.

— Asta-i absurd!

Se auzi zgomotul unei maşini, pocnetul porţii. Basil trânti uşa şi intră cărând câteva sticle.

— Am luat ginul şi vermutul. Ai…?

Se opri şi întoarse nişte ochi neîncrezători spre vizitatoarea îngrijită şi mândră.

Dinah izbucni fără să răsufle:

— Este nebună?! Zice că o să fii arestat pentru moartea fetei aceleia, Ruby Keene.

— Oh, Dumnezeule, zise Basil. Sticlele îi căzură din braţe pe canapea. Merse împleticit spre un scaun şi se trânti pe el îngropându-şi faţa în mâini. Repetă: Oh, Doamne Dumnezeule! Doamne Dumnezeule!

Dinah ţâşni spre el. Îl prinse de umeri.

— Basil, uită-te la mine! Nu-i adevărat! Ştiu că nu e adevărat! Nu cred nici o clipă!

Mâinile lui se ridicară şi le prinseră pe ale ei.

— Domnul să te binecuvânteze, scumpo!

— Dar de ce ar crede ei, nici măcar nu o cunoşteai, nu-i aşa?

— Oho, ba o cunoştea, spuse Miss Marple.

Basil răcni fioros:

— Taci din gură, scorpie bătrână! Ascultă, Dinah dragă, aproape că nu o cunoşteam. M-am întâlnit cu ea o dată sau de două ori la Majestic. Asta-i tot, jur că asta-i tot.

Dinah spuse, complet uluită:

— Nu înţeleg. Atunci de ce te-ar suspecta cineva pe tine?

Basil gemu. Îşi acoperi ochii cu mâinile şi se legănă înainte şi înapoi.

Miss Marple interveni:

— Ce-ai făcut cu covorul din faţa şemineului?

Răspunsul lui veni mecanic:

— L-am pus în containerul de gunoi.

Miss Marple plescăi cu limba, enervată.

— Asta e o prostie, mare prostie. Oamenii nu îşi aruncă covoraşul din faţa şemineului la containerul de gunoi. Probabil că mai avea fire din rochia ei, nu-i aşa?

— Da, n-am putut să le scot pe toate.

Dinah ţipă:

— Despre ce discutaţi voi doi?

Basil spuse posomorât:

— Întreab-o! Pare să le ştie pe toate.

— Dacă vrei, o să-ţi spun ce cred eu că s-a întâmplat, zise Miss Marple. Dumneata poţi să mă corectezi, domnule Blake, dacă o iau pe de lături. Cred că, după ce ai avut o ceartă violentă cu soţia dumitale la petrecere şi după ce probabil, băuseşi prea mult, ai condus până aici. Nu ştiu la ce oră ai sosit…

Basil Blake răspunse înnegurat:

— Pe la două dimineaţă. Am vrut să merg în oraş prima dată, dar când am ajuns la periferie, m-am răzgândit. M-am gândit că Dinah ar putea să vină după mine. Aşa că am condus până aici. Locul era neluminat. Am deschis uşa şi când am aprins lumina am văzut, am văzut… înghiţi în sec şi se opri. Miss Marple continuă:

— Ai văzut o fată care zăcea pe covoraşul din faţa şemineului, o fată îmbrăcată într-o rochie de seară albă, strangulată. Nu ştiu dacă ai recunoscute atunci.,.

Basil Blake scutură violent din cap.

— După prima privire n-am putut să mă mai uit, era vânătă la faţă, umflată. Era moartă de ceva vreme şi zăcea acolo, la mine în cameră.

Se cutremură.

— Nu prea erai în apele dumitale, în mod sigur. Erai ameţit, iar nervii nu-ţi erau într-o stare bună prea bună. Intraseşi în panică. Nu ştiai ce să faci…

— Credeam că Dinah o să apară dintr-o clipă în alta. Şi m-ar fi găsit cu cadavrul, cadavrul unei fete, şi ar fi crezut că eu am omorât-o. Atunci mi-a venit o idee, mi se părea, nu ştiu de ce, la vremea aia, o idee bună. M-am gândit: să o pun în biblioteca bătrânului Bantry. Fir-ar al naibii de bătrân încrezut, întotdeauna mă privea de sus, râdea de mine pentru înclinaţiile mele artistice şi considerâdu-mă efeminat. M-am gândit să-i dau o lecţie brutei ăleia încrezute. O să arate ca un prost când se va descoperi cadavrul unei tinere drăguţe pe covoraşul din faţa şemineului lui. Adăugă cu o nerăbdare patetică de a se explica: La momentul acela eram cam beat. Pe cuvânt că mi se părea amuzant. Bătrânul Bantry cu o blondă moartă.

— Da, da, spuse Miss Marple. Micuţul Tommy Bond a avut aceeaşi idee. Un băiat sensibil, cu un complex de inferioritate, zicea că învăţătoarea îl persecuta mereu. A pus o broască într-un ceas şi aceasta a sărit la ea. Dumneata ai procedat cam la fel, continuă Miss Marple, dar cadavrele sunt lucruri mult mai serioase decât broaştele.

Basil gemu din nou.

— Spre dimineaţă m-am trezit din beţie. Mi-am dat seama ce am făcut. Eram speriat de moarte. Şi atunci a venit poliţia aici, un alt măgar încrezut, şeful poliţiei. Mi-a fost teamă de el, şi singura cale de a scăpa a fost să fiu nefiresc de obraznic, în toiul acestei situaţii a venit Dinah.

Dinah se uită pe geam şi zise:

— O maşină opreşte acum… Coboară nişte bărbaţi.

— Cred că e poliţia, spuse Miss Marple.

Basil Blake se ridică. Dintr-odată deveni foarte calm şi hotărât. Chiar zâmbi.

— Deci, va trebui sa suport consecinţele? Dragă Dinah, păstrează-ţi calmul. Caută-l pe bătrânul Sims, este avocatul familiei, şi du-te la mama şi spune-i totul despre căsătoria noastră. N-o să te mănânce. Şi nu-ţi face griji. N-am omorât-o eu. Aşa că, scumpo, o să fie în regulă, o să vezi!

Se auzi o bătaie în uşa de la intrare. Basil răspunse:

— Intră.

Inspectorul Slack intră împreună cu un bărbat.

— Domnul Basil Blake?

— Da.

— Am un mandat de arestare pe numele dumneavoastră; sunteţi acuzat de uciderea lui Ruby Keene în noaptea de 21 septembrie. Vă previn că orice spuneţi poate fi folosit la proces. Acum, vă rog să mă însoţiţi. Vi se va acorda posibilitatea să vă contactaţi avocatul.

Basil dădu aprobator din cap.

O privi pe Dinah, dar nu o atinse.

— La revedere, Dinah.

„Un tip rece”, gândi inspectorul Slack.

O salută pe Miss Marple cu o uşoară înclinare şi cu un „Bună dimineaţa” şi gândi: „Deşteaptă bătrâna pisicuţă, e pe fază. Bine c-am pus mâna pe acel covor. Asta şi faptul că am aflat de la omul din parcarea studioului că el părăsise petrecerea pe la unsprezece în loc de miezul nopţii. Nu cred că prietenii aceia ai lui au intenţionat să mintă, dar erau beţi şi Blake le-a spus ferm că a plecat la miezul nopţii, iar ei l-au crezut. Cazul este beton. Probabil o să invoce nebunia. Cred că mai degrabă o să fie închis pe viaţă la spitalul de nebuni periculoşi din Broadwoor, nu o să fie spânzurat. Mai întâi a fost copila Reeves, probabil că şi pe ea a strangulat-o, a dus-o cu maşina la cariera de piatră, s-a

întors pe jos în Danemouth, şi-a luat maşina de undeva de pe alee, a mers la petrecere, apoi din nou la Danemouth, a scos-o afară pe Ruby Keene, a strangulat-o şi pe ea, a pus-o în biblioteca bătrânului Bantry, apoi probabil că a aflat ceva despre maşina de la cariera de piatră, s-a întors din nou şi i-a dat foc, apoi a venit aici. Nebunie, sex şi sete de sânge, noroc că fata asta a scăpat. E ceea ce se numeşte nebunie recurentă, presupun”.

Rămasă singură cu Miss Marple, Dinah Blake se întoarse spre aceasta.

— Nu ştiu cine sunteţi, dar trebuie să înţelegeţi, Basil n-a făcut-o.

Miss Marple spuse:

— Ştiu că nu el a făcut-o. Ştiu cine a făcut-o. Dar nu va fi uşor de demonstrat. Cred că ceva din ce ai spus tu chiar acum s-ar putea să ajute. Mi-a dat o idee, legătura pe care încercam să o găsesc, dar ce era oare?

Capitolul 16

— Am ajuns, Arthur, rosti doamna Bantry, anunţând acest fapt ca pe o proclamaţie regală în vreme ce deschidea uşa biroului.

Colonelul Bantry sări în picioare, îşi sărută nevasta şi declară din toată inima:

— Bine, bine, asta-i minunat!

Cuvintele erau impecabile, atitudinea sa la fel, dar o soţie devotată, cu mulţi ani de experienţă ca doamna Bantry, nu era uşor de păcălit. Spuse imediat:

— E vreo problemă?

— Nu, sigur că nu, Dolly. Ce problemă să fie?

— Of, nu ştiu, făcu doamna Bantry vag. Lucrurile sunt cam ciudate, nu-i aşa?

Îşi scoase pardesiul în timp ce vorbea, iar colonelul Bantry îl luă şi-l aşeză cu grijă pe speteaza canapelei.

Totul era ca de obicei, şi totuşi neobişnuit. Soţul ei, se gândi doamna Bantry, părea să se fi micşorat. Arăta mai

slab, mai gârbovit, avea pungi sub ochi, iar privirea lui nu era încă pregătită să o întâlnească pe a ei.

El continuă să vorbească păstrâdu-şi acea bucurie prefăcută.

— Ei, cum te ai distrat la Danemouth?

— O! A fost tare. Ar fi trebuit să vii şi tu, Arthur.

— Nu puteam să plec, draga mea. Erau o grămadă de lucruri de care trebuia să am grijă.

— Totuşi, cred că schimbarea ţi-ar fi făcut bine! Şi apoi, ţie îţi place familia Jefferson!

— Da, da, săracul om. Un tip de treabă. Totul e foarte trist.

— Cu ce ţi-ai umplut timpul cât am fost eu plecată?

— Oh, nimic prea important. Ştii, am fost la ferme. Am fost de acord ca Anderson să facă un nou acoperiş, cel vechi nu mai putea fi cârpit.

— Cum a decurs întrunirea de consiliu de la Radfordshire?

— Păi, eu, de fapt nu m-am dus.

— Nu te-ai dus? Dar nu trebuia să preiei preşedinţia?

— Pai Dolly, se pare că s-a făcut o greşeală în legătură cu asta. M-au întrebat dacă am ceva împotrivă ca Thompson să preia preşedinţia.

— Da, îmi dau seama, spuse doamna Bantry.

Îşi scoase o mănuşă şi o aruncă în mod deliberat în coşul de gunoi. Soţul ei merse să o recupereze, dar îl opri, spunând sec:

— Lasă-le acolo. Urăsc mănuşile.

Colonelul Bantry o privi stânjenit.

— Te-ai dus la cină la familia Duffs, joi?

— O, aia! A fost anulată. Bucătarul lor s-a îmbolnăvit.

— Nişte proşti, replică doamna Bantry. Continuă: Ieri te-ai dus la familia Naylors?

— I-am sunat şi le-am spus că nu mă simt bine, sper să mă scuze. Cred că au înţeles.

— Au înţeles, nu-i aşa? Făcu sumbru doamna Bantry.

Se aşeză pe marginea biroului şi, distrată, luă o foarfecă de grădină. Cu ea tăie, unul câte unul, degetele de la a doua

mânuşă.

— Ce faci, Dolly?

— Simt nevoia să distrug ceva, spuse doamna Bantry. Se ridică în picioare. Unde o să stăm după cină, Arthur? În bibliotecă?

— Păi… n-aş crede… E foarte plăcut aici, sau chiar în sufragerie.

— Cred că vom sta în bibliotecă, spuse doamna Bantry. Ochii ei fermi îi întâlniră pe ai lui.

Colonelul Bantry se ridică cât era de înalt. În ochi îi apăru o scânteiere.

— Ai dreptate, draga mea. Vom sta în bibliotecă!

II

Doamna Bantry puse jos receptorul, oftând enervată. Sunase de două ori şi de fiecare dată acelaşi răspuns: Miss Marple e plecată.

Fire nerăbdătoare, doamna Bantry nu se putea mulţumi cu înfrângerea. Rapid, sună la casa parohială, la domnişoara Price Ridley, la domnişoara Hartnell, la domnişoara Wetherby, la negustorul de peşte, care, prin amplasarea sa geografică ştia, de obicei, unde se afla oricine din sat.

Negustorul de peşte n-o văzuse pe Miss Marple prin sat în acea dimineaţă. Nu-şi făcuse rondul obişnuit.

— Unde Dumnezeu poate fi femeia asta? Întrebă doamna Bantry cu voce tare.

Din spatele ei se auzi o tuse respectuoasă. Discretul Lorrimer murmură:

— Întrebaţi de Miss Marple, doamnă? Tocmai am zărit-o apropiindu-se de casă.

Doamna Bantry se repezi la uşa de intrare, o deschise larg şi aproape fără răsuflare o salută pe Miss Marple.

— Te-am căutat peste tot. Unde-ai fost? Se uită peste umăr, dar în mod discret, Lorrimer plecase. Totul este groaznic! Oamenii încep să-l izoleze pe Arthur. Arată mult

îmbătrânit. Trebuie să facem ceva, Jane. Trebuie să facem ceva!

— Nu trebuie să-ţi faci griji, Dolly, răspunse ea cu o voce ciudată.

Colonelul Bantry apăru în uşa biroului.

— A, Miss Marple. Buna dimineaţa! Îmi pare bine că ai venit. Soţia mea a telefonat după tine ca o disperată.

— M-am gândit că e mai bine să vă aduc eu vestea, spuse Miss Marple în vreme ce o urma pe doamna Bantry în birou.

— Ce veste?

— Basil Blake tocmai a fost arestat pentru uciderea lui Ruby Keene.

— Basil Blake? Strigă colonelul Bantry.

— Dar n-a făcut-o el, zise Miss Marple.

Colonelul Bantry nici nu băgă de seamă această afirmaţie. Era puţin probabil să o fi auzit măcar.

— Vrei să spui că a sugrumat-o şi apoi a adus-o aici, în biblioteca mea?

— De adus, a adus-o la dumneata în bibliotecă, dar nu el este ucigaşul.

— Prostii! Dacă el a adus-o la mine în bibliotecă, desigur că tot el a ucis-o! Cele două lucruri merg împreună.

— Nu neapărat. A găsit-o moartă la el în vilă.

— Ce mai poveste! Exclamă în bătaie de joc colonelul. Dacă găseşti un cadavru, păi suni şi anunţi poliţia. Aşa e firesc, dacă eşti un om cinstit.

— Ah, zise Miss Marple, dar nu toţi au nervi de oţel ca dumneata, domnule colonel. Dumneata aparţii vechii şcoli. Generaţia asta nouă e diferită.

— N-au substanţă, spuse colonelul, repetând o veche şi des folosită teorie de-a lui.

— Unii dintre ei au trecut prin vremuri mai proaste, spuse Miss Marple. Am auzit destul de multe despre Basil. A lucrat pentru ajutorarea celor necăjiţi de când avea 18 ani. La un incendiu, a scos din flăcări patru copii, unul după

altul. S-a întors în flăcări după un câine, deşi i se spusese să nu o facă. S-a prăbuşit casa peste el. Au reuşit să-l scoată, dar avea pieptul sfărâmat şi a trebuit să stea în ghips aproape un an de zile. A zăcut multă vreme după aceea. De atunci îl preocupă designul.

— Oho… Colonelul tuşi şi îşi suflă nasul. Eu… niciodată n-am ştiut lucrurile astea.

— Nu prea vorbeşte despre ele, spuse Miss Marple.

— Da, destul de corect. Suflet bun. Probabil că e mai mult de capul lui decât am crezut eu. Întotdeauna am considerat că e genul de om care se sustrage responsabilităţilor. Asta arată că trebuie să ai grijă înainte de a te grăbi să tragi concluzii. Colonelul Bantry era jenat. Dar, cu toate astea – indignarea lui reveni – de ce a vrut să-mi pună mie în spinare o crimă?

— Nu cred că s-a gândit la aşa ceva, răspunse Miss Marple. S-a gândit la asta mai mult ca la o glumă. Vedeţi, la momentul respectiv era beat.

— Beat, zici? Continuă colonelul cu o englezească înţelegere pentru cei care consumă alcool în exces. Păi, nu poţi să judeci un om pentru ce a făcut când era beat. Când eram la Cambridge, îmi aduc aminte că şi eu am pus o anumită unealtă… lasă, că nu contează. S-a făcut o grămada de zgomot pentru treaba aia. Râse înfundat, apoi deveni iar serios. Se uită pătrunzător la Miss Marple, cu ochi sfredelitori. Deci, dumneata crezi că nu el a comis crima?

— Sunt sigură că nu el a făcut-o.

— Şi crezi că ştii cine a făcut-o?

Miss Marple aprobă, dând din cap.

Doamna Bantry, ca un cor antic în extaz, ce se adresează lumii care nu aude, zise:

— Nu-i aşa că este extraordinară?

— Păi, cine a făcut-o?

Miss Marple spuse:

— Am de gând să-ţi cer ajutorul. Dacă vom merge la Somerset House, ne vom face o părere foarte bună.

Capitolul 17

Faţa lui Sir Henry era foarte gravă.

Spuse:

— Nu-mi place.

— Îmi dau seama, replică Miss Marple, că n-aţi numi-o procedură ortodoxă. Dar e important, nu-i aşa, să fim absolut siguri, „să ne asigurăm de două ori”, cum spune Shakespeare. Credeţi că domnul Jefferson ar fi de acord?

— Dar Harper? El ce crede despre asta?

— Ar fi jenant pentru el să ştie prea multe. Dar ar fi bine dacă i-aţi face o aluzie. Să urmărească anumite persoane, să le ţină sub observaţie.

Sir Henry spuse rar:

— Da, asta ar fi în folosul cazului…

II

Comisarul Harper se uită pătrunzător la Sir Henry Clithering.

— Haideţi s-o lămurim, sir. Îmi daţi un indiciu?

Sir Henry spuse:

— Te pun în temă cu ce m-a informat prietenul meu. Nu mi-a spus să păstrez confidenţialitatea. Îşi propune ca mâine să viziteze un anumit avocat din Danemouth cu scopul de a face un nou testament.

— Domnul Conway Jefferson intenţionează să-şi informeze ginerele şi nora despre acest lucru?

— Ar vrea să le spună în seara asta.

— Da, înţeleg.

Privirea aceea pătrunzătoare se fixă încă o dată în ochii celuilalt bărbat.

— Deci nu vă satisface cazul împotriva lui Basil Blake?

— Dar pe dumneata?

Mustaţa comisarului tremură. Spuse:

— Dar pe Miss Marple?

Cei doi se priviră.

Apoi, Harper rosti:

— Las' pe mine. O să-mi instruiesc oamenii. N-o să se întâmple nimic ciudat. Vă promit.

Sir Henry zise:

— Mal e ceva. Mai bine uită-te la asta.

Desfăşură o bucăţică de hârtie şi o întinse peste masă.

De data aceasta calmul îl părăsi pe comisar. Fluiera:

— Deci asta era, nu-i aşa? Asta schimbă lucrurile în totalitate. Cum aţi reuşit să daţi de ea?

— Femeile sunt veşnic interesate de căsătorie, spuse Sir Henry.

— În special, continuă comisarul, femeile singure, mai vârstnice.

III

Conway Jefferson privi spre prietenul său care tocmai intra. Chipul lui întunecat se relaxă.

— Bine, le-am spus. Au primit-o foarte bine.

— Ce-au zis?

— Le-am zis că, dacă Ruby e moartă, atunci consider că cei cincizeci de mii pe care iniţial îi lăsasem ei ar trebui folosiţi la ceva care să-i cinstească amintirea. Aşa că voi dota un cămin pentru tinerele fete care lucrează ca dansatoare profesioniste în Londra. O modalitate tâmpită de a cheltui banii, m-a surprins că au înghiţit-o. Ca şi cum aş putea face un asemenea lucru! Adăugă gânditor: M-am făcut de râs cu fata asta. Cred că mă transform într-un bătrân prost. Acum pot să-mi dau seama. Era un copil drăguţ, dar majoritatea calităţilor pe care le-am văzut la ea, eu le pusesem acolo. Pretindeam că, de fapt e tot Rosamund. Acelaşi colorit, ştiţi. Dar nu avea acelaşi suflet sau aceeaşi minte. Dă-mi, te rog, ziarul acela – e acolo, există o problemă de bridge destul de interesantă.

IV

Sir Henry coborî la parter. Îl întrebă ceva pe portar.

— Domnul Gaskell, sir? Tocmai a plecat cu maşina. Trebuia să meargă la Londra.

— Aha! Da. Doamna Jefferson e prin preajmă?

— Doamna Jefferson, sir, tocmai s-a dus la culcare.

Sir Henry se uită pe hol şi prin sala de dans. În hol, Hugo Mclean era foarte ocupat cu rezolvarea unor cuvinte încrucişate. În sala de dans, Josie zâmbea cu încredere în faţa unui bărbat dolofan şi transpirat, în vreme ce picioarele ei agile încercau să evite o să fie călcate. Raymond, plin de graţie şi obosit, dansa cu o fată cu aspect anemic şi cu polipi, cu păr castaniu şters şi cu o rochie scumpă şi total nepotrivită.

Sir Henry îşi spuse în barbă: „Şi, deci, la culcare” şi merse sus.

V

Era ora trei. Vântul se oprise, iar luna strălucea peste marea liniştită.

În camera lui Conway Jefferson, aşa cum stătea pe jumătate rezemat de perne, nu se auzea nici un sunet în afara respiraţiei sale greoaie.

Nici o briză nu mişca draperiile, dar ele se mişcară… Peste câteva secunde se despărţiră şi o siluetă apăru în lumina lunii. Apoi se lăsară la loc. Totul era liniştit ca înainte, doar că acum mai era cineva în cameră.

Mai aproape, tot mai aproape de pat se strecură intrusul. Respiraţia profundă de pe perne nu se relaxă.

Nu se auzea nici un sunet, sau aproape nici un sunet. Degetul mare şi arătătorul unei mâini erau gata să prindă o cută de piele, iar în mâna cealaltă se găsea o seringă. Şi apoi, dintr-odată, din întuneric, o mână apucă degetele care ţinea seringa, iar o alta strângea silueta într-o încleştare de fier.

O voce fără de emoţii, vocea legii, spuse:

— Nu, nu încerca. Vreau seringa aceea.

Lumina se aprinse şi de pe perne, Conway Jefferson se uită încrâncenat la ucigaşul lui Ruby Keene.

Capitolul 18

Sir Henry Clithering spuse:

— Vorbind ca doctorul Watson, vreau să ştiu care e metoda dumneavoastră, Miss Marple.

Comisarul Harper zise:

— Aş dori să ştiu ce v-a atras, în primul rând, atenţia.

Colonelul Melchet adăugă şi el:

— Pe Jupiter, aţi dat lovitura din nou! Vreau să aud totul de la început.

Miss Marple îşi netezi cea mai bună rochie de seară din mătase de culoare roşu maroniu. Se îmbujora şi, arătând foarte stăpână pe sine, spuse:

— Mă tem că o să-mi consideraţi „metodele”, aşa cum le numeşte Sir Henry, teribil de neprofesioniste. Adevărul e că majoritatea oamenilor – şi nu sunt excluşi poliţiştii – sunt prea creduli pentru această lume rea. Cred ce li se spune. Eu n-o fac niciodată. Mie îmi place să demonstrez fiecare lucru.

— Asta e o atitudine ştiinţifică, fu de acord Sir Henry.

— În cazul acesta, câteva lucruri au fost luate de la început drept bune, în loc să ne mărginim doar la fapte. Faptele, aşa cum le-am reţinut eu, erau că victima era destul de tânără şi că îşi rodea unghiile, că avea dinţii uşor ieşiţi – fetele tinere au adesea aparate dentare corectoare, dacă le poartă – dar unii copii sunt suficient de năzdrăvani şi-şi scot aparatele când părinţii nu sunt atenţi. Dar m-am abătut de la subiect. Ce ziceam? Aha, da, în timp ce mă uitam la fata moartă îmi părea rău, deoarece e întotdeauna trist să vezi o viaţă tânără curmată şi mă gândeam că cine a făcut-o e o persoană foarte rea. Desigur, faptul că fusese găsită în biblioteca lui Bantry era de natură să încurce lucrurile, prea arătau ca într-o carte, prea frumos să fie adevărat. De fapt, asta făcea ca lucrurile să nu fie în regulă. Confuzia nu era creată intenţionat. Adevărata intenţie fusese să pună cadavrul în cârca sărmanului Basil Blake – o persoană mult mai probabilă – iar acţiunea acestuia de a duce cadavrul în biblioteca colonelului Bantry a întârziat mult lucrurile şi probabil că a fost o sursă de extremă enervare pentru

criminal. Vedeţi, la început domnul Blake ar fi fost primul suspect. S-ar fi făcut cercetări în Danemouth, s-ar fi descoperit că o cunoştea pe fată, apoi s-ar fi făcut legătura cu o altă fată şi s-ar fi presupus că Ruby venise să-l şantajeze, sau ceva de genul acesta, iar el ar fi sugrumat-o într-un acces de furie. O crimă obişnuită, ceea ce eu numesc genul de crime de club de noapte. Dar, desigur, toate au mers aiurea, şi atenţia s-a îndreptat prea curând asupra familiei Jefferson, spre marea enervare a unei anumite persoane. Aşa cum v-am mai spus, eu am o minte suspicioasă. Nepotul meu Raymond îmi spune – în glumă, desigur, şi cu multă afecţiune – că am o minte ca o hazna. Zice că majoritatea oamenilor din epoca victoriană o au. Ştiu doar că victorienii cunoşteau mai multe despre natura umană. Aşa cum ziceam, având această minte anormală, dar, în mod sigur, sănătoasă, m-am gândit imediat la perspectiva banilor. Două persoane ar fi beneficiat de pe urma morţii fetei – nu puteţi neglija acest aspect. Cincizeci de mii de lire sterline sunt o grămadă de bani, mai ales când te afli în dificultăţi financiare, aşa cum erau amândoi. Desigur, ambii păreau persoane drăguţe, care se fac plăcute, nu arătau ca nişte criminali, dar nu se ştie niciodată, nu-i aşa?

Doamna Jefferson, de exemplu, era plăcută de toată lumea. Dar era clar că vara aceasta devenise foarte neliniştită, că se săturase de viaţa pe care o dusese, complet dependentă de socrul ei. Ştia că el nu mai avea mult de trăit, deoarece îi spusese doctorul, aşa că era în regulă, pentru a ne exprima fără mănuşi, sau ar fi fost în regulă dacă în scenă n-ar fi intrat Ruby Keene. Doamna Jefferson este extraordinar de devotată fiului ei, iar unele femei au curioasa idee conform căreia crimele comise de dragul odraslelor lor sunt justificate moral. Am mai întâlnit această atitudine, o dată sau de două ori, în sat. Păi, spuneau: „Vedeţi dumneavoastră, am făcut-o pentru Daisy”, şi păreau să creadă că acest comportament dubios ar fi fost

corect moral. O gândire foarte liberă. Domnul Mark Gaskell, desigur, era mult mai pretabil să fie suspect, încă din start, dacă pot folosi o astfel de expresie din sport. E un adept al jocurilor de noroc şi nu are, presupun eu, un cod moral prea ridicat. Dar, din anumite motive, credeam că era implicata o femeie în această crimă. Aşa cum am mai spus, în ochii mei, motivul banilor este întotdeauna sugestiv. De aceea era enervant să descoperi că ambii aveau alibi pentru perioada în care, conform medicilor, Ruby Keene şi-a aflat moartea. Dar, la puţin timp, a fost descoperită maşina cu trupul ars al Pamelei Reeves. Atunci întreaga chestie mi-a sărit în ochi. Aceste alibiuri, desigur, nu valorau nimic. Acum aveam două jumătăţi de caz, şi ambele destul de convingătoare, dar care nu se potriveau. Trebuia să fie o legătură, dar nu o puteam găsi. Singura persoană despre care credeam că avea legătură cu crima nu avea motiv.

Era o prostie din partea mea, spuse meditativ Miss Marple. Dacă nu ar fi fost Dinah Lee, nu m-aş fi gândit la asta, la lucrul cel mai evident. Somerset House! Căsătorie! Nu era o chestiune numai pentru domnul Gaskell sau pentru doamna Jefferson, erau şi alte posibilităţi de căsătorie. Dacă una din cele două părţi era căsătorită sau era posibil să se căsătorească, atunci şi cea de-a doua parte a contractului de căsătorie trebuia să fie implicată. Raymond, de exemplu, putea să creadă că avea o şansă bună de a se căsători cu o femeie bogată. A fost foarte insistent faţă de doamna Jefferson şi cred că farmecul lui a fost acela care a trezit-o din lunga-i văduvie. Ea era foarte mulţumită să fie ca o fiică pentru domnul Jefferson, precum Ruth sau Naomi, numai că Naomi a fost cea care s-a zbătut să-i aranjeze o căsătorie potrivită lui Ruth. În afară de Raymond, mai era şi domnul Mclean. Ea îl plăcea foarte mult şi era foarte probabil să se căsătorească cu el în final. Nu e prea bogat, şi nu era prea departe de Danemouth în noaptea cu pricina. Aşadar, se părea că oricare din ei ar fi

putut să o facă, nu-i aşa? Dar, desigur, în mintea mea mai ştiam ceva. Nu puteai să treci cu vederea unghiile roase!

— Unghii? Spuse Sir Henry. Dar ea şi-a rupt o unghie şi le-a tăiat pe celelalte.

— Prostii, făcu Miss Marple. Unghiile roase sunt una, iar unghiile tăiate sunt altceva! Nimeni nu le-ar fi putut confunda, dacă ştii ceva despre unghiile fetelor, unghii foarte urâte, unghiile roase, aşa le spun eu întotdeauna fetelor la ore. Acele unghii, vedeţi, erau de fapt roase. Şi ele nu puteau însemna decât un singur lucru: cadavrul din biblioteca colonelului Bantry nu era cadavrul lui Ruby Keene.

Şi asta ne duce spre singura persoană care era implicată. Josie! Josie identificase cadavrul. Trebuie să-şi fi dat seama că nu era cadavrul lui Ruby Keene. Dar a spus că era. Era încurcată, complet derutată, deoarece găsise cadavrul unde nu trebuia să fie. Practic, s-a dat de gol. De ce? Deoarece ştia foarte bine, nimeni nu ştia mai bine, unde ar fi trebuit să fie găsit! În vila lui Basil Blake. Cine ne atrăsese atenţia asupra lui Basil? Josie, prin faptul că-i spusese lui Raymond că Ruby ar fi putut fi cu tipul ăla cu filmul. Şi mai înainte, prin plasarea acelei poze în poşeta lui Ruby. Nutrea o ură foarte mare pentru această fată, pe care nu o putea ascunde, nici măcar acum că era moartă. Josie! Josie e perfidă, practică, dură ca oţelul şi pusă pe făcut bani.

Asta înţelegeam prin „a crede prea uşor”. Nimeni nu s-a gândit să pună la îndoială declaraţia lui Josie că victima era Ruby Keene. Simplu, deoarece nu părea, la vremea aia, că ar fi putut avea vreun motiv să mintă. Motivul a fost dintotdeauna cel mai greu de găsit. Josie era clar implicată, dar moartea lui Ruby părea cel puţin contrară intereselor ei. Până ce Dinah Lee nu a menţionat Somerset House, nici eu nu am făcut legătura. Căsătoria! Dacă Josie şi Mark Gaskell erau căsătoriţi, atunci totul era clar. Aşa cum ştim acum, Josie şi Mark s-au căsătorit cu un an în urmă. Ar fi păstrat tăcerea până la moartea lui Jefferson. Ştiţi, a fost

destul de interesant să urmăreşti cursul evenimentelor, să vezi cu exactitate cum a funcţionat planul lor. Complicat şi, totuşi, simplu. În primul rând, alegerea sărmanei copile Pamela; abordarea ei din perspectiva filmului. O probă de film – sigur că sărmana copilă n-a rezistat tentaţiei. Nu atunci când i-a fost prezentată atât de plauzibil cum a făcut-o Mark Gaskell. Vine la hotel, el o aşteaptă, o ia şi o duce înăuntru printr-o uşă laterală şi i-o prezintă pe Josie, una dintre expertele în machiaj. Sărmana copilă, mi se face rău numai când mă gândesc la asta! Aşezată în baie în timp ce Josie îi decolora părul, o machia şi îi făcea unghiile de la mâini şi de la picioare. În acest timp, i s-a administrat drogul. Cel mai probabil într-o apă gazoasă. A intrat în comă. Îmi imaginez că au pus-o în una dintre camerele goale de la etaj, deoarece erau aerisite numai o dată pe săptămână. După cină, Mark Gaskell s-a dus cu maşina până la malul mării, a zis el. Ăsta e momentul când a dus cadavrul Pamelei la vilă, îmbrăcată într-o rochie veche de-a lui Ruby şi a aşezat-o pe covorul din faţa şemineului. Era inconştientă, dar nu era moartă când a sugrumat-o cu cordonul rochiei… N-a fost plăcut, nu, eu sper şi mă rog lui Dumnezeu ca ea să nu fi simţit nimic. O să fiu mulţumită dacă o să-l spânzure. Trebuie sa fi fost exact după ora zece. S-a întors cu viteză maximă şi i-a găsit pe ceilalţi în hol, unde Ruby Keene, încă în viaţă, dansa cu Raymond.

Cred că Josie îi dăduse dinainte instrucţiuni lui Ruby. Aceasta era obişnuită să execute ordinele lui Josie. Trebuia să se schimbe şi să meargă în camera lui Josie, să aştepte. A fost şi ea drogată, probabil drogul a fost pus în cafeaua de după cină. Ea căsca, dacă vă amintiţi, când a dansat cu tânărul Bartlett. Josie a venit mai târziu „să o caute”, dar nimeni în afara de Josie nu a intrat în camera acesteia. Atunci a omorât-o pe fată cu o injecţie sau cu o lovitură în ceafă. A mers jos, a dansat cu Raymond, a discutat cu familia Jefferson unde ar putea fi Ruby şi, în cele din urmă, s-a dus la culcare. La primele ore ale dimineţii a îmbrăcat-o

pe fată cu hainele Pamelei şi a cărat cadavrul prin coridorul lateral; e o femeie musculoasă, a luat maşina lui Bartlett, a condus cele două mile până la cariera de piatră, a turnat benzină pe maşină şi i-a dat foc. Apoi s-a întors pe jos la hotel, probabil planificându-şi apariţia pentru ora opt sau ora nouă – s-a sculat devreme din cauza grijii pe care o avea pentru Ruby!

— O intrigă destul de complicată, spuse colonelul Melchett.

— Nu mai complicată decât paşii unui dans, replică Miss Marple.

— Cred că nu.

— A fost foarte meticuloasă, adaugă Miss Marple. A prevăzut chiar şi discrepanţa unghiilor, de asta a reuşit să rupă una dintre unghiile lui Ruby agăţând-o în şal. Îşi crea pretextul pentru a justifica de ce avea Ruby unghiile tăiate scurt.

Harper spuse:

— Da, s-a gândit la toate. Şi singura probă reală pe care aţi avut-o, Miss Marple au fost unghiile roase ale unei şcolăriţe.

— Mai mult de atât, spuse Miss Marple. Oamenii vorbesc prea mult. La fel a făcut şi Mark Gaskell. Când a vorbit despre Ruby a spus că „dinţii îi ajungeau în gât”. Iar fata moartă din biblioteca colonelului Bantry avea dinţii ieşiţi în afară.

Conway Jefferson spuse destul de supărat:

— Şi finalul dramatic a fost tot ideea dumneavoastră, Miss Marple?

Miss Marple mărturisi:

— Păi, de fapt, a fost. E plăcut să fii sigur, nu-i aşa?

— Sigur, ăsta e cuvântul, spuse Conway Jefferson posomorât.

— Vedeţi, continuă Miss Marple, de îndată ce Josie şi Mark au aflat că urma să fie un nou testament, trebuiau să facă ceva. Deja comiseseră două crime pentru obţinerea banilor.

Aşa că tot atât de bine puteau să o comită şi pe a treia. Mark, desigur, trebuia să aibă un alibi absolut clar, aşa că a plecat urgent la Londra şi şi-a creat unul, cinând la un restaurant cu prietenii şi mergând la un club de noapte. Josie trebuia să se ocupe de restul. Tot mai doreau ca moartea lui Ruby să fie pusă în seama lui Basil Blake, aşa că domnul Jefferson trebuia să moară de inimă. În seringă era digitalină, aşa zice comisarul. Orice doctor ar fi spus că moartea s-a datorat unor tulburări cardiace, deci cauze naturale. Josie slăbise una din bilele de piatră de pe balcon şi urma să-i dea drumul mai târziu. Moartea lui ar fi fost pusă pe seama zgomotului.

Melchett spuse:

— Ce diavoliţă inteligentă!

— Deci, cea de-a treia moarte de care vorbeai era a lui Conway Jefferson?

— Oh, nu, eu m-am referit la Basil Blake. Doreau să-l vadă spânzurat, dacă s-ar fi putut.

— Sau măcar închis la Broadmoor, spuse Sir Henry.

Conway Jefferson mârâi.

— Dintotdeauna am ştiut că Rosamund s-a măritat cu un nenorocit. Am încercat, în sinea mea, să accept acest lucru. Ea a fost îndrăgostită până peste cap de el. Îndrăgostită de un criminal! Bine, sper să fie spânzurat şi el, şi femeia. Sunt bucuros că a cedat şi a mărturisit totul.

Miss Marple spuse:

— Ea a fost personajul cel puternic. A fost în întregime planul ei. Ironia sorţii a fost că ea însăşi a adus fata aici, fără să-şi fi închipuit vreodată că aceasta îl va face pe domnul Jefferson să o placă şi în felul acesta să-i strice planurile.

Jefferson zise:

— Sărmana copilă. Sărmana micuţă Ruby…

Adelaide Jefferson şi Hugo Mclean intrară. Adelaide arăta aproape frumoasă în seara aceasta. Veni la Conway

Jefferson şi-i puse o mână pe umăr. Spuse cu reţinere în voce:

— Trebuie să-ţi spun ceva, Jeff. Acum. O să mă căsătoresc cu Hugo.

Conway Jefferson îşi ridică privirea spre ea şi rosti morocănos:

— Era vremea să te recăsătoreşti. Felicitări amândurora. Apropo, Adelaide, mâine fac un nou testament.

Ea dădu din cap.

— Da, am auzit.

— Nu, n-ai auzit. Îţi las ţie zece mii de lire sterline, iar restul îi va reveni lui Peter la moartea mea. Cum ţi se pare, draga mea?

— Oh, Jeff! Izbucni. Eşti nemaipomenit!

— E un băiat drăguţ. Aş dori să-l văd cât mai mult posibil, în timpul care mi-a mai rămas.

— Oh, sigur că o să-l vezi.

— Peter are o mare pasiune pentru crime, spuse Conway Jefferson gânditor. Nu numai că are o unghie a fetei omorâte, a uneia din fetele omorâte, dar a fost destul de norocos să aibă şi o bucată din şalul lui Josie prins de unghie. Deci, are un suvenir şi de la criminală! Asta-l va face foarte fericit!

II

Hugo şi Adelaide trecură prin sala de dans. Raymond veni spre ei.

Adelaide spuse imediat:

— Trebuie să-ţi dau o veste. Ne vom căsători.

Zâmbetul de pe faţa lui Raymond fu impecabil – un zâmbet brav şi gânditor.

— Sper, spuse el, ignorându-l pe Hugo şi privind-o drept în ochi, că vei fi foarte, foarte fericită…

Ei îşi văzură de drum, iar Raymond se opri, uitându-se după ei.

— O femeie plăcută, îşi spuse. O femeie foarte plăcută. Şi va avea şi bani pe deasupra. Ce probleme mi-am mai făcut

să inventez povestea despre acei Starr din Devonshire… Păi, norocul meu s-a terminat. Aşa că dansează, dansează micuţule domn!

Şi Raymond se reîntoarse în sala de dans.

SFÂRŞIT

[1] Joc de cuvinte, slack – vlăguit, molatic [2] Stil arhitectonic englezesc, datând din perioada 1485-l603 [3] Colonelul Blimp – personaj de benzi desenate, personificarea englezului pompos, irascibil, şovin şi plin de stereotipii (n. Red) [4] Bucurie de a trăi (în limba franceză în original) [5] Şedinţă de spiritism